

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I don't accept bribes from rich playboys. Only favors.

Make Your Move

Hannaford Prep
Year Two

J. BREE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HAREKETİNİZİ YAPIN

HANNAFORD PREP İKİNCİ YIL

J BREE

*Annem için -
Sonsuz bir sevgi, destek, kahve ve son teslim tarihi terörü kaynağı.*

*Ve büyükannemin sevgi dolu anısına -
17 yaşındaki bana, eğer beni örtecek iyi bir adam
bulursam yatağında daha az battaniyeye ihtiyacım
olacağını söylediğin için.
seviyorum ve özliyorum.*

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Teşekkür Yazar

Hakkında

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü
herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında,
yayıncının açık yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Vellum ile oluşturuldu

PROLOGUE

Alexander

KOLUM AĞRIYOR.

Parmaklarımda iğneler batıyor ve askının derime battığı omzum ağrıyor. Annem odamda bir çanta hazırlıyor ve ben nereye gittiğimizi bilmiyorum. Ağlıyor. Bunu çok yapıyor ama bu sefer yüzü üzgün değil; gözyaşları yüzünden akarken bile kızgın görünüyor. Kız kardeşim kolunun altında küçük bir çanta tutuyor ve şimdiden bir palto ve cilalı ayakkabılar giymiş. Gözleri kocaman ama ağlamıyor.

Artık ağlamıyoruz.

"Dinle Ash, gitmemiz gerek. Leon arabayı alıp getiriyor. Paketlememi istediğin bir şey var mı? Battaniyen bende." Annem söylüyor ve sanki bir sırmış gibi fısıldıyor. Bana mantıklı gelmiyor ama yine de başımı sallıyorum. Malikanedeyken bana asla Ash demez. Babam bundan nefret ediyor, en son bana Ash dediğini duyduğunda onu tokatlamıştı. Şimdi de duyduğundan ve yine vuracağından korkuyorum. Sağlam elim titriyor.

"Artık gitmeliyiz. Ash, Floss annenizin ellerini tutun."

Annem ikimizi de odamdan çıkarıp koridora götürüyor. Merdivenlere geldiğimizde etrafına bakınıyor ve sonra sessizce büyük çirkin tablonun arkasındaki gizli kapıyı açıyor. Dudağımı ısııyorum ve Floss' bakıyorum. O kadar beyaz ki hasta gibi görünüyor. Gözleri yuvarlak ve korkmuş.

Hizmetçilerin merdivenlerini kullanmamıza *asla* izin verilmez.

Kapı arkamızdan sıkıca ama sessizce kapandıktan sonra annem ikimizi de merdivenlerden aşağı çekiyor, daha önce hareket ettiğimizden çok daha hızlı. ağlıyor, dudakları kenetlenmiş olsa bile onları tutamıyor.

Korkuyorum. Annem ağlamaz, babam ona vurduğunda ya da ona kötü şeyler bile asla böyle sesler çıkarmaz.

Mutfağa ulaştık. Daha önce mutfağa hiç adım atmamıştım, yemeklerimiz bize resmi yemek odasındaki masada servis edilirdi. Mutfağın malikanenin neresinde olduğunu bile bilmiyorum. Annem bizi odanın içinden geçiriyor, çalışanların hepsi gözlerini kaçırıp bizi görmezden geliyor ve onun sesini duyduğumda yan kapıya varıyoruz.

"Nereye gidiyorsun anne?"

Annem gömüldükten çok sonra bile bu sözleri tekrar tekrar duyuyorum.

J Oey kayıp.

Boktan elektronik müzik eşliğinde kıvranan bedenler tarafından itilip kakıldıkça etrafımdaki hava zonkluyor. Bir an telefonuma ve sonra Joseph Beaumont Jr'ın ayakta durduğu, derme çatma bir olan kirli varillerden kokain çektiği bara bakıyorum. Burada tek başına. İçeri girmek için alt düzey bir Kulüp üyesine bir tomar yüz dolarlık banknot ödedi ve şimdi benim lanet şehrimde, kafayı buluyor ve etkilenmemiş Dağlı kızları taciz ediyor. Strobe ışıkları deponun duvarları boyunca dans ediyor ve beş yüz kişi dans edip terliyor olmalı.

Şu an burada kafayı buluyorum.

Yaz tatilinin son günü. Saat sabahın üçü, yani dört saat içinde bir Uber'e binip Hannaford'a geri döneceğim. Onun için aldığım paketi teslim almak üzere Akbaba'nın gelmesini bekliyorum ve sonra buradan gideceğim. Yaz tatili boyunca sekiz iş buldum ve şimdi nakde sıkışmış durumdayım. Tamam, bol değil ama Harley'nin mezuniyetine kadar olan okul masraflarını ve barınma masraflarının çoğunu karşıladım. Daha da iyisi, onu çek defterimden çıkarıp kendi parasını ödemesini sağlayacak bir planım var.

Çok yorgunum ve tatilin bitmesine hazırım. Joey'nin saçmalıklarıyla uğraşamayacak kadar yorgunum. Avery'ye partinin yapılacağı deponun adresini mesaj .

İşte . Onu görüyorum. mısın?

Çakal'ın iki büyük adamına işaret veriyorum ve kalabalığın arasından bara doğru ilerliyorum. Joey beni fark etmedi. Kafasından başka bir şeyi fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti. Onu işaret ediyorum ve sonra içlerinden birinin yüzüne indirdiği sert bir yumrukla onu yere serişini izliyorum. Etrafındaki hiç kimse irkilmedi. Kulüp partilerinde her zaman birileri tanık olmadan ortadan kaybolur. Bir sürü göz hiçbir şey görmeyi reddediyor.

Tahmini varış süresi 10 dakika. Arabayı Blaise kullanıyor ve diğer ikisi de yer konusunda kızgın.

Çıkışa doğru ilerlerken gözlerimi deviriyorum. Tam da ihtiyacım olan şey, onlara yardım ettiğim bana bok atan adamlar. Kapıcıya başımı sallıyorum ve o da geçmeme izin veriyor, gece havasının soğuk tokadı gösterdiğim tüm tene sert bir şekilde çarpıyor. Akbaba'nın ihtiyacı olan bilgiyi almak için kalabalığın arasına karışmam gerekti, bu da temelde çıplak olduğum anlamına geliyor. Üzerimde birbiriyle uyumlu iki parçalı bir takım var; kıcımı zar zor örten bir şort ve askılı bir bralet. Siyah kumaştan yapılmış ve içinden metalik iplikler geçiyor ve hareket ettikçe parıldıyorum. Geçen hafta ikinci el mağazasında yeni bir çift siyah baldır boyu Doc's bulmuştum, bu da görünümü tamamlıyor. Her iki yanağımdaki simler ve yüksek at kuyruğumla kontrolü kaybetmek üzere olan bir başka parti kızıyım. Her şey çok yorucu. Akbaba'nın nerede görmek için telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde içimi çekiyorum ve erken saatlerin karanlığına

bakıyorum.

Sabah.

Rıhtım terk edilmiş görünüyor.

Şafaktan önce kimsenin partiden ayrılmasına izin verilmiyor, bu yüzden deponun dışında sadece Çakal'ın adamları var. Luca'ya yaklaşıyorum ve o da bana sırtarak ayaklarının dibindeki çantaları işaret ediyor. Çantalarımı. "Onları güvende tuttum prenses. Gitmeden önce Çakal'ın çöplerini mi atıyorsun?"

Joey'nin diğer adamın omzuna atılmış baygın haline dönüp bakıyorum. Luca ne kadar komik bir kelime seçimi yapmıştı. Joey, Hannaford lakabımın kendisine takıldığını duysa çok kızardı. "Bunun koleksiyonunu yapmak için aradım. DeMarco'ya bir araba beklediğini söyler misin?"

Luca başını sallıyor ve telsizini yüzüne doğru kaldırıyor. Telefonum çaldığında duraksadı.

"Geldik ama kapıdaki adam geçmemize izin vermiyor." Avery'nin sesi kızgın geliyor ve ben gülümsüyorum. "Telefonu ona ver."

Luca bana sırtıyor ve telsizi kemerine geri sokuyor. Avery'nin DeMarco'yla tartıştığını duyuyorum ve sonra onun göt sesi telefonda bana bağılıyor, "Dinle evlat, açık saatten sonra fazladan içeri girilmesine izin vermiyoruz. Şimdi bu küçük zengin buradan gitmelerini söyle."

"DeMarco." Sesimi duyunca dişlerinin birbirine çarparak kapandığını duyabiliyorum. Mounts Bay'de sahip olduğum gücün tadını söylemekten utanmıyorum. "O araba benim için burada. Geçmelerine izin ver ve o küçük zengin özür dile."

"Özür dilerim. Seninle olduklarını bilmiyordum. Eğer sadece ben-" Saçma sapan konuşmasını kapatıyorum ve sonra Akbaba'ya tekrar bir mesaj atıyorum.

Geç kaldın. Gitmem gereken yerler var.

"Kim bu arkadaşların?" diyor Luca ve dirseğiyle beni dürtüyor. Biraz geriliyorum. Bir arkadaş olarak ya da Çakal'ın gözetimi altında sahip olabileceğim en yakın arkadaş olarak sorduğunu biliyorum ama fazla bir şey söylemeye çekiniyorum. Kendim için herhangi bir sorun yaratmaya ihtiyacım yok.

"Okuldan çocuklar. Çok fazla para ve çok fazla ego. Onlarla oynamayı eğlenceli hale getiriyor." Ona kaşlarımı oynatıyorum ve araba dururken bana bir sırtıma daha atıyor.

Bir Maserati'yle geliyorlar.

DeMarco'nun onlara bu kadar hıyar davranmasına şaşmamalı, isteseler bile buraya daha fazla yakışmazlardı. Joey'i tutan adama bir el sallıyorum ve o da onu arabaya götürüyor. Harley dışarı fırlıyor ve kuzenini arabaya bindirmeye yardım ediyor. Avery camını indirirken yanına yaklaştım ve onunla konuşmak için eğildim.

"Eğleniyor musun?" diye sırtıyor bana, gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor. Narin, dantelli bir geceliğin üzerine ipek bir bornoz giymiş, pijamalarıyla bile gayet . Evet, hâlâ kısıkanıyorum.

"Beni başlatma, bir duşa ve on iki saat uykuya ihtiyacım var. Onu tekrar kaybetmemeye çalış, yakında yola çıkıyorum."

Blaise sanki arabasına saldıracaklarını düşünüyormuş gibi Çakal'ın adamlarını izlemektedir. Ash arkada Joey'nin emniyet kemerini takmaya çalışıyor ve Harley hâlâ arabanın kapısı açık bir şekilde duruyor. Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. Kızgın görünüyor, belli bir pikap için yataktan sürüklenmekten hoşlanmıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tıslıyor ve gözlerim ona dikiliyor. *Bana* kızgın! "Ses tonuna

dikkat et, okulda değiliz." Uyarım üzerine kafasını geriye attı. Omzunun üzerinden bakıyor ve tüm erkek grubunun onu izlediğinden emin oluyor. Hepsi onun benim işe aldığım adam olduğunu biliyor ve onu ölçüp . Tanrıya şükür, bana söylediklerini duyduklarını sanmıyorum ve Harley doğruldu. Arabanın

kapısını kapattı ve bana doğru yürüdü. Avery nefesinin altında küfrediyor ama ben gözlerimi

Harley'den ayırmıyorum. Eğer bu konuda akıllı davranmazsa, onu daha önce bayıltmak zorunda

kalacağım.

"Burada ne yapıyorsun? *Bu kıyafetle mi?*" diye fısıldıyor ve ben bir seyircimiz olduğuna seviniyorum. Eğer olmasaydı taşaklarına atabilirdim. Kendimi sattığımı düşünüyorum. Sanırım öyle, ama aslında sadece yeteneklerimi satarken *vücudumu* sattığımı düşünüyorum.

Seksten başka bir şey düşünen var mı?

"Fahişe olduğumu düşünmeyin. Buraya bir iş için geldim ve paramı alır almaz gideceğim." Harley isteksizce başını sallıyor ve gözleri erkek grubundan hiç ayrılmıyor. Bir dakika bekliyorum ama ne hareket ediyor ne de konuşuyor. Başka bir arabanın ışıkları bize çarptığında ve Harley beni itmeye çalıştığında tam patlamak üzereydim. Böbreğine bir yumruk indiriyorum, çıkardığım küçük homurtunun tadını çıkarıyorum.

"Bu benim ödemem olacak. Sizin gitmeniz gerekiyor." Avery endişeli gözlerle arabayı izliyor ve ben omzunu ovuyorum. İçerideki adamın gerçekte ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Sensiz gitmiyoruz." Harley kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onunla tartışmam, arabayı park ederken ve adi korumalar gibi giyinmiş üç adam inerken zamanım yok, silahları kalçalarında açıkça görülüyor. Boş otoparka bakıyorlar ve sonra hepimizi tek değerlendiriyorlar. Avery'ye hiç memnun değilim ve tekrar onun önüne geçiyorum. Bir dakika süren bu incelemeden sonra Akbaba arabadan iniyor.

Onu görmek bile midemi bulandırıyor.

Bana sırtıyor ve dudaklarımın ona karşı tiksintiyle kıvrılmasını engellemek için mücadele ediyorum. Ucuz bir takım elbise giyiyor ve geriye kalan az sayıdaki saçını da parlak bir şapkanın içine toplamış. Kalçasındaki silahının şişkinliğini görebiliyorum ve ne yazık ki ereksiyonunun şişkinliğini de görebiliyorum. Sertleşmeden onun yanında bulunduğum hiç .

"Merhaba, kedicik."

Akbabaların ses tonu son derece bayağı ve iğrenç. Boğazımda safra biriktiğini hissediyorum. Bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum. Bana satmayı sevdiği vücut parçasının ve bir kadında gördüğü tek değerli şeyin takmış. İğrenç bir şey. Harley geriliyor ve kokuşmuş adamın pantolonunun içindeki çadırı fark ettiğini biliyorum. Arabada bir tartışma başladığını duyuyorum ve Blaise'in emniyet kemerini çıkardığını ve bir elinin kapı kolunda olduğunu görmek için aşağı bakıyorum. Avery onu ve Ash de Joey'nin solunum yollarını açık tutmak için mücadele ediyor. O kadar uçmuş ki kendi dilinde boğuluyor. Aptal.

"Paramı havale edin, ben de size paketi vereyim."

Akbaba bana gülümsüyor ve el sallıyor. Adamlarından biri arabanın bagajını açıyor ve iki çanta çıkarıyor. Orosu çocukları. Bana nakit ödeme yapıyor.

"Ciddi misin? Sana sadece transfer işiyle uğraştığımı söylemiştim." Ona ters ters bakıyorum ve Harley ağzını açmamak için elinden geleni yapıyor. Büyük miktarlarda nakit para konusunda ne kadar tecrübeli olduğundan emin değilim ama çenesinin seğirmesi bana hızlı bir hesap yaptığını söylüyor. O çantalarda yüz bin dolar var.

Aklamak tam bir kabus olacak.

"Üzgünüm, kedi. önce bunu bankaya atma şansım olmadı. Nasıl olduğunu bilirsin. O tatlı buraya getirip paranı almaya ne dersin?"

"Sik gibi." Harley ona tükürüyor ve Akbaba ilk kez ona bakıyor. Gözleri dövmeyi, delici gözleri, yapıyı alıyor ve Harley'i cehennem müzayedelerinden birinde satarak ne kadar kazanabileceğini biliyorum. Dudaklarının kıvrılması bana ücretin *astronomik* olacağını söylüyor.

"Ödemeyi iki katına çıkarsam ve onu bana versen nasıl olur, kedicik?" Ona gözlerimi deviriyorum.

"Küçük arkadaşlarından birini çağırıp bana paramı getirmeye ne dersin, ben de paketi ona vereyim, böylece hepimiz buradan çıkabiliriz, hm?"

Akbaba gülüyor ve adamını öne doğru sallıyor. Adam çantaları Harley'e uzatıyor ve ondan yayılan vücut kokusunu alabiliyorum. Harley onunla alay ediyor ve ben de USB'yi eline tutuşturup

bizden uzakta.

"Seninle iş yapmak bir zevkti, kedicik."

O sıritana ve gidene kadar ona bakıyorum. Araba otoparktan tamamen çıkana kadar hareket etmiyoruz. Dönüp devasa para çantalarımı almak için elimi uzatıyorum ama Harley topuklarının üzerinde dönüp doğru yürüyor. Bagaja hafifçe vuruyor ve Blaise çantaları içeri sokması için bagajı açıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Doğruldu ve bana ateşli bir bakışla karşılık verdi. "Sana söyledim. gitmiyorum."

Midem küçük bir takla atıyor ve ona söylemek zorunda kalıyorum. "Lanet olsun. Tamam, açık bırak."

Geri kalan eşyalarım da burada."

Harley başını sallıyor ve Luca'nın koruduğu yere doğru yürüyor. Luca çantaların üzerinden bir adım atıyor ve kollarını kavuşturuyor. Harley ona sıritarak sessiz bir meydan okuma atıyor ve Luca'nın bunu anında kabul edeceğini biliyorum. Luca Harley'den biraz daha uzun ama Harley daha geniş ve kaslı. Lucanın Harley'den daha iri üç adamı aynı anda alt ettiğini gördüm, bu yüzden kimin kazanacağı konusunda tüm bahisler kapandı. Onlarla uğraşacak zamanım ; buradan çıkmam gerek. Harley'i buradan çıkarmalıyım.

Çakal onu göremez.

Toplantıda bana yaptığı uyarıdan sonra olmaz. Hayaletleri için kendimi biraz silkeliyorum. "Luca, yok. Ayaklarım ağrıyor ve banyoya ihtiyacım var." Küçük bir dudak bükmeyle tatlı tatlı söylüyorum. O da benim gibi

Jackals'ın maaş bordrosundaki düzgün adamlar, nadir bir tür. Luca eğiliyor ve Harley ile göz temasını kesmeden yanağıma bir öpücük konduruyor. Harley ona, fırsatını bulsa bağırsaklarını deşecekmiş gibi bakıyor. Sonunda çantalarımı almak için ikisinin de etrafından dolanıyorum ve hareket etmesi için birini Harley'nin göğsüne .

"Sen yokken o kıcı özleyeceğim prenses." Çantamı arabaya yüklerken Luca sesleniyor.

Harley ona ters ters bakıyor ama ben onun sözlerine gülüp .

"Cumartesi geceleri ortalama bir Mounty sokak kızından daha fazla kıça sahip oluyorsun, Luca. Benimki olmadan da hayatta kalacağına eminim." Onu yaralamışım gibi göğsünü tutuyor ve bana sıritıyor. Harley arka koltuğun kapısını açıyor ve onunla Beaumont kardeşlerin arasına sıkışmak üzere olduğumu fark ediyorum. Hay sikeyim. Olamaz.

Etrafta dolanıyorum ve Avery'nin yanına tırmanıyorum. Geçen yıl aldığım tüm kiloları vermiştim ve birlikte şık koltuğa kolayca sığıdık. Blaise bir kaşını kaldırıp havalanıyor, o kadar hızlı ki vücudum koltuğa geri bastırılıyor ve lastikler gıcırıyor.

"Bu arabada şu anda ne kadar para var?" diye fısıldıyor Avery ve ben de ona kıkırdıyorum.

"Nereden bileyim, hepiniz nakit mi taşıyorsunuz?" Ben de fısıldıyorum ve o da bana kahkahalarla gülüyor. "Seni nereye bırakayım Mounty? Hizmetlerim için bana bahşiş vermekten çekinmeyin." diyor Blaise ve ben

ürperiyorum. Avery bana homurdanıyor. Hain.

"Bizimle otele dönüyor." diye homurdandı Harley. "Neden?" diye tersliyor Ash ve bana karşı yeni keşfettiği nefretini hatırlıyorum.

"Sarhoş kardeşimi bulduğun ve ellerini kendine saklamadığı için kızgın bir dağlı kız tarafından bıçaklanmadan önce onu tehlikeden kurtardığın için teşekkür ederim Lips." En alaycı tonumla söylüyorum. Avery elimi sıkıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Bir fahişe gibi giyinip Joey'e çelme takarak rıhtımda dolaştığın için teşekkürler Mounty. Bütün müşterilerin sana büyük torbalar dolusu kirli parayla mı ödeme yapıyor? *Kukun* gerçekten o kadar iyi mi?"

"Ash, *kapa çeneni*." Avery ona ters ters bakmak için koltuğunda döndü. Umurumda bile değil.

Harley kuzenini tamamen görmezden gelir ve sandalyesinde öne doğru eğilir. "Çantalarını taşıyan adam kimdi?"

"Luca. O... o da aynı adam için çalışıyor. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz." "Onu becerdin mi?" diyor. *Yüce Tanrım*. İşte başlıyoruz.

"Bu seni nasıl ?"

Blaise başını geriye atıp gülüyor. Vitesleri rahatça değiştiriyor ama kemersiz bir koltuğu paylaştığımı düşünürsek virajları çok hızlı alıyor. "Şu dağlı adamlardan kaç tanesini becerdin?"

"Neden ikinizin de umurunda?" Avery tatlı tatlı konuşur ve sonunda ikisi de .

A bize özel banyosu ve *gerçek* bir kahve makinesi olan ortak bir oda ayarladı. Bu yıl kahveyle karşılaşacağım. Yapabilirim, çünkü banyoda küvet var. Oda geçen yıl Avery'nin tek kişilik odasından daha büyük ve şu anda sahip olduğum tüm alana bakarken iki çantam kendimi acınası hissediyor. doldurmak zorunda.

"İyi tarafından bak, artık benimle aynı odada kaldığına göre kimsenin gizlice içeri girip eşyalarını karıştırmaması konusunda gerek yok."

Onunla alay ediyorum ve yanımda getirdiğim kilidi sallıyorum. Bu yıl burada Avery dışında kimseye güvenmem mümkün değil. Gülüyor ve sonra lanet şeyi yerine oturtmak için verdiğim mücadeleyi izliyor. O bir telefon görüşmesi yapmak için banyoya girdiğinde, ben de kasamı saklamak için yatağımın altına giriyorum. Avery'ye güveniyorum ama bazı şeyler zaman alacak.

Onunla aynı odayı paylaşacağım için heyecanlıyım, onunla arkadaş olacağım için ne kadar heyecanlı olduğuma şaşıyorum. Yanımda biri olduğu için ne kadar rahatladığımı hissediyorum ama sonra kendime geçen yıl bunun için ne kadar çok çalıştığımı hatırlatıyorum.

Uyuduktan iki saat sonra Avery ve arkadaşlarının kaldığı otelde uyandığımızda, kahvaltı için oda servisi sipariş etmiş ve yaz tatillerimiz hakkında dedikodu yapmıştık. Daha önce hiç otelde kalmamıştım ya da takım elbiseli adam tarafından bana getirilen yemekleri yememiştim ve Avery bu konuda ne kadar garip olduğuma kıkırdayıp duruyordu. Fırsat onun da benim kadar yemek yediğini görünce şok olmuşum ve kaşlarımı kaldırdığımda bana "Bale çok zor. Resital sezonunda Ash'in yediğinden daha fazla yiyorum."

Ferahlatıcıydı.

Kahvaltıdan sonra Avery, Ash ile seyahat düzenlemelerimiz hakkında hararetli bir tartışma yaşadı, benim onlara katılmamı istemedi ve Beaumont'ların lüks şoförlü Bentley'lerinden birinin arkasına sıkışmış kızlarla sona erdi. Avery bana Ash'in boktan tavırlarını aşmamı söylemeden önce koltukta otuz saniye kadar kıvrandım. "Tüm tatil boyunca tam bir kâbus gibiydi. Okula ve ondan kaçmanın yeni yollarını bulmayı dört gözle bekliyorum."

Bu konuda hâlâ suçlu hissediyorum. değil.

Eşyalarımı yerleştirmem için gereken iki dakikayı yatağıma geçirdikten sonra, şimdi gereken para torbalarına bakıyorum. Filmler bunu çok kolaymış gibi gösteriyor, sahte bir iş kurup parayı oraya aktarmak ama gerçekte Çakal'dan yardım istemeden parayı temizlemekte zorlanacağım. İşleri halletmek için Onikiler arasında ikinci bir seçeneğe ihtiyacım var. Bunu da hiç bitmeyen gerekenler listeme ekleyeceğim.

"ne kadar olduğunu bana hiç söylemedin." diyor Avery milyonuncu ayakkabı kutusunu açarken. I

Sanırım hayatının geri her gün farklı bir giyebilir ve hala biraz kalabilir. Benim üç çiftim var. Ve onları çok seviyorum.

"Yüz bin dolar. Bu benim için bir baş belası ve yarın ders sırasında burada bırakmak istemiyorum."

Avery homurdanıyor ve bana bakmak için kafasını dolaptan çıkarıyor. "Hannaford'da kimsenin senin kirli parana ihtiyacı olmaz, Lips."

Ona yan gözle bakıyorum. "Mesele sadece bu değil. Yüz dolarlık banknotlarla dolu çantalara sahip olmak cevaplamak istemediğim sorulara yol açıyor. Burada benim bir fahişe olduğumu düşünen yeterince insan var." Homurdanıyorum. Adamların dün geceki tepkileri yüzünden biraz ekşimiş durumdayım.

Avery gelip yanımdaki yatağa ve ikimiz de sanki bize bir cevap vereceklermiş gibi çantalara bakarken çenesini avucunun içine alıyor. "Yardım edebilecek birini tanıyorum. Bu bir risk ama o her zaman sağduyulu olmuştur. Ve bana karşı nazik. Başı deritte aptal bir genç kıızı oynayıp bunu bizim için halletmesini sağlayabilirim. Muhtemelen pay bile ."

Merakla ona bakıyorum. Mesajlaşma gerçekleri oyunu sayesinde birbirimizi çok daha iyi tanımaya başladık. Bunu önerdiğinde şüpheyle yaklaşmışım ama onu anlamama gerçekten yardımcı oldu. Babasının işi ve ortakları hakkında, gerçekte ne kadar büyük bir suçlu olduğunu anlayacak kadar bilgi sahibiyim.

Çakal, Joseph Beaumont Sr.'ı tanımak isterdi.

Avery iç geçiriyor ve çantalardan birini alıp omzuna atıyor. "Onları şimdilik dolaba saklayalım ve temizlik seçenekleri üzerinde . Bugün için sırrını seçtin mi?"

Söylemişim ve bunu söylediğim için çok gergindim. Çakaldan ben yokken beni ne kadar özleyeceğini anlatan bir mesajla ve o zaman Avery'ye ondan bahsetmeye başlamam gerektiğine karar verdim. Çantaları Avery'nin eşarpları öğrendiğim dağ gibi kutuların arkasına güvenli bir şekilde yerleştirene kadar konuşmadım. Eşarplar, Tanrı aşkına.

Eşarplar.

"Seninki ne?" Korkup soruyorum. Avery gülümsüyor ve bir dakikalığına kaçmama izin veriyor, sağ olsun. "Parayı işleme koymasını isteyebileceğim adam, asla güvenmeyeceğim bir aileden,

Crawford'lardan."

Mutfağa doğru yürür ve temizlik malzemeleri için etrafı karıştırmaya başlar. Kız odayı temizlemeden duramıyordu. Sürekli aynı odada bulunarak onu kızdırmaktan biraz . "Babası, babamın en iyi arkadaşı. Ben çocukken annem arkadaşlarıyla onun oğullarından biriyle evlenmemi istediğine dair dedikodu yapardı. Atticus hariç hepsinden nefret ediyorum."

"Atticus? Vay canına."

Avery gözlerini devirir. "Annesi üç oğluna da önemli edebiyatçıların isimlerini vermiş. Atticus en küçükleri ve annesi bir kız çocuk istiyordu. Babası 'bir varis ve bir yedek' atasözünü çok , bu yüzden üçüncü bir oğula ihtiyacı yok. Büyük oğlanlar tam bir pisliktir çünkü babaları işi devrettiğinde ne kadar güçlü olacaklarını bilmektedirler. Atticus'a hiçbir şey verilmiyor ve kendi yolunu çizmesi söyleniyor."

Başımı sallıyorum. Hannaford'un süper zengin ebeveynlerinin tuhaf ve acımasız yöntemlerine alışmaya başlıyorum. Yine de kendi annem haftanın her günü benim yerime bir gram eroini seçtiği için onları yargılayamıyorum. Avery buzdolabını sildiği yerden başını kaldırıp baktı. Dürüstçe ki hayatımda bir buzdolabını silmeyi hiç düşünmemiştim. "Atticus Hannaford'daki son yılında kendi işini kurdu. Şu anda bağımsız olarak zengin ve parasını nasıl kazandığı konusunda çok belirsiz. Kardeşlerinin burnunu sokmasını istemediği için böyle davrandığını iddia ediyor ama bir keresinde ona yaz tatilinde yanında staj yapıp yapamayacağımı sordum, üniversite için

Joey'den uzaklaşmak için başvurdum ve bana işinin genç bir bayan için uygun olmadığını söyledi. Şovenist bir adam değildir ve bana daha önce hiç böyle bir şey söylememiştir. Bu yüzden bunun ya yasadışı ya da cinsel içerikli olduğunu düşünüyorum."

Hm. Parayı temizlemek için ikisi de işe yarar. Makul bir miktar olduğu ve çenesini kapalı tuttuğu sürece bir pay almasına aldırılmazdım.

Avery, duvarda devasa bir televizyon ve gerçek bir şömineyle tamamlanan küçük sehpayı ovmaya devam ediyor ve boğazını temizlerken biraz kızarıyor. "Gerçek ki, eskiden ona aşıktım. Büyük bir aşktı, onu kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ederdim ama sonra başladı ve benden kaçmaya başladı. Sanırım Joey'nin şiddeti onu ."

Onun kızardığını görmek gerçekten garip. Konuşmadan önce bir saniye ona bakıyorum. "Eğer senden kaçarsa parayı temizlemesini nasıl ?"

"Oh, hala birbirimizi sosyete etkinliklerinde ve galalarda görüyoruz. Bana iyi davranıyor, sadece mesafeli. Ona karşı olan hislerimden vazgeçtim." Ses tonu aksini söylüyor. Ash'in bu konuda ne hissettiğini merak ve sonra bir pislik olduğunu ve ne düşündüğünü umursamadığımı hatırlıyorum.

Gerçeğimi sonsuza dek saklayamam, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve ağzımdan kaçırıyorum. "Çakal Joey'e bana dokunmamasını söyledi çünkü bana sahip olduğunu düşünüyor. Bir gün beni alacak, bir odaya kilitleyecek ve birlikte olmaya zorlayacak. Ona boyun eğene kadar bana tecavüz ve işkence edecek. Eğer önümüzdeki üç yıl içinde çok dikkatli adımlar onun tuzağına . Bana dokunan erkek, eğer bu ona geri dönerse tehlikede demektir."

Avery ovalamayayı bırakıp sertçe doğruldu. Gözleri kısılıyor ve tıpkı bir yıl önce onunla tanıştığım zamanki gibi soğuk, çarpıcı ve hesapçı görünüyor.

"O zaman bazı hamleler gerekiyor, değil mi?"

Sınıfa daha ilk günü ve şimdiden Harley ve Blaise'in saçmalıklarıyla yüzleşiyorum.

Avery'nin öğrenci konseyini ilgilendiren bir meseleyle ilgilenmesi gerektiğini bildiğim için erkenden kahvaltıya geldim ve ona bir ayırdım. Artık benimle konuşma yasağı kalkmış olsa da, Avery ile arkadaş olduğum için diğer öğrenciler bana hala yaklaşıyor.

Sorun değil.

Sessizliği

severim. Ve

sessiz.

Ta ki Harley ve Blaise'in ellerinde yemek tabakları ve gözlerinde temkinli bakışlarla masada karşıma oturdukları ana kadar. Ash'in oteldeki hışmından beri ikisinin de saçını sakalını ve şu anda onlara karşı pek bir sıcaklık hissetmiyorum. Tamam, bu bir yalan, sinirli hissediyorum ama onları görünce tahrik oluyorum. Beni dava et.

"Ciddiyim. Ölüm kalım olmadığı sürece sabahın bu saatinde ikinizle de muhatap olmam. Birinin kanaması mı var?" Harley bana homurdanıyor ve bir bardak meyve suyu uzatıyor. Ona gerçekten karanlık bir bakış atıyorum, en iyi bakışlarımdan biri ve başımı sallıyorum.

"Haftaya koşularla başlamamayı tercih ederim, teşekkürler pislik."

Blaise'in ikimize de meraklı bakışları karşısında kıkırdıyor. Rock tanrısının gözleri bana değdiği için kızarmamaya çalışıyorum. Belki de bu yıl ona ve müziğine olan saplantımı yıl olur. Sadece umutla yaşayabilirim.

"Sorma dostum. Geçen yıl harika bir kış tatili geçirdik. Sanırım o zaman

arkadaşlar."

Bıçağımı ona doğru doğrulttum. "Biz arkadaş değiliz. Ben Avery'nin arkadaşayım ve siz ikiniz kesinlikle Ash Takımı'ndasınız." Blaise bana bir bakış daha atıyor ve ben yumurtalarım homurdanıyorum. Ona siktirip gitmesini söylemek isterdim ama bu sözleri yüzüne karşı söylemeyi hayal bile edemiyorum. Harley ikimizi de izliyor, Blaise'e nasıl tepki verdiğimi izliyor ve sanırım gözlerinde bir parça kıskançlık görüyorum. Ben de kendi gözlerimi ona çeviriyorum. Onların kankalığı için bir tehdit değilim, Avery ile arkadaş önce Blaise'in adımı hatırladığından bile şüpheliyim. Joey Beaumont'un her zamanki dalkavuk grubuyla birlikte yemek salonuna girişini izliyorum. Göz göze geliyoruz ve başını bana doğru meydan okuyor. Harika.

"Bak, Ave'nin Ash'i yıpratması sadece bir zaman meselesi ve sonra hepimiz büyük, mutlu bir aile olacağız. yüzden savaşmayı bırak. Biz arkadaşız." diyor Harley.

"Siktir git." Yemeğimin etrafında mırıldanıyorum çünkü bunu Harley'e söyleyebilirim, daha önce yüzlerce kez söyledim. Ayrıca bir vahşi gibi görünüp görünmediğim de umurumda değil. Bu çocukları ve kalp kırıcı güzelliklerini sikeyim. Sikeyim onları.

Aslında, umursamazdım- *hayır*. Oraya gitmiyorum.

"Tanrım, her zaman Harley gibi huysuz mu olacaksın? Bu saçmalığa ancak bu kadar katlanabilirim." Blaise'in gözleri parıldıyor ve ben ona bakmak yerine kendi gözlerimi oymak istiyorum. Harley ona dirsek atıyor ve ikisi de gülüyor. Çok iyi arkadaş oldukları o kadar belli ki biraz kıskanıyorum. Sonra artık Avery'ye sahip hatırlıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Bu kız ve onun şiddetli sadakati yüzlerce muhteşem çocuğa bedel.

Harley boğazını temizliyor ve bana bir *bakış atıyor*. Kıvrınmamaya çalışıyorum. Onunla bu yoğunlukta uğraşmak için henüz çok erken. "Dinle, ben Ash değilim. Avery güzel sözler söyleyip beni kandıramaz. Yanağındaki çiziklerin ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Onunla Rory arasında tam olarak ne olduğunu bana anlatmanı istiyorum. Bütün tatili bunu düşünerek geçirdim ve bir cevaba ihtiyacım var."

Omurgam dik ve sert oturana kadar kırılıyor. İki çocuk da yemek yemeyi bıraktı ve sanki odadaki en büyüleyici şey benmişim gibi bana bakıyorlarPoker suratım üzerinde çalışıyordum ve Harley'nin benden bir şey öğrenemediği için kızgın olduğunu biliyorum. "Eğer Avery sana kendisi söylememeyi seçtiyse, o zaman benden asla öğrenemeyeceksin. Hikayenin sonu."

Harley'nin gözleri kısılıyor ama bu tam olarak bir bakış değil. Sanki kafamı yarmak ve beynimin içindeki her şeyi çözmek istiyormuş gibi bana bakıyor.

"Güzel. Onun için iyi bir arkadaş olmana sevindim. Hiç böyle bir arkadaşı olmamıştı. Ama Rory'yi öldürmem gerekip gerekmediğini bilmem gerek. Hayır, onu kanlı bir şekilde dövmek ya da ona karşı sosyal bir kampanya başlatmak değil. Hayatına son verip onu bir yere gömmem gerekip gerekmediğini bilmem gerek. Çünkü o pislik kuzenime tecavüz ettiyse, bunu yaptıysa, hayatına son vereceğim. Detay , sadece ölmesi gerekiyorsa söyleyin."

Adam ciddi. Hayatım boyunca bir adamın tehdidini yerine getirmesinin neye benzediğini kadar katille tanıştım. Belli ki damarlarında kabul etmek istediğinden daha fazla babasının kanı var. Bunu ona söylemeyi, Avery'nin saldırısını unutturmak için onu daha da kızdırmayı düşünüyorum ama benden nefret etmesini istemiyorum. Kahretsin, benden nefret etmesini hiç istemiyorum. Tüm bunlar ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi? Düşünürken bir dakika yumurtalarımı tabağımda gezdirdim. Masadaki küçük baloncuğumuzdaki gerilim yükseliyor. Harley'e baktığımda öfkesini zar zor kontrol ediyor ve omuzları titremeye başlıyor.

"Tamam, ayrıntı yok. Eğer olduğumdan on saniye daha geç olsaydım, o sik kafalıyı gömüyor olurdunuz.

Ama oraya zamanında vardım."

Harley bir nefes verir ve başını sallar. Rahatlamış görünmüyor, sanki öldürme işini ileri bir tarihe

erteleyebilirmiş gibi. Rory'nin ona tecavüz etmemiş olması onun iyi olduğu anlamına gelmezdi, sadece benim içeri girdiğim anlamına gelirdi.

onun yolu. Harley kesinlikle benimle aynı fikirde. Rory bu okulda Avery ile kalamaz. Onun için ve buradaki diğer kızlar için tehlikeli.

"Etkilendim. Rory bir defans oyuncusu, sen kaç yaşındasın, beş-iki mi? Onu nasıl durdurdun?" diyor Blaise, gözleri küçücük bedenimin üzerinde geziniyor ve arkasında ateşten bir iz bırakıyor.

Ona homurdanıyorum ve çatal bıçağımı yarısı yenmiş tabağıma bırakıyorum. Bu boku düşündüğüm yemek yiyemiyorum. Sindirimim her zaman beynimin merhametine kalmıştır. Çok fazla düşündüğüm anda, heyecanlandığımda, gergin olduğumda, herhangi bir güçlü duyguda, hiçbir şeyi mideme indiremiyorum.

"Ben bir dağcıyım. Evlatlık bir çocuğum. Ondan önce de ihmal edilmiş bir cocuktum. Geçen yıl bu okuldaki erkek nüfusunun çoğunun beni her gün seks için takip ettiği bir oyunun hedefi oldum. Harley'nin psikopat kuzenini sikine bıçak saplamakla tehdit etmek zorunda kaldım. Tecavüzcülerle savaşıma tecrübem mu sanıyorsun? Lütfen. Ayrıcalıklı, yaldızlı kulelerinize geri dönün ve beni rahat bırakın."

Blaise'in yüzü düşüyor. Beni sorgulayacakmış gibi görünüyor, ben de ayağa kalkıp çantamı alıyorum, kalbim göğsümde tehlikeli bir şekilde çarpıyor. Masadan uzaklaşırken Avery'nin tüm okulun sahibiymiş gibi kasıla kasıla içeri girdiğini görüyorum ve dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. O da bana sırtlıyor ve Harley ile Blaise'e bir *bakış fırlatıyor*. Sırada onunla karşılaşıyorum ve kolunu benimkine doluyor.

"Sana bok mu veriyorlar?" Canlı bir tonda kırmızı ruj sürüyor ve ben asla böyle gösterişli bir görünüm yakalayamayacağım için kıskanıyorum. Her zaman kaba saba olacağım.

"Hayır. Büyük ve mutlu bir aile olmak istiyorlar."

Avery homurdanarak bir muz ve buzlu kahve aldı. Ben de bir içecek alıyorum ve çıkıyoruz. İlk dersimizi Harley ile paylaşıyoruz. Neredeyse her dersi o muhteşem göt herifle paylaşıyorum.

"Ash çok . Hâlâ senin peşinde." "Bırak yapsın. Ben korkmuyorum."

Avery gülüyor.

Bu yıl tam bir patlama olacak.

A Matematik sınıfımızın kapısındaki listeye hızlı bir bakış, hala soyadına göre alfabetik olarak oturduğumuzu doğruluyor. Harley ile çalıştığımız, onun yanında oturduğumuz ve onun kokusunda boğuldum. Tamam, kulağa ürkütücü geliyor ama gerçekten inanılmaz kokuyor.

Avery yine tam karşımızda. Tanımadığım bir adamın yanında oturuyor ve bu konuda çok sinirli. Kaşlarını çatmıyor ya da adama ters ters bakmıyor ama gülümsemesi buz gibi. Neredeyse adam için üzüleceğim. Ash'in onun emriyle yurttaki dövüş kulübü seanslarından birinde ona meydan okumasının ne kadar merak ediyorum.

Harley öğretmenden birkaç saniye önce içeri giriyor ve sandalyesine kuruluyor. Bana bakmıyor ya da beni tanımıyor, bu da daha bir saat önce yumurta tabaklarının üzerinde bizi arkadaş ilan ettiğini düşününce beni kızdırıyor. Şimdiye kadar ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmemem gerektiğini bilmeliydim.

"Bu yılki ortak değerlendirmelerimizi nasıl yarıya indireceğimiz konusunda şimdi anlaşabilir miyiz, böylece kendimi biraz işten kurtarabilirim?" Öğretmen yoklama alırken ona fısıldıyorum. Harley notlarından başını kaldırmadan bana sırtıyor. Derslerine her zaman çok hazırlıklı gelir. Yani ben de öyleyim ama yine de bu benim için bir sürpriz.

"Hayır. Okulda koşturup üzerine atlayacaklarına ders çalışmanı tercih ederim. Ayrıca, az önce arkadaş olmadığımızı söyledin. Arkadaşım olmayan insanlara yardım etmem." diye çemkiliyor. Öğretmen çalışma kâğıtlarını dağıtmaya başlıyor ve ben Harley'e gözlerimi deviriyorum. Bana bakmayı reddediyor.

"Dayak . Bunu geçen yıl çözdüğümüze eminim."

Harley omuz silkiyor ve ders tüm hızıyla devam ederken tekrar sessizliğe gömülüyoruz. Rakamlara ve formüllere odaklanıyorum ve bir dakikalığına diğer her şeyi unutmama izin veriyorum. Okula dönmekten ne kadar keyif aldığımı kendime itiraf etmek istemiyorum. İyi olduğum bir şeye odaklanmak güzel.

Ders nihayet bittiğinde ve ders programını çantama sıkı sıkıya yerleştirdiğimde, Harley'i dışarıya ve bir sonraki dersimize kadar takip ediyorum. Avery hala buzbakıyor ama o sadece sırtıyor, cazibesi onun için hiçbir şey yapmıyor ama benim için her şey.

"Bu arada, Mounty, süpürme için zıplamayı kastetmiştim."

Midem . Ciddi olamaz mı? Nasıl hala devam ediyor olabilir?

"Şu anda milyon dolar sınırını aşmış durumda ve şimdiden... sizi yatağa nasıl atacaklarına dair fikirler ortaya atılmaya başlandı. Ya da sert bir yüzeye karşı, gerçekten, detaylar umurlarında değil."

Avery alay ediyor ve telefonuna odaklanırken düşmesini engelleyebilmem için kolunu benimkine . Bunu erkeklerle yaparken binlerce kez görmüştüm ve bana olan zahmetsiz güvenine gülümsüyorum.

Harley omuz silkiyor ve bizi bir sonraki götürüyor. Biyoloji.

"Fikirlerin hiçbirisi tecavüz içermediği sürece bunu gerçekten duymak istemiyorum. Hannaford'lu bir çocukla yatmayacağım."

Omuzlarında oluşan gerginliği izliyorum ama bana dönmüyor. Avery nefesinin altından kıkırdıyor ve ben de ona bakarken telefonunun yerinde olmadığını görüyorum.

"Tatil boyunca Mounty'lere doydun mu?" diye çıkışıyor ve Avery'nin kıkırdaması ancak şeytani bir kıkırdama olarak tanımlayabileceğim bir şeye dönüşüyor. Avery ona ters ters bakıyor ama o bunu tamamen görmezden geliyor.

"ne alıp veremediğin var, Harls? Geçen geceki şu adam, Luca mıydı? Oldukça ateşliydi. Onu becerirdim." Avery alay ediyor ve ben de ona inliyorum. Erkekleri kızdırmanın en hızlı yolu, herhangi bir erkeğin tatlı Floss'larına dokunma düşüncesidir.

"Onun yanına yaklaşmana asla izin vermezdim. ... iyi bir adam ama... kötü bir adama çok sadık." Harley bana dudak büktü. " gibi mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ve onu görmezden geliyorum. Bu ciddi bir irade gücü gerektiriyor. Çakal hakkındaki konuşmamız Avery'nin zihninde hâlâ taze ve cilalı okul topuklarını güzelce sivrilterek onun kaval kemiğine tekme atıyor. "Sen Liam O'Cronin'e o da ona o kadar sadık, o yüzden hıyarlık etme."

"Aradaki fark, içine doğduğum aileye yardım edememem." Nefesinin altında homurdanıyor. Kadının gözleri buz gibi. "O da yapamaz."

Öğrencilere tekrar ders vermek için kaydoldum ve eminim geçen yılki kadar popüler olacağım.

Kütüphaneye erken geliyorum ve kendi masam olarak adlandırdığım masada bir adamın görüyorum. Sinirlendiğimi hissediyorum ve sonra bu kadar aptal olmamak için kendime homurdanıyorum. Diğerlerini gözetlemek için masanın yanından geçerken adam bana sesleniyor: "Sen Eclipse Anderson değil misin?"

Yüzümü buruşturuyorum ve sonra ona dönüyorum. Onu hiç tanımıyorum ama üst sınıflardan biri olacak kadar da yaşlı görünmüyor. "Adım Lips."

Bana gülümsüyor ve ben de bunun *nezaketine* vuruluyorum. Ondan etkilendiğimden değil, Tanrı'ya şükür çünkü hormonlarımı kontrol etmekte yeterince zorlanıyorum, ama bir şey hedefliyor gibi görünmüyor. Sadece gülümsüyor.

"Ben Lance. Özel dersleriniz için kayıt yaptırdım, kütüphaneci bana buranın sizin masanız olduğunu söyledi."

Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve onun yerine sandalyemi çekiyorum. Hâlâ gülümseyerek beni izliyor ve ben de önündeki çalışmaya bakıyorum. Ödevleri hemen tanıyorum. Birinci sınıf öğrencisi.

"Ben yeni burslu öğrenciyim. Bu bursları dağıtmaya başladıklarından beri birinci sınıfa geçen ilk tanışmanın iyi olacağını düşündüm ve herhangi bir ipucun olup olmadığını görmek istedim?" diyor ve hala gülümsüyor. Tüylerim diken olmaya başladı. Erkekler bana böyle gülümsemez.

Ona sert bir bakış attım ve " mümkün olduğunca ilerle, kimseden içki kabul etme ve Beaumont'lardan uzak dur" dedim.

Gülümsemesi nihayet sekteye uğruyor ve kendi ders kitaplarımı ve malzemelerimi çıkarmamı izliyor. "Demek buradaki partilerde içki içiyorlar, öyle mi? Tipik zengin veletler."

Ona cevap vermek için başımı kaldırdığımda kütüphanenin kapısı tekrar açılıyor ve Ash ile Blaise içeri giriyor. Nefesimin altında küfrediyor ve sessizce başka bir şey için burada olmaları için dua ediyorum.

Evren dinlemiyor.

"Mounty! Seni yeniden görmek çok güzel, ama parti kıyafetlerini giymemiş olman beni biraz hayal

kırıklığına uğrattı. Çok yazık." diyor Blaise sandalyeye çökerken. Gözlerimi ona doğru yuvarlıyorum.

yön. Hafta başında kahvaltıda yaptığımız bahsetmiyor, bu da bana en yakın arkadaşına bundan bahsetmediğini düşündürüyor.

Ash, Lance'e kötü niyetli bir bakışla bakıyor. "Çekil. Benim ."

Lance yine o dostça gülümsemesini takınıp geçerken, Blaise Ash'in boktan tavrına içten içe kıkırdıyor.

"Bir yıl daha anlamsız derslere kaydolmanın bir nedeni var mı?" Kibirli herife kaşlarını kaldırıyorum ve o da bana dik dik bakıyor. Lance'in gözleri ikimizin arasında gidip geliyor ve sonra hararetli sessizliği bozuyor.

"Ben Lance. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

Çocuklardan hiçbiri ona bakma zahmetine bile girmede, ben de içimi çektim ve "Bu Blaise Morrison. Müziğine hakaret etmeyin ya da koroda onu dövmeyin yoksa sinirlenir ve yılın geri kalanında perişan olursunuz. Bu da Ash Beaumont."

"Ah. Uzak gereken bir aile üyesi mi?"

Blaise'in yüzünde öyle bir gülümseme var ki çılgılık atmak istiyorum. Cevap verirken gözlerimi Lance'ten ayırmıyorum. "Evet. Ağabeyi delinin teki ve kız kardeşi de senin yaşama isteğini hiç terlemeden yok eder. Ash, seni döve döve öldürebilir ve sonra da kıkır kıkır gülmek için maraton koşabilir. Ya da seni gömmesi için başka birine para verir, o Tanrı'dan daha zengin." En monoton sesimle, Blaise'in ödevlerini sıralarken söylüyorum. Yılın sadece iki haftasındayız ve o şimdiden geride kaldı, hayattaki gerçek becerisinin *bu* olduğunu hissediyorum. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü o bir müzik dehası.

Hepsini bir saat boyunca sessizce ödevleri üzerinde çalışmaya yönlendirmeyi başardım ki bu şimdiye kadar yaptığım en zor ilk beş şey arasında sayıyorum. Ash karamsar ve huysuz ve bana bariz bir şüpheyle bakıyor. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama huysuz bakışlarını bir ovma gibi tenimde hissediyorum.

"Ona ders veriyorsan onlardan nasıl uzak duruyorsun?" Lance çalışmasını toplarken söylüyor. Ash ona ters ters bakıyor ve Blaise de sanki kan dökülmesinin kaçınılmazlığından besleniyormuş gibi, hepsinin sahip olduğu o karanlık obur ihtiyaçla ikisini de izliyor.

". Avery benim en iyi arkadaşım ve oda arkadaşım. Benden nefret etmesine rağmen Ash'e ders veriyorum. Joey beni öldürmeye kararlı. Bu yıl hayatta kalmak istiyorsan onlardan uzak durman gerektiğini söylüyorum."

"Benden daha sert olduğunu mu ?" Bana sırtıyor ve benimle flört çalıştığı hissine kapılıyorum. Beni takip eden başka erkeklere ihtiyacım yok, özellikle de bir dağcıya. Şiddet kullanmadan bu tür şeylerden nasıl vazgeçirebilirim? Hay sikeyim.

Ash, "Sen hiç bir adamın elindeki kemikleri tek elle yarım saniyede kırdın mı?" diye soruyor. Bunu yaptığımı bile unutmuşum. Lance kaşlarını çatarak ona bakıyor ve başını sallıyor. "O zaman senden daha dayanıklı."

Lance bana göz kırpmıyor.

"Buraya ders çalışmaya mı yoksa Dağlı kızın donuna girmeye mi geldin, çünkü seni uyarmalıyım, o sadece suç lordlarıyla yatıyor." diye gülüyor Blaise ve ben de onu susturmak için Matematik çalışma kitabını göğsüne . Lance yaşadığı şoku atlatıp burnunun ona bakıyor.

"Baban boktan punk grubuna albüm anlaşması yaptı diye kendini havalı mı sanıyorsun? Duyguların hakkında başka bir acıklı şarkı yaz, sik kafalı ve benim işimden uzak dur."

Çenem düşüyor ve Blaise yanımda taşa dönüyor. Ash bir kahkaha patlatıyor, o kadar yüksek sesle ki etrafımızdaki öğrenciler durup bize bakıyor.

"Seninle işimiz bitene kadar cesedinden kimlik tespiti yapacak kadar bir şey bulamayacaklar."

Ellerimle yüzümü ovalıyorum ve Lance'e bir bakış fırlatıyorum. "Tavsiyemi hiç dinlemek istemedin o zaman?"

"Dağlılar birbirimize destek olalım. Seninle konuşma şekilleri hoşuma gitmiyor."

Onunla alay ediyorum ve ders kitaplarımı ve malzemelerimi çantama geri koyuyorum. Ash soğuk gözlerle ikimize bakıyor ama dışarı çıkarken onu görmezden geliyorum. Bu okulda başka bir Dağlı'nın yaratacağı karmaşaya ihtiyacım yok.

"Onun geçmişini araştıracağım. Bunu Blaise'e söylediğine inanamıyorum."

İnleyerek sırtüstü yatıyorum ve Avery ayak tırnaklarımı boyadığı yerden vuruyor. Yemin ederim okul başladığından beri sekiz farklı renge boyadım. Avery sadece nude oje sürer ama renk koleksiyonu çılgınca. Ne zaman ihtiyaç duysa tırnaklarımı boyamasına izin verecek kadar nazık bir arkadaşım. Ne fedakarlık ama.

"Onu tanıyamadım. Muhtemelen orta sınıf bir bölgeden geliyor ve burada neyle uğraştığına dair hiçbir fikri yok."

Nefesinin altında mırıldanıyor ve yaptığı işi inceliyor. Yatağında uzanmış, Lance konusunda ne yapacağımızı . Ben duş alırken Blaise beni kızların yatakhaneğine kadar takip edip Avery' tutkuyla bağırdı. Ben çıkmadan önce onu yeterince sakinleştirmeyi başardı ve sonra akşam yemeğini kendimiz pişirmeye ve sadece takılmaya karar verdik. Yemekhane Cuma taco geceleri her zaman çılgın olur ve geçen yıl onları kustuğum için hala rahatsızım. Hâlâ her fırsatta Avery'ye bunun için bok atıyorum.

"İnsanlar onlara hakaret ettiğinde her zaman intikamını mı alıyorsunuz? Bu sana çok iş yüklüyor." Soruyorum. Gerçekten merak ediyorum.

Cila şişesini vidalayarak kapatıyor ve duvara astığı raf ünitesine geri koyuyor. İlk taşındığımızda dağınıklık yaparak onu kızdırmaktan bu kadar endişe duymam bana komik geliyor. Eşyaları yavaş yavaş benim odamın yarısına çünkü o kadar eşyası var ki. Sanırım alışveriş takıntısı var, geçen hafta dans ekipmanlarından bazılarını kaybetti ve ertesi gün uyandığımda hepsini değiştirmek için düzinelerce kutu teslim edildiğini gördüm.

"İnsanlar proaktif davranarak iktidarda kalırlar. Dağlı çocuğun Blaise'e hakaret etmesine sonuç almadan izin verirsem, ayrıcalıklı çocuklardan birinin bunu yapmasını ne engeller? Bu beni meşgul eder ve koyunları da ait oldukları yerde tutar."

Sözlerini düşünürken başım öne eğildi. Kulağa Çakal'ın söyleyeceği bir şey gibi geliyor ve tam da bu yüzden bu tür politikalarda berbatım. Sosyal hiyerarşi umurumda değil. Ama Avery umursuyor, o yüzden yardım etmek zorundayım. Adamı aktif olarak terörize söylemiyorum ama Avery'nin çalışmasını izlemek ilgimi çekiyor.

Omuz silkiyorum. "Peki ne yapacağız?"

Avery bana bir bakış attı ve iç geçirdi. "Geçmişini araştırıp zayıf noktalarını bulacağım. Blaise onu eşek sudan dövecek ve ben de onu dışlayacağım. Şu anda önceliğimiz o değil, bu yüzden ondan hoşlanmadığımızı belli ve alt sınıftaki öğrenciler bizim için işe başlayacak."

Düşünürken bir dakika boyunca nefesimin altında mırıldanıyorum. Avery beni dürttüğünde kafamın içinde kaybolmuştum. "Bugünkü gerçeğin ne, Mounty?" diyor sırtarak.

İnliyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Nasıl flört edileceğini bilmiyorum."

Avery bana gülüyor ve şöyle diyor: "Bu bir gerçek değil. Bu üzücü bir keşif. Bu okuldan çıkmalı ve oynayacak ateşli, rastgele adamlar bulmalıyız."

Bu bana hiç çekici gelmiyor. Rastgele seksi adamlar istemiyorum. Ben bir gangsterin oğlunu istiyorum.

Bir meleğin yüzü ve bir sokak çocuğunun sabıka kaydı. Yumuşak kalbi dikenlerle sarılmış ve onu güvende tutmak için yıkıcı bir zekâya sahip bir şarkıcı istiyorum. Milyarderin buzdan gözleri ve kız kardeşine duyduğu sonsuz sevgisiyle istenmeyen oğlunu istiyorum.

Avery'e bu gerçeği söyleyemem.

Bana küçük bir gülümseme veriyor ama gözleri hüzünlü. Şu anda bir Beaumont gibi görünmüyor. Sarılmaya ihtiyacı olan genç bir kıza benziyor. Bu çok garip. "Sanırım yeniden birileriyle çıkmaya başlayacağım. Sanırım Rory'den ve bana yaptıklarından kurtulmanın zamanı geldi."

Nefesimi sertçe veriyorum. "Adamların seni koruduğunu düşünüyorsan, başka bir şeyle karşılaşacaksın. Sana yaklaşan herkesi araştıracağım ve bana hesap verecekler. Ayrıca sana bir erkeği nasıl hadım de öğreteceğim. , sana bir aletin nasıl öğreteceğim."

Avery tekrar gülüyor ve gözlerindeki perili bakış kayboluyor.

("Bu akşam eski bekçinin kulübesinde bir parti var. Bence gitmeliyiz."
Zengin çocukların okul gecelerinde parti yapmaları da neyin nesi? Avery'yi izliyorum. krepleri ağzına atıp hala narin, zarif bir hanımefendi gibi görünebilir. Müsliyi mideye indirirken kurabiye canavarına benzediğime eminim. Kahvaltıda daha fazla çeşitlilik yaratmaya çalışıyorum çünkü haftalardır Fransız tostunu yiyorum. Beslenme açısından pek iyi değil ama göğüslerim için harikalar yarattı. Yani, artık biraz var.

Avery bu yıl daha yüksek Matematik dersi almaya karar verdi, ancak diğer derslerinden bazılarını rahatlattı, böylece daha az çakışmamız oldu. Nedenini sorduğumda omuz silkti ve düşük riskli durumlarda babasını kızdırmayı sevdiğini söyledi. Konuyu zorlamamaya karar verdim.

"Gitmemizin özel bir nedeni var mı yoksa sadece gençliğimizin tadını mı çıkarıyoruz?" Ben söylüyorum ve o alay ediyor

Ben.

Cevap verirken bıçağını bana doğru dürtüyor. "Biz hiçbir şeyi eğlence olsun diye yapmayız, Lips. Biz sadece Bu şekilde kablolu."

Omuz silkiyorum ama haklı. En son ne zaman eğlenmek için bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Avery küçük bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırıyor, telefonuyla uğraşıyor ve sonra bana . Joey'nin kolunu kesinlikle Hannaford'da öğrenci olmayan kadına doladığı fotoğraf var. Kadın en az yirmi beş yaşında olmalı; şık bir pantolon ve topuklu ayakkabı giymiş, saçlarını küt kestirmiş ve çok az makyaj yapmış. Sade bir şekilde yeterince çekici, onun etrafında akın eden kızlara hiç benzemiyor.

"Bu çekici bayan rehberlik danışmanlarımızdan biri. Joey'e kariyer hedeflerine en iyi şekilde nasıl ulaşabileceği konusunda tavsiyelerde bulunması gerekirken, her Salı Cuma günü planlanmış toplantıları sırasında ofisinde aletini yalıyor."

Başparmağını ekranda gezdirdiğinde ve fotoğraf kanıtını gördüğümde yüzümü buruşturuyorum. "İleride başvurmak üzere, bu konularda senin sözüne güveneceğim."

Avery nefesinin altında mırıldanıyor ve telefonu cebine koymak için geri çekiyor. Kalabalık yemek salonunda kendisini mağrur gösterecek şekilde etrafına bakınıyor. Eskiden herkese tepeden baktığını düşünürdüm ama şimdi bunun onun plan yapma eylemi olduğunu biliyorum. Kafasında planlar ve bağlantılar kuruyor, öğrenciler yemek yerken ne kadar büyük bir manipülasyonun döndüğünden habersiz.

"Onun partide, ideal olarak kızlarla ve sakso çekerken çekilmiş birkaç fotoğrafını bulmalıyım, böylece ona dizlerinin üzerinde çekilmiş fotoğrafıyla biten güzel bir slayt gösterisi gönderebilirim. Onunla ne kadar boy ölçüşemeyeceğini bilmeli."

"Neden polisleri aramıyorsun?" Cevabını merak ediyorum çünkü bana aile dinamiklerini daha fazla göstereceğinden eminim.

"On sekiz yaşında, yani yasadışı değil. Fotoğrafları okul yönetimine gönderebilirim ama o zaman babam işe karışır ve onu ortadan kaldırır." Sesi sonlara doğru kesiliyor ve rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor.

"Ödeme mi, gömme mi?"

Bana bakıyor ve tereddüt ettiğini görüyorum. "Genelde bu bir tehdittir. Senior hiçbir kadın için parasından vazgeçmez. Eğer onu ciddiye almazsa, o zaman kaos gönderir."

Kaos.

Birine mesaj göndermek istesem gönderebileceğim pek çok şey var, bu yüzden milyarder Joseph Beaumont'un neler yapabileceğini ancak hayal edebilirim. Başımı salladım ve ellerimi düşünceli bir şekilde silerek planını düşündüm. Sonunda omuz silkip, "Gidelim. İhtiyacınız olan fotoğrafları bulabilirim. Bilgi toplamak benim uzmanlık alanım."

AVERY şık, muhteşem bir lacivert elbise ve ayaklarımı çift ince topuklu ayakkabı giyiyor. En sevdiği, eşi benzeri olmayan ve yeri doldurulamayan Louboutin'lerinin kaybolmasına yarım saat boyunca öfkeleniyor ve ben de onu, kendi eşyalarına bakamayacak kadar zengin olduğu için azarlıyorum. Saçlarını açıyor ve çok az makyaj yapıyor. Bu görünüm bana lise partisini çağrıştırmıyor; yirmi bir yaşında ve New York'taki seçkin bir çatı katındaki gece kulübüne gidiyor gibi görünüyor.

Etek kaderi kıskırtmamaya karar verdim. Harley'nin paranın hâlâ kapanın elinde olduğuna dair uyarısından sonra bu gecenin nasıl sonuçlanacağı konusunda temkinliyim ama hava kot pantolon ve ceket giymek için hâlâ çok sıcak. Sadece kışımı örtmeyi başaran askılı siyah bir tulum giyiyorum ve sahip olduğum en kalın pamuklu iç çamaşırını giyiyorum. İçki içmeyi planlamıyorum çünkü içinde işlemek çok zor. Ayrıca, eğer bu kulübede çalışan bir tuvalet yoksa, işlemek için ormanda çıplak kalmayacağım. Siyah Doc'larımı bağlayıp ayak parmaklarımı keyifle oynatıyorum.

Avery ayakkabılarımı görünce yüzünü buruşturuyor ve ben de onu şakacı bir şekilde dürtüyorum. Bu aptal partinin sonunda eve tökezleyerek döndüğümüzde kimin güleceğini göreceğiz.

Avery'nin önderliğinde kızların yatakhaneinden çıkıp okul arazisine doğru ilerliyorum. Partinin başlamasından iki saat sonra gelmeye bilerek karar vermiştik, böylece Joey bizi görmeye fırsat bulamadan sarhoş ve kafası güzel olacaktı. Elim sürekli cebime kayıyor ve bıçağımı bir güvenlik battaniyesi gibi kavırıyor. Avery'ye odamızda bir kutu biber gazı vermiştim ve o da bunu bir profesyonel gibi sutyeninine içine sokmuştu.

"Ash bu partilere geliyor mu?" Okul kampüsündeki ağaçlık sınırlardan geçerken soruyorum.

"Evet, ve diğer ikisi. Hepsi sarhoş olur ve kızlar için kavga çıkarır." Avery gözlerini deviriyor ve topuklu ayakkabılarıyla toprakta sallanırken bile üstün görünmeyi başarıyor.

"Geçen yıl Joey'nin partisinde Harley'e rastladım." Hatırladıkça yüzüm kızarıyor. Tanrım, onu bir daha öyle bulmak istemiyorum.

Avery yüzümü görünce homurdanıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Dur tahmin edeyim, Annabelle bir masanın üzerine eğilmişti."

"Dizlerinin üzerinde aslında." Avery'nin burnu kırışıyor ve başını sallıyor. Ona hangi kısmından öğrendiğini sormak istiyorum ama sonra ışıkları görüyorum ve o alçak sesinin partiye yaklaştığımız anlamına geldiğini fark ediyorum.

Bekçinin kulübesine girerken müziğin sesini göğsümde hissedebiliyorum.

Kulübe bina için berbat bir kelime; büyük ama eski ve harap. Kendimi

Sanki tavan bu beni bir şekilde kurtaracakmış gibi. Kesinlikle çöküyor ve hoparlörlerden gelen titreşimli ritim çatlak sıvayı kızdırıyor, pes etmesi için ikna ediyor gibi görünüyor.

Avery partiye girip doğruca içki masasına yönelirken ezilerek ölmekten endişe ediyor gibi görünmüyor. Barmen rolünde birkaç adam var ve içki siparişi veren sarhoş kızlar ödemelerini öpücüklerle yapıyorbiz orada beklerken bu öpücükler giderek daha açık hale geliyor. Avery bir şişe züppe şampanyasına uzandığında, adam ona kaşlarını kaldırıyor ve Avery de ona top gibi bir sırtış atıyor. Adam hemen gözlerini kaçırıyor ve bana odaklanıyor.

"Mounty! Zehirin ne? Sana sadece hızlı bir sikişe mal olacak. Sadece arkana yaslan ve Kraliçe'yi düşün."

Aramızda bir masa varken oldukça ukala ama ben gerektiğinde esnekim ve masanın atlayıp onu yere . Avery beynimde oluşan planları izliyor ve bir şişe viski alırken gülüyor. "Yeteneklerin hakkında çok övgü dolu bir yorum Rafe, ama emin ol, Mounty'nin amcığıyla başa çıkamazsın."

Avery Beaumont'un gümüş kaşıklı ağzından az önce am kelimesinin çıktığına inanamıyorum. Viskiye elinden kapıyorum ve şişeden birkaç büyük yudum alıyorum, sadece gerginliği ve bu küme sikişini katlanılabilir hale getirmeye yetecek kadar.

"Hadi biraz dans edelim. Bu sırada Joey'i de bulabiliriz." Avery müzik eşliğinde bağılıyor ve ben ona sertçe başımı sallıyorum.

Dans pisti kulübenin alt katının tamamını kaplıyor ve bir şekilde dans etmeyen tek içki almak için bekleyenler. DJ merdivenin dibinde ve dudaklarından tehlikeli bir şekilde bir esrar sarkıyor. Avery başını arkaya atıp köpüklü içkisini bir yandan da müzik eşliğinde sallanıp duruyor. Kalabalığın baskısı ve kendi gözetimim yüzünden kendimi ama onunla dans etmek yine de eğlenceli.

Joey'i fark etmek üç şarkı sürüyor ve kollarının altında zar zor giydirilmiş iki kızla merdivenleri zıplayarak çıkıyor. Eminim onu her şeyden çok onlar tutuyordur.

Avery'ye işaret ediyorum ve merdivene doğru ilerliyoruz.

Müzik o kadar yüksek ki kulak zarlarımın kanamaya başlayacağından eminim ve aceleyle üst kata kaçıyorum. Avery'nin eli bileğime kenetlenmeden önce iki adım atmayı başarıyorum ve Blaise'in kaşlarını çatarak onun yanında durduğunu görmek için arkama bakıyorum. Dar kotu, motorcu çizmeleri ve grup tişörtüyle muhteşem görünüyor. Gözleri parlıyor ve dans etmekten ter içinde kalmış. Kendimi utandırmadan önce ondan uzaklaşmak için kendimi zorluyorum.

Avery telefonundaki bir mesaja dokunuyor ve sonra onu bana çeviriyor.

Kafası iyi. Yukarı çıkarsam Ash'i arayacağını söyledi çünkü resmen bir seks partisi.

Telefonu alıp cevap veriyorum.

Burada kal ve dans et. Ne için geldiysek onu alacağım.

Avery dudaklarını büzerek bana bakıyor ve başıyla onaylıyor. Güven verici bir şekilde gülümsemeye ama Blaise'e dik dik ve ıskalıyor. Onu tekrar kalabalığın içine çekene kadar bekliyorum ve sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya başlıyorum.

Üst kat kesinlikle büyük bir seks partisi değil.

Odalara yayılmış altı farklı seks partisi var.

İnişte birkaç kaşım kalktı ve bir adam beni tanıyınca tuvalete girmem için ikna etmeye çalıştı. Uyarıcı bir bakışla yumruğumu kaldırıyorum ve hemen geri çekiliyor. O tamamen

çıplaktı, bu yüzden muhtemelen doğrudan sikine yumruk atacağımı düşündü.

Kesinlikle benim hedefimdi.

Joey'i ararken odadan odaya yavaşça ve sessizce ilerliyorum. Grup sekse dahil olan hiç kimse beni fark etmiyor, Tanrıya şükür, çünkü Sağlık önünüzde oturan göz teması kurmadığınızda tarafsız olmak çok daha kolay, sarışın, sevimli en iyi arkadaşı tarafından yenirken.

Joey'i bulmadan önce koridorun sonundaki ebeveyn banyosuna kadar geldim.

Yere yayılmış bir kızla öpüşüyor ve ikinci kız onun sikine binerken çıplak meme uçlarını sıkıyor. Öptüğü ellerinden kaçmaya devam ediyor ve ona verdiği acıdan hoşlanmadığını biliyorum ama de onu öpüyor.

Onları hallerine bırakmadan önce birkaç fotoğraf ve biraz da video çekiyorum.

Avery şampanyasını bitirdi ve dans pistinde ciddi bir şekilde stres atıyor. Yanına Blaise başını geriye atıyor ve ona söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyor, ancak müziğin duymamı engelleyecek kadar yüksek. Adam sarhoş. Kafayı bulmuş ve Avery'nin benim için kaptığı viski şişesini gördüğümde onu anlıyorum. Hay sikeyim. Kendi kusmuğunda boğulmadan bu geceyi atlatırsa şanslı.

Avery beni görünce sırtıyor ve ben de birkaç şarkı için onlara katılıyorum, dans edip dönüyorum ve ter içinde kalıyorum. Bütün gece orada ikisiyle birlikte kalabilirdim ama sonra Blaise yeşile dönüyor ve dışarı çıkıp merdivenlere kusmak için tökezleyerek uzaklaşıyor.

Etkileyici, sanırım ama ona olan tutkum . Terapiye ihtiyacım var.

Avery onun kollarından birinin altına giriyor ve onu okula geri götürmeye başlıyor ama adam tökezleyince onun ağırlığının altında zorlanıyor. Gözleri kapalı ve nefesinin altında tutarsızca bir şeyler mırıldanıyor, gece havası tenindeki tere çarptıkça içinden bir ürperti geçiyor. İç çekip yardım etmek için diğer kolunun altına girmeden önce iki adım atmasını izliyorum. Onun kokusunda boğulmamak için kesinlikle kararlı bir şekilde ağızmdan nefes alıyorum ve Avery bana minnettar bir bakış atıyor. Ona dokunmayı ne kadar istemediğimi tahmin edebiliyor.

Sorun yok. Kaslı kolunu omzumda hissedebiliyorum ve göğsünün yarısı sırtımın üzerinde ve ölüyormuşum gibi hissediyorum ama sorun değil. Tamamen iyi. Ben iyiyim.

Ağaç sınırına kadar kesintisiz ilerliyoruz. Bacağım fazladan ağırlığı protesto etmeye başlıyor ve bayılmadan önce kaçınılmaz şişmeyi durdurmak için bir şeyler almayı not ediyorum. Beynimi meşgul etmekle meşgulüm, bu yüzden Avery aniden durana kadar Annabelle'i fark etmiyorum.

Ona bakıyorum ve nefesimin altında acımasızca küfrediyorum. "Çekil Summers." Avery tersledi.

Annabelle'in yüzü kızarmış ve gözleri puslu. Kırmızı bir esaret elbisesi ve kesinlikle gülünç topuklu ayakkabılar giyiyor, dürüst olmak gerekirse ayak bileklerinin henüz kırılmadığına şaşırdım.

"Onu buraya verin. Birlikte geldik ve gideceğiz."

Avery oflayıp pufluyor ve düşmemesi için Blaise'in beline sarılışını ayarlıyor. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor ve ikimizin de onunla birlikte sallanmasını sağlıyor. İyi ki fazla içmemişim çünkü şimdiden midem itiraz etmeye başladı. Avery'nin soğukkanlılığını yitirmek üzere olduğunu ve Beaumont'u kaltağın kıcına yapıştıracağını söyleyebilirim.

"Bu gecelik işi bitti. Onu sağ salim geri getireceğiz." Diyorum ve Blaise o anı seçip yüzünü boynuma gömüyor ve tenime saçma sapan şeyler mırıldanıyor. Hayatımın şu ana kadarki en büyük başarısı, beni geçirmekle tehdit eden ürpertiye bastırmak oldu.

Annabelle sanki orada olduğumu fark gibi bana bakıyor. "Sen mi? Tabii ki hayır, eğer seninle eve gelirse lanet bir yatağa bağlanacak ve senin sapık fantezilerini gerçekleştirmek zorunda kalacak."

"Eğer seninle eve giderse, çıplak ve baba adayı olarak uyanacak. Şimdi siktir git." Avery

ona tıslıyor ve tekrar yürümeye başlıyor. Blaisein bacakları tökezliyor, sanki yeniden harekete geçtiğimiz irkilmiş gibi ve Annabelle bize bağırmaya başladığında başını kaldırıp ona bağırıyor, "Sana beni bırakmanı söylemiştim, Summers." Sonra yüzünü tekrar boynuma gömdü ve iç geçirdi.

Okul binasına girerken bacaklarım titriyor ve merdivenlerin ikinci basamağına geldiğimizde Avery okula bir asansör hediye edeceğini söylüyor. Blaise ve ben kapıyı açmak için uğraşırken ayakları arkamızda sürükleniyor. Avery terli ve dağınık görünüyor ve ona sırtıttığımda dilini bana doğru uzatıyor.

Blaise kabaca kanepeye bırakılıyor ve Avery ince bir battaniye örtüyor. "Siktiğimin zengin çocukları." Ben söylüyorum ve Avery banyoya kadar gülüyor.

W Ben grup koruyucu ailede yaşarken, üvey ağabeyi onu taciz ettiği için çocuk hizmetleri tarafından zorla evinden alınmış bir kız vardı.

Benden büyüktü, on yedi yaşındaydı ve sistemin dışına çıkma yolundaydı ve üvey kardeşi de aynı yaşıydı. On dört yaşındayken onu, ebeveynleri gibi evli olduklarına ve kendisine ait olduğuna ikna etmişti. Onu her kaprisini yerine getirmeye zorluyor ve itaatsizlik ederse ona şiddet uyguluyordu.

Bir gece kapıyı tekmelemeye çalışırken çıkardığı sesle uyandık. Kapı kilitliydi, sürgülüydü ve üzerinde bir güvenlik çubuğu vardı, bu yüzden kıpırdamadı ama polisin gelmesini beklerken oturup öfkeli pisliğin kapıyı ve vücuduyla itmesini dinlemek zorunda kaldık.

Partide sızdıktan üç saat sonra, kapımızı tekmelemeye çalışan farklı ama aynı derecede öfkeli bir pisliğin sesiyle uyandım.

Yataktan fırladım ve bıçağımı kavradım. Avery başucu lambasını açmak için elini uzatıyor ve telefonuna uzanıyor. En büyük şok Blaise'in tepkisiydi.

Kendi vücut ağırlığını odamıza taşıyacak kadar bile kendinde kalamayan bir adam için bizi savunmak için oldukça hızlı atlıyor. Ben uyandığını fark edene kadar ayağa kalkıp kapıya doğru koşuyor ve Avery onu durdurmak için bağırıyor ama Avery tamamen görmezden geliyor.

Kapıyı açtığında Joey'i çılgın ve ölümcül bir halde bulur, bacağını tekrar tekmelemek için kaldırmıştır ve Blaise üzerine atlayarak onu yere düşürür. Joey'nin hareketleri daha da çılgınlaşır ve Blaisei savurmak için çılgınca debelenir ama rock'sarhoş olsa bile daha iyi bir dövüşçüdür.

Blaise yumruklarını Joey'nin suratına defalarca indiriyor ve ben de izlemek için çabalıyorum. Joey dalkavuklarından birkaçını getirdiyse araya yardım etmem gerekecek. Avery'nin telefonundan emir duyuyorum, yani destek yolda olmalı.

Joey'nin kolları nihayet yanlarına düşüyor ve Blaise bacakları onları vücuduna sabitleyene kadar sürüyor. Koridorda kapılar açılmaya başladı ve kızlar olduğunu görmek için kafalarını dışarı uzatıyorlar. Kollarımı kavuşturuyorum ve kapılar tekrar kapanana kadar onlara ters ters bakıyorum. Kafası güzel ve yıkıcıyken kimse Joey'le uğraşmak istemez. Ben biliyorum.

Blaise Joey'ye vurmayı bırakıyor ve Joey'nin göğsü kabarıyor, ciğerleri hava almak için çılgın atıyor.

"Mounty, kusacağım amına ." Mırıldanıyor ve ben de ona bir kova bulmak için çabalıyorum. Joey'nin yüzünü viski safrasından kurtarmak için tam zamanında büyük bir kaseyi çenesinin altına itiyorum. Blaise tekrar içine atıyor ve ben de ona acıyorum. Bir el bezi terli yüzüne . Ash ve Harley geldiğinde oldukça acınası görünüyordu.

" da ne Morrison?" diye tersliyor Harley, ben Blaise'in sırtını geçici olarak ovarken. Avery

kaseyi tualete boşaltıp iğrenç kokudan öğürüyordum.

"Ölüm böyle bir şey olmalı." Blaise inliyor ve ben onunla alay ediyorum. Oh ne güzel. İşte Morrison'a özgü dramatism geliyor.

Ash, Blaise'i kollarından tutup Joey'nin baygın halinden çekip çıkarırken ikimize de ters ters bakıyor. Avery kapının önünde beliriyor, bornozu vücudunu sımsıkı sarıyor ve tecrübeli bir anne edasıyla Blaisein yüzünü temiz bir bezle siliyor. "Eğer Blaise burada olmasaydı Joey içeri girebilirdi. Lips o pisliği bıçaklamak zorunda kalacaktı."

Nefesimin altında mırıldandım, "Ben de öyle yapardım."

Harley'nin bakışları hiç azalmamıştır. Avery'ye hızlıca sarılıyor ve sonra Joey'nin bacaklarından onu koridorda sürüklüyor. Bacaklarını çıplak elle bir yığın boku bir hevesle tutuyor. Joey'nin kafasının yoldaki her tümseğe ve sandalye ayağına çarpmasını memnuniyetle izliyorum. Yemin ederim Harley en zarar verici yolu seçiyor. Tarzını seviyorum.

"Burada seninle kalacağım." Ash, Avery'nin saçlarına sıkıca sarılırken mırıldanıyor. Blaise hâlâ yere yığılmış, derin nefesler alıyor ve bana bağırsaklarını boşaltmak için ikinci raunda hazırlandığını düşünüyor.

"Gerek yok. Git Harl'a yardım , biz de Blaise'in karaciğer zehirlenmesi geçirmediğinden emin olalım." Blaise inliyor, "Zehirlendim. Kesinlikle zehirlenmiş hissediyorum. Biri beni bu lanet sefaletten kurtarsın."

Ona gözlerimi deviriyorum ve kalkmasına yardım ediyorum, tökezleyerek ve yalpalayarak odamıza geri dönüyor. Onu kanepeye doğru nazıkçe itiyorum ama onun yerine yataklara doğru tökezliyor. Boxerına kadar soyunduğunda hızlıca bakışlarımı kaçırıyorum. Neyse ki komando değildi. *Ölebilirdim.*

Güzel, süslü cumbalı penceremiz şimdiden güneşin doğuşunun işaretlerini göstermeye başladı ve uykuya geri dönme şansımı yok etti. Kahve makinesini açıyorum ve fincanlarla uğraşmaya başlıyorum. Bu noktada serumdan kafeine ihtiyacım var. Bugün berbat .

"Bu bok için fazla sıkık durumdayım." Blaise inliyor ve Avery'nin yatağına sürünerek giriyor. Yüzünde acınası bir ifade var ve Avery kapıyı Ash'in arkasından kilitlerken onunla alay ediyor. Ben içkilerimizi doldururken Avery kaseyi ve ellerini, derisini kemiğe kadar korkana kadar ovuyor.

Ona bir fincan uzatıyorum ve sonra ikimiz de koltuklara oturup akşamdan kalma haliyle uyuyan Blaise'in horlamasını dinliyoruz. Geçirdiğimiz geceyi düşünürken aklım bir dakikalığına dağılıyor.

"Hamile bir babayı uyandırması konusunda ne demek istediniz?"

Avery'nin gözleri kısılıyor, tehlikeli bir şekilde parlıyor ve öfkelenirken kahvesine üflüyor. "Geçen yıl Blaise ve Ash'e doğum kontrol hapı kullandığını ve artık prezervatif kullanmak zorunda olmadıklarını söyledi. Ama bunu Harley'e söylemedi. Bu da yalan söylediğini ve zengin bir baba istediğini açıkça ortaya koyuyor."

Yüzümü buruşturuyorum. Bu, dağlı kızların bakım evlerinden ve istismarcı ailelerden kurtulmak için yaptıklarını duyduğum bir şey. ", değil mi?"

"Tanrım hayır! Bu üçü şimdiye kadar becerdikleri hiçbir kıza güvenmezler. Ayrıca, hepsi birbiriyle konuşuyor ve Harley'i dışarıda bıraktığını anladıklarında, neyin peşinde olduğunu biliyorlardı. Onun favorisi olduğunu düşünürsek çok açıktı. Eğer daha *samimi* bir seks yapmak isteseydi, bunu diğer ikisinden çok onunla yapmak isterdi."

Doğru ya. Yani geçen yılki anlaşmalarını durdurduğunu açıklamasının benimle hiçbir ilgisi yoktu. Midem bulanıyor ve bu yüzden kendime kızıyorum. Boğazımı temizliyorum ve kafamın içinde başlamakla tehdit eden küçük acıma partisinden kendimi çekmeye çalışıyorum. "Harley de ondan hoşlanıyor muydu?"

Avery güler ve başını sallar. "Annabelle kolaydı. Erkeklerin ilgisini çekmeye o kadar hevesliydi ki, bir ilişki peşinde olmamaları umurunda değildi. Birinin peşinden koşmak istiyorlarsa dışarı çıkarlardı, sadece sevişmek onu görmeye giderlerdi."

Ona burun kıvırıyorum ve kahvemi içiyorum. Bunu duymak hoşuma gitmemeli ama lanet olsun hoşuma gidiyor. Annabelle onlarla birlikte olduğu için her zaman çok kendini beğenmişti ve kızların çoğunun ona bir tür bağıllık teklif ettiklerini varsaydıklarını biliyorum.

O sürtük bana bir daha sapık demek istemez.

Sabah derslerimi atlatıyorum ama bunun tek nedeni saf, katıksız işkenceye dayanmaya ve üstesinden gelmeye alışkın olmam.

Avery cilalı ve mükemmel görünüyor, bense biri cesedimin üzerinden geçmiş ve sonra beni sınıfa zorla sokmak için diriltmiş gibi görünüyor. Bunu ona öğle yemeğinde söylüyorum ve o da ızgara somonuna bir sürtük gibi sırtıyor. Onu sevmeye karar verdiğim için çok şanslı.

Ash bize katılıyor ve sürekli benimle alay ediyor. Bektan tavrını görmezden geliyorum, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Avery ona derslerinden, Lance'le ilgili planlarından, bale dersinde mükemmelleştirdiği pozdan bahsediyor ve o da ona evreninin merkeziymiş gibi davranıyor. Bu çok tatlı. Bana özür dileyen bir bakış atıyor ve ben de onu başından savıyorum. Benim yüzümden aralarına koyduğu mesafeden ne kadar nefret ettiğini biliyorum.

Kendi dersime Avery'yi edebiyat dersine bırakıyorum. ve kendimi boş bir depoya itilmiş buluyorum. Tam sallanmaya ki Ash'in "Sakin ol, sadece seninle konuşmak istiyorum." dediğini duydum.

Tanrı aşkına.

Ona ters ters bakmak için topuğumun üzerinde dönüyorum. "Daha yeni birlikte yemek yedik, benimle konuşmak için canımı yakmana gerek yoktu." Gözleri omzumu ovuşturduğum yere kayıyor ve hafifçe yüzünü buruşturuyor. "Seninle konuşmak O kadar zorlamıştım."

Yapmamıştı. Eski bir yaraydı. Yara dokusu, çarpık iyileşmiş kemikler ve sinir hasarından oluşan yürüyen bir karmaşayım. Bunu kimseye etmemek için elimden geleni yapıyorum. "Her neyse. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Doğruldu, omuzları geriye doğru yuvarlandı ve göğsü iki kat genişledi ve gözlerindeki bakış beni her gün Avery ile gördüğünde bana attığı bakışla aynı. Benden nefret ediyor ve sadakatsizliğimi kanıtladığım anda beni onun hayatından çıkaracak.

"Blaise ve Harley'den uzak dur. Avery'yi beslediğin bokla onları da istemiyorum. Sen gündemi olan bir Dağlı sürtüksün ve ben senin bu küçük oyununa kanmayacağım."

Vay be. Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum ama aklım *Dağlı sürtük* kelimelerine takıldı. "Onlarla hiçbir şey denemiyorum. Aslında ikisinden de aktif olarak kaçınıyorum. Ve sakın bir daha bana sürtük deme, bence *süregelen* bahis öyle olmadığını kanıtlıyor."

Benimle alay ediyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bu yüzden mi her derste Harley ile oturuyorsun? Ve Blaise dün gece senin odandaydı? Onları elde etmek için gerçekten fazla mesai yapıyorsun. İstedğin sık konusunda seçici olman seni diğer Dağlılardan daha iyi yapmıyor."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve gerçeklikten bir tür kopuş yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum. Belki de Joey ona çok vurdu ve sonunda beyni iflas etti.

"Tüm sınıflarımızda oturma düzeni belirlenmiştir. O Arbour, ben Anderson, O'Cronin olmaya geri dönmeye karar vermediği sürece bunu değiştiremeyiz ve sanırım ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz. Blaise'e gelince, dün gece kız kardeşinin onu taşımasına yardım ettim. Sonra kusarken ona yardım ettim. Onun yerine Annabelle'e mi teslim etmeliydim? Arkadaşlarının tecavüze uğraması senin için sorun değil mi?"

altın avcısı sürtükler tarafından uyutulmak mı? Yoksa ailesinin parası için bilinçli ve rızanız olmasa bile hepinizi becermesinde bir sorun yok mu?"

Ash'in gözleri sertleşti ama bana cevap vermiyor. Onunla alay etmeden önce bir dakika bekliyorum ve tam Harley yanımdan geçerken depodan hışımla çıkıyorum. Bana kaşlarını çatıyor ve Ash de peşimden çıkınca kaşlarını çatıyor. Bana hırlamak için ağzını açtığında sözünü kestim. "Kafasını kıçından çıkarmaya karar verene kadar onu benden uzak tutmalısın."

Ash alay ederek koridorda ikimizden de uzakta yürüyor ve omzunun üzerinden sesleniyor, "Arkadaşlarımdan uzak dur, Mounty."

Derslerimin geri kalanında içim içimi yiyor. Harley benimle konuşmuyor ve sadece fark etmeyeceğimi düşündüğünde bana bakıyor. Cildim kaşınıyor ve tahrişten sürünüyor ve için birinin boğazını yumruklamak zorunda kalacağım.

Dağlı sürtük.

O kadın düşkünü, erkek fahişesi bana böyle demeye nasıl cüret eder?

Ben lanet bir bakireyim! Sadece iki erkekle öpüştüm ve sadece birini kendi isteğimle. Siktir et onu!

Dersler bittiğinde Harley beni yatakhaneye giden merdivenlere kadar takip ediyor, sanki cinayetten bir kelime uzakta olduğumu biliyormuş gibi tamamen sessiz. Avery aşağıda Ash'le birlikte bekliyor ve beni Harley'le birlikte görünce bana dönüyor.

"Ondan uzak durmanın nesini anlamıyorsun?"

Parmağımla göğsünü dürtmek için adım atıyorum. "Sana cevap vermiyorum, pislik. Benimle daha böyle konuşursan seni gömerim."

Harley beni kolumdan çekiştirirken Avery nazik bir elini Ash'in göğsüne koyuyor. Kolumu onun elinden kurtarıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Beni görmezden geliyor.

"Ash, sakinleşmeli ve bunu düşünmelisin." Avery mırıldanıyor ve Ash baktığında içi parçalanıyor, ihanete uğruyor.

"Beni gömeceğini söyledi ve sen onun tarafını mı tutuyorsun? Güzel, Floss. Demek istediğimi kanıtlıyor."

Avery kollarını onun boynuna doluyor ve ona sarılıyor. "Aslında sana zarar verecek bir şey yapmaz. Geçen yıl beni kurtardı. Bana yardım etmeseydi Rory bana tecavüz eder ve döverdi. Beni öldürebilirdi Ash. Lütfen bana güven ve onun arkadaşı olarak ne yaptığımı bildiğime inan."

Kolları onu tutmak için yavaşça kalkıyor ve ben ikisinden de uzaklaşıp Harley'e bakıyorum. Onları kıskançlığa yakın bir duyguyla izliyor ama bu kötü bir duygu değil. Sanki ikisini de çok seviyor ve kendisinin de onların ikizi olmasını diliyor. Bana baktığında fısıldıyor, "Rory için bir plana ihtiyacımız var. Onunla koridorları paylaşmaktan bıktım."

"Anlaştık."

Avery, diğer öğrencilerin kendisinden bir tür duygu görebileceğinden endişeleniyormuş gibi kuru gözlerini siliyor ve sonra çocukları orada bırakıyoruz.

Odamıza döndüğümüzde, Annabelle'i kapının dışında, kapının pervazına dayanmış, gözleri kan çanağına dönmüş ve bitkin görünen Blaise'e bağırırken buluyoruz. Annabelle nefes almak için nihayet durduğunda, Blaise ona bağırıyor, ses tonunda ve ateş var.

"Siktirip gider misin? İstedğin her şeye sahiptin ve sonra her şeyi ettin. Bu ." bir hıçkırık koptu.

"Lütfen, Blaise! Düşündüğün gibi değil!"

"Başka ne ki?" O bağırıyor. Koridor kızlarla dolup taşıyor ve birkaç telefonda fazlası kayıtta. Avery'nin onları toplamaya başlamasını ve hasar kontrolüne geçmesini bekliyorum ama onun yerine şeytani küçük gülümsemesini takınıyor.

"Doğru şeyi yaptığımı düşündüm, sizin bunu isteyeceğinizi düşündüm. Ben de Harley'le bu konuyu konuşacaktım! Siz sadece Avery yüzünden dürüst olmadığımı düşünüyorsunuz."

Dağcı ile arkadaş olduğundan beri çok kıskanç oldu. Sapık hepinizi bana karşı kıskırttı!"

Siktiğimin yalancı kaltağı. Avery bana kaşlarını kaldırıyor ve ikimiz de aşıkların kavgasını geçip kendi odamıza giriyoruz. Blaise'i kapıya doğru itip üzerine kapatmayı düşünüyorum ama sonra Annabelle'e cevap veriyor.

"O kadar nefret ettiğin Mounthy güvenime hiç ihanet etmemişti. Bana defolup gitmemi söylemesi gerekirken verdiği sözleri tuttu çünkü ona tam bir pislik gibi davrandım. Hatta geçen yıl bana özel ders verdiği için ona para ödemeyi teklif ettim ve o da bana paramı kıcıma sokmamı söyledi. Peki, burada kim çıkarıcı sürtük? İstedığın hayatı finanse edecek bir bebek babası istiyorsan git yalanlarına inanacak kadar aptal birini bul."

Tamam, bugün sürtük olarak adlandırılma eşiğime ulaştım. Sınıra ulaştım ve insanları bıçaklamaya başlayacağım. Avery'nin süper duyuları bunu fark ediyor ve Blaise'e katılarak onu oradan uzaklaştırıyor. öfkeyi temizlemek için kendimi banyoya kilitliyorum.

Dışarı çıktığımda Avery bale çantasını hazırlıyordu ve Blaise onu sınıfına götürmeye hazırlanırken homurdanıyordu.

"Daha iyi misin?" diyor ve ben de sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Kardeşini asla gömmeyeceğim ama bana bir daha sürtük derse onu hadım ederim. Dediğim gibi, bu benim yeteneklerim arasında ve bunu gerçekten yapabilirim. Eğer bir gün teyze olmak istersen, onu uyarmalısın."

Avery kahkahayı patlatırken Blaise bana dehşetle bakıyor, bir eli bilinçsizce kasıklarını kapatıyor. Ona göz kırparken kendimle gurur duyuyorum ve telefonum cebimde çaldığında hiç düşünmeden elime alıyorum.

Beni unuttun mu, küçük Starbright?

Kanım buza dönüşüyor. Çekiciliğimin açığa çıkmasını engellemenin iyi bir yolu. Avery yüzümü dikkatle izliyor ve Matteo'ya daha fazla sorun nasıl cevap vereceğimi düşünmek için yatağıma çöktüğümde, Blaise'i odadan dışarı çıkarıyor.

Asla. Seni asla unutamam.

I Kapının sessizce çalınmasıyla uyandım.

Telefonuma baktım ve saatin gece 2 olduğunu gördüm. Hiç mutlu değilim. Avery hala uyuyor, yavaş ve düzgün nefes alıyor ve beni neyin uyandırdığını anlamam bir saniye sürüyor. Yatağımdan kayarak çıkarken kapının tekrar, daha yüksek sesle ve ısrarla çalındığını duyuyorum. Gözetleme deliğini kontrol ettiğimde Ash'in orada durduğunu görüyorum. Avery'ye dönüp bakıyorum ama o hâlâ . Yüzleşmemizin üzerinden iki hafta geçti ve ben ondan tamamen uzak durmayı başardım. Şimdi de onu görmek .

İç kapıyı açtım.

Ancak kapıyı açtıktan sonra Ash'in ayak bileğini daha önce hiç bu çıplak görmediğimi fark ediyorum. Her zaman kusursuz bir şekilde ütülenmiş ve lekesiz tam bir üniforma giyiyor, bu da sadece ellerini ve boynunun üstünü açıkta bırakıyor.

Ve şimdi önümde boxer ve bol bir atlele duruyor, kol delikleri o kadar büyük ki meme uçlarının dışarı çıktığını görebiliyorum.

Yüce Tanrım. İsa merhamet etsin.

Lanet olsun, ruhum bedenimi terk

etti. Çok güzel meme uçları var.

"Evet?" Ciyak ciyak konuşmayı başarıyorum. Gözlerimi onun omuzlarının üzerinde kalmaya zorluyorum ki bu da zavallı libidom için pek iyi olmuyor. Saçları dağınık ve çok sevimli, Blaise'in seks taş çıkartır. Soğuk gözlerle bana bir kaşını kaldırıyor. Bu bakış hormonlarımın kaosunu biraz yatıştırıyor. Onun bir pislik olduğunu hatırlıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Senin için burada değilim." Tersledi ve beni iterek geçti. Gitmesine izin verdim, sonra kapıyı arkasından kapattım. Tüm ekstra sürgüleri yerine yerleştirdikten sonra kendi yatağıma dönüyorum. Ash, Avery'nin yatağına tırmanıyor ve onu uyandırıyor. Bir an için huysuz görünüyor ama sonra yumuşuyor. Ash omzunun üzerinden bana dik dik bakıyor, ta ki ben ne demek istediğimi anlayıp kulaklıklarımı takana kadar. Onlardan uzaklaşıyorum ki onunla rahatça .

Horlamamak için dua ediyorum ve sonra tekrar uykuya dalıyorum.

Sabah 6'da alarmım beni tekrar uyandırdığında Ash'i kanepelerden birinde uyurken buluyorum. Başını pazusuna yaslamış ona bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Bacaklarına dolanmış bir battaniye var ve uykusunda bile kaşlarını çatıyor. Avery yatağında doğruluyor ve telefonuyla uğraşiyor. Bana bakıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Joey." diye fısıldıyor, "Babama Ash hakkında bir sürü saçmalık anlatıyor ve şimdi de babam Ash'e bir sürü güzel mesaj gönderiyor. İkisinin de çok fazla baskısı altında, gerçekten endişeleniyorum."

Ash'i uyandırmamak için bacaklarımı yataktan çıkarıp sessizce onun yatağına doğru ilerliyorum. "Baban... Joey gibi mi?" Tereddütle soruyorum. Bu konuyu henüz gerçeklerimizle ele almadık. Avery iç geçiriyor ve başını sallıyor.

Harika.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve sonra ona gülümsüyorum. "Bunu da halletmemiz gerekenler listesine ekleyelim o zaman."

Ben banyoya girerken Avery alay ediyor. "Senior'u diye bir şey yok, Lips. Sadece ondan kurtulmak var."

Ben de Çakal için hep aynı şeyi düşünmüşümdür. Ama bazı fikirlerim ve planlarım var. Şimdi bizi bu karmaşadan canlı ve nispeten zarar görmeden çıkarma arzum var. Hepimizi, Ash'i bile. Şu anda bana karşı bir pislik gibi davranıyor olabilir ama kız kardeşini sevdiğini biliyorum ve Joey işleri berbat etmeden önce arkadaş olmaya çok yaklaştık. En azından dostça.

Duş aldım ve gün için giyindim. Bir kahve ve kahvaltı için biraz meyve almak üzere mutfağa geri döndüğümde Ash gitmişti ve Avery hala yatağında telefonu uçağıyla uğraşıyordu. Bu konuda yardım etmesi için kimi arayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Yatağıma oturup yüzümü ona döndüm.

"Hazır olduğunda baban hakkında konuşmalıyız. Sorunun tam bilmeden yardımcı olamam." Nazik görünmeye çalışarak söylüyorum. Başarılı olup olmadığımı bilmiyorum.

Avery başını kaldırıyor ve gözleri ıslak. Onu ağlamaya en yakın gördüğüm andı ve biraz panikledim. Avery Beaumont ağlamaz. Tıpkı Lips Anderson'ın kız kızı konuşmaması gibi. Bu çok garip.

Boğazını temizliyor. "Nasıl yardım edebileceğinizi anlamıyorum. Görünüşte, Senior saygın bir işadımı. Çok zengin doğdu ve de ölecek. Güzel karısı trajik koşullar altında öldüğünden beri tek başına büyüttüğü üç sevgili çocuğu var. Birçok hayır kurumunun yönetim kurulunda yer alıyor ve çok bir bekar."

Duruyor ve derin bir nefes alıyor. "Yasal işlerinin hepsi yasadışı olanlar için bir paravan. Politikada olup bitenler hakkında çok fazla söz sahibi, ona hesap veren senatörler var ve kendi işine yardımcı olacak ve diğerlerini ezecek yasaların çıkarılmasını sağlıyor. Kadınları incitmekten hoşlanıyor ve annemi hayattayken her gün dövdü. Bir centilmenler kulübünde ve hakkında konuşamayacağım korkunç, ahlaksız şeyler üzerine bahis oynuyorlar."

Başımı sallıyorum ve düşünürken nefes alıyorum. "Joey'nin insanları zevk için öldürdüğünü biliyor ve onu koruyor. Ash'e zarar verdiğini de biliyor. Joey'nin seni öldürdüğünü biliyor ve o zaman da onu korudu. Sanırım Joey onun favorisi?"

Avery telefonunu düşürür. Hay sikeyim.

Bunların hiçbirini konuşmadığımızı unutmuşum. Bu bilgi Çakal tarafından, başka bir öğrenciye saldırdıktan sonra Joey'i çözmeye çalışırken verilmişti.

"Bunu nereden biliyorsun?" Avery fısıldıyor. Şokun ötesinde, perili ve dehşete düşmüş görünüyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Güvenilir olduğumu kanıtlamak için iyi bir yol değil. "Geçen yıl aileniz hakkında biraz araştırma yaptım. Joey'nin gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sana söylemeliydim, özür dilerim."

Avery gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve ben gerçekten düşünmeye başlıyorum. toparlıyor ve telefonunu almak için eğiliyor. "Ash bildiğini öğrenirse aklını kaçıtır."

Tipik Avery, her zaman önce kardeşini korur. Sözlerimi ölçüp biçerek dikkatlice konuşuyorum: "Tüm bunları geçen yıl okulu bırakmamı sağlamaya öğrendim. Eğer bunu yaymak isteseydim, o zaman yapardım."

Avery başını sallıyor, sonra fısıldıyor. "Harley ya da Blaise'e bile söylemedik. Ash kimsenin bilmesini istemiyor."

biliyorum."

Vay anasını.

Tırnaklarımı çiğniyorum, bıraktığım bir alışkanlık ama biraz viski bulamazsam, idare etmek zorunda kalacağım. "Bunu mezara götüreceğim, Avery. Sana yemin ederim, kimseye söylemeyeceğim. Ama ikinizi de oradan çıkarabilmemiz için daha fazla bilgiye ihtiyacım var." İsteksizce başını salladı ve ben devam ettim, "Ash neden onu durdurmuyor? O daha büyük ve tüm kavgalarını erkeklerin yatakhaneğinde kazanıyor."

Avery göz göze gelmeyi reddederken uzun, manikürlü parmaklarından biriyle yastığındaki dikişin izini sürüyor. "Benim yüzümden. Joey ona karşılık verirse beni öldüreceğini söylemiş. Birinci sınıftan önceki yaz Ash ona kızdı ve yumruk attı. Tek yumrukta çenesini kırdı. O gece Joey beni boğdu. Ash bizi alması ve beni hastaneye götürmesi için Harley'i aramak zorunda kaldı."

"Bunu Harley'e nasıl açıkladın?"

"Ash ona olduğunu anlattı. Sadece yıllardır devam ettiğini söylemedi."

O kız kıza konuşmayı bırakmaya ve bu en iyi arkadaş olayını nasıl düzgün yapacağımı öğrenmeye karar veriyorum. Ayağa kalktım ve Avery'ye sarıldım.

Sarılmaktan ne kadar bildiği için irkiliyor ama o da bana sıkıca sarılıyor. Çenemi omzuna koyuyorum ve "Yapabileceğim birkaç şey var. İzin ver sana yardım edeyim."

Başını sallıyor.

Öyle ya da böyle Joseph Beaumont'un ikisini de ortadan kaldırmam gerekecek.

911. Kahve. Bale.

Tamam. Avery'ye bale dersinde kahve götürmenin neden acil bir durum olarak görüldüğünden emin değilim ama yine de bunu yapmak için çabalıyorum. Boktan babası hakkındaki uzun konuşmamızdan sonra hala oldukça gerginim ve zihnim hemen aşırı hızlanıyor. Joey'nin ona saldırdığını ya da bir suikastçayı, belki de bir kaçırma olayını hayal ediyorum.

Odamızda dinleme cihazı mı var?

İlk yoğun bir araştırma yapmalıyım. Pijamalarımınla ders çalışıyordum, bu yüzden kahve makinesi sihrini gösterirken Vanth gömleğimin üzerine bir süveter atmak zorunda kaldım.

Dans salonuna koşarken meraklı bakışlardan ve alaycı son sınıf öğrencilerinden kaçıyorum, elim Avery'nin geçen yıl Harley ile tarih dersimiz hakkında atışmamızı anlattıktan sonra 'Diktatör İktidarda' yazısıyla kişiselleştirdiği yeniden kullanılabilir cam kahve fincanında sabit. Gülmekten patlamadan ona bakamıyorum.

Bir gün ona kim olduğumu söylediğimde, üzerinde kurt olan bir tane istiyorum. İki çok farklı ama çok ölümcül yırtıcı.

Spor salonuna vardığımda bir kalabalık ya da ceset falan bulmayı umuyordum ama yerine Avery kapının yanındaki oturmuş, kaşlarını çatmış telefonuna bakıyordu. çöküyorum ve kahveyi ona uzatıyorum.

"Harlow Roqueford, gerçeklik kontrolüne ihtiyacı olan pis, acınası bir sürtük. Gelecek hafta için ajandamda yer alacak. Var mısın?"

Ajandasında. Bu Avery'bir kampanya başlatacağını söyleme şekli. Şu anda ajandasında Joey, Rory, Lance ve Annabelle var ve hepsiyle bir yere varamayacağımızı hissediyorum. Neden olmasın ki?

Arkama yaslanıyorum ve "Kesinlikle. Ne yapmamı istiyorsun?"

"O pis, çöp benliğini ait olduğun yere geri götürmeye ne dersin? Varoşlara."

Harika. kaldırdığımda elleri kalçalarında, tepemizde dikilen gördüm. Sporcu sütyeni ve kadar dar bir tayt giymişti ki, sadece iç çamaşırı değil, aynı zamanda bir iniş sahip olduğu gerçeğini de görebiliyordum. Çamaşır suyunu uzat, ölmek istiyorum.

Avery'nin gözlerinin sıcaklığı otuz derece düşer ve mermer bir heykele dönüşür, soğuk ve serttir. "Harlow, eğer bizimle konuşacaksan lütfen iç çamaşırı giyer misin? Buradan açık vajinanızın kalçalarınızdan aşağıya doğru indiğini görebiliyorum."

Yüce Tanrım, neredeyse boğuluyordum.

Harlow irkilmiyor. Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve Avery'ye omuz silkiyor. "Beaumont olduğun için dokunulmaz olduğunu , tahmin et ne oldu? Öz kardeşin senin ölmeni istiyor."

Gözlerimi deviriyorum ve Avery kıkırdıyor, sesi kırık cam parçaları kadar tatlı ve nazik. "Joey'nin benim hakkımdaki düşüncelerinin farkındayım. Onunla birlikte yaşıyorum, biliyorsun."

Harlow'un gözleri bana kayıyor. "Küçük bekçi köpeğini mi çağırdın? Arkanı kollaması için çöpe ne kadar ödüyorsun?"

Avery kahvesinden uzun bir yudum alır. Harlow'un seğirmeye başlamasına yetecek kadar uzun. Avery'nin tüm dikkatini istiyor. korkutmak ve sosyal merdivenin tepesinden indirmek istiyor.

O çok aptal.

"Bana saldırarak Joey'nin sevgisini kazanmaya mı çalışıyorsun? Çünkü bu seni beyin özürlü ve zavallı yapar. Joey'nin sevgisi yok, o sadece kafayı bulmak ve becerebildiği farklı kızla yatmak istiyor. Onu asla elinde tutamayacaksın. Onu elinde tutmak için bir neden bile beni şaşırtıyor." Dans odalarının kapısı açılıyor ve öğrenciler dışarı dökülüyor. Birkaç meraklı bakışla karşılaşıyoruz ve Jessie bana utangaç bir el sallıyor. Ben de ona gülümsüyorum.

Harlow'un ağzı, onu dengesiz ve basit gösteren kendini beğenmiş, abartılı bir sırıtışa kayıyor. "Zengin, seksi ve kocaman bir aleti var. Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

Öğürüyorum. Elimde değil, ben daha kilitleyemeden . Avery sanki çok normal bir şeymiş gibi sırtımı hafifçe ve ağzı yukarı doğru kıvrılıyor.

Annabelle Harlow'un yanına geldi ve ben gerildim. Soluk pembe bir ve tayt giyiyor, bacakları sonsuza kadar uzayacakmış gibi görünüyor. Çekiciliğini görebiliyorum. "Pekala, Harlow. Eğer seni biraz olsun umursuyor olsaydım, tüm bu nedenlerden dolayı yanlış Beaumont kardeşini seçtiğini söylerdim."

Avery iç geçiriyor. Harlow alay edip Annabelle' dönerek "Erkeği almak varken neden çocuğu seçiyorsun?" diye sorduğunda bakışlarımızı paylaşıyoruz.

Annabelle onun yüzüne gülüyor. Tavşan deliğinden aşağı düştüm ve şimdi Harikalar Diyarı'nda iki kötü kraliçenin izliyorum. Gerçeküstü ve son derece eğlenceli.

"Oh Harlow. Joey her şeyi Senior'dan istemek zorunda; Ash değil. Joey küçük alışkanlıklarıyla her şeyi berbat ; Ash öyle değil. Ve Ash'in kardeşinden beş santim daha uzun olduğunu biliyorum."

Kendimden dehşete düşmüş ama Annabelle'in söylediklerini kıskanmakla merak etmek arasında sıkışıp kaldım. Ayrıca göğsümde gergin bir kıkırdamanın başladığını hissediyorum ve bunu hemen kesmem gerekiyor. Avery tiksintiyle burnunu kıvrırdı. Doğru, kardeşlerinin siklerinden bahsetmek iğrenç olmalı. Zavallı Ave'ninki.

"konuda her şeyi biliyorsun, değil mi Easy A?"

Annabelle gülümseyerek Harlow'a başını sallar. "Tatlım, bu okuldaki diğer tüm kızlardan daha fazla senin sakin üzerinde fotoğrafını gördüm. fahişe olduğunu karıştırma."

Ayağa kalkıyorum ve Avery'yi ayağa kaldırıyorum. Bu iş monotonlaşmaya başladı ve Ash'in seks hayatı hakkında başka bir şey duymak istemiyorum. Ya da diğer ikisi hakkında. Avery kolunu benimkine doluyor ve odamıza geri . Avery'nin kapıyı açması için Annabelle bize sesleniyor. Avery alay ediyor ve gözlerini deviriyor. Onu görmezden gelmek istiyorum ama Avery'nin ajandasında o da

var ve belki onu da kullanabiliriz.

Onu yok etmek için burada ne varsa.

Onunla göz göze geldim ve başımı salladım.

Avery şu sıralar kafayı lahana ve balıklı garip çorbayı ısıtmak için onu tamamen görmezden geliyor. Kokuyu duyunca yüzümü buruşturuyorum ve yumuşatmak için bir kutu dondurma alıyorum. Annabelle merakla etrafına bakıyor. Aklıma Avery'nin çocuklar dışında kimseyi odaya almadığı geliyor.

"Blaise buradayken nerede uyuyordu?" diyor Annabelle, sanki hastalık taşıyormuş gibi yatağıma bakarak. Ona homurdanıyorum ve Avery gülüyor.

"Summers, her zaman yaptığı gibi canı nerede isterse orada yattı. Sana ne bundan?"

Annabelle kollarını kavuşturdu ve burnunun ucuyla bana baktı. "Siz ikinizden ilişkilerime karışmayı bırakmanızı istemek için buradayım. Kiminle çıktığım sizi ilgilendirmez."

Bir kaşık alıyorum ve Avery ile bakışıyoruz. Telefonunu çıkarmış ve hatta biri var ama Annabelle durduğu yerden göremiyor. "Ailemin ne yaptığı tamamen ilgilendirir ve bacaklarını açıp başkasının parasını harcamak isteyen altın arayıcısı bir genç kızdan gayrimeşru bir çocuk ."

Annabelle iç geçiriyor ve kollarını ovuşturuyor. Blaise'le ilk gördüğüm o güzel, kendinden emin kıza benzemiyor. Yorgun, kızgın ve çaresiz.

"Her neyse. Blaise'i bana bırak. Ailesi beni seviyor çünkü onun aptal müziğini teşvik etmiyorum ve o senin ailen değil. Dağlı sürtüğü ona ders vermeyi bıraksın, ben de Harley ve Ash'i rahat bırakayım."

Avery ona baktı. "Harley'i sevdiğini sanıyordum? Bunu ona söylemedin mi?"

"İstiyorum ama sizin de bildiğiniz gibi ailem batıyor ve ben de sokaklara düşmek istemiyorum. Eğer mirasına erişimi olsaydı, onun için mücadele ederdim. O parayı nasıl geri kadar bekleyemem."

Kaltağa küfretmemek için ağzıma kocaman bir kaşık dondurma tıkıyorum. Bir erkeği seçmek için binlerce iyi neden vardır. Benden nefret etseler bile Blaise'i, Harley'i ya da Ash'i seçmek için pek çok neden düşünebilirim. Ama para yüzünden birini diğerine tercih etmek iğrenç. Harley'nin değerli bir seçim olmadığını söylemek beni hasta ediyor.

Avery çorbasını ve Annabelle'in yanından süzülerek ona kapıyı açar.

Annabelle kıpırdamayınca Avery ona yırtıcı bir gülümseme verir.

"Ailem dışında kimseye söz vermem. Odamdan çık ve kiminle konuştuğunu unutma."

Kapı Annabelle'in arkasından kilitlendiğinde ve Avery geri dönüp çorbasıyla oturduğunda, kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Ash, Harley ve Blaise benim ailem. Sen de benim ailemsin. Bu . O kaltak bir daha onlardan dokunursa lanetleneyeğim."

I Cumartesi günü bütün günümü derslerimi yetiştirmeye çalışarak geçirdim. Avery günü Ash ve Harley Haven'da geçiriyor ve bana muhteşem bir çift botla sürpriz . Siyah deri, bebek poposu kadar yumuşak, zincirli ve çivili. Çizmenin üst bıçağımı küçük bir kılıf var. Nutkum tutuldu ve şaşırdım.

Bana gülüyor ve teşekkürlerimi geçiştiriyor. Yukarı bakmayı reddediyorum. Ben de ona bana para harcamayı bırakmasını söyledim, bu da onu sadece güldürdü.

Eve getirdiği yiyoruz ve sonra o gece rutinine başlamak için duşa girerken ben işe geri dönüyorum. Çok uzun sürüyor.

Kapının çalınması beni ders çalışmaktan alıkoyuyor. Dikkatimin dağılmasına sinirlenerek iç geçiriyorum ve kapıyı açtığımda Blaise'in tembel bir sırtıyla kapının pervazına yaslanmış olduğunu görüyorum. Dişlerimi sıkıp gülümsemeye çalışıyorum.

"Avery duşta. O çıkana kadar kanepede ." Sırtışı daha da genişliyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar ukala bir hal alıyor. "Senin için buradayım, Mouny."

Gözlerimin onu tepeden tırnağa her ayrıntısına kadar incelemesine izin veriyorum. Koyu gri, dar bir kot pantolon ve bir grup tişörtü giyiyor. Grubu biliyorum, Malice Unfolding, ama onun da bilmesine şaşıyorum. Gülümsemesi daha da büyüyor ama sonra ben ona karşılık veriyorum ve "Hayır, teşekkürler" diyorum.

Kovulmama kadar şaşırdı ki kapıyı suratına kapatmamı güçlükle engelleyebildi. "Mouny, Tanrı aşkına. Beni bir dinle. Lütfen." Urgh. Beni etkileyen "lütfen" oldu. Bunun Annabelle'in önceki gece burada görünmesiyle ilgili olup olmadığını da merak ediyorum.

Kapıyı tekrar iterek açmasına izin verdim ve ona beklenti dolu bir bakış attım.

"Doğru." Blaise duruyor ve boğazını temizliyor. Ağzından çıkacak her şeyden nefret edeceğimi biliyorum. Ya aşağılayıcı ya da sevimli olacak ve ben ikisiyle uğraşmak istemiyorum. "Babamla bir anlaşma daha yaptım. Eğer son sınıftan 3.0 veya daha yüksek bir not ortalamasıyla mezun olursam, hiç itiraz etmeden bir yıl ara vermeme izin verecek. Bir dünya turu ve yeni bir albüm sığdırmak istiyorum. Ayrıca bu zamanı ailemi üniversitenin bana göre olmadığına ikna etmek için kullanmak istiyorum."

İçimi çekiyorum ve onu odaya ediyorum. Avery hala duştaydı ve kahve makinesi, tanrıların tatlı nektarının bütün geceyi geçirmem için kova gibi tüketilmeye hazır olduğunu söylemek için biplmeye başladı. Makineye doğru yöneldim. "Buraya gelmene gerek yoktu, sana zaten özel ders veriyorum. Tüm ders programlarını gözden geçirebilir ve bu işi nasıl yürüteceğimize dair bir plan yapabiliriz."

Kendime bir fincan dolduruyorum ve bir saniye tereddüt ettikten sonra Blaise için de bir tane dolduruyorum. Kahvesini nasıl içtiğini çok iyi biliyorum ama bunu bana itiraf ettirecek hiçbir işkence yöntemi yok, bu yüzden şeker ve kremayı ona doğru kaydırıyorum.

"Lance çok fazla zamanınızı alıyor. Ash geri çekilir ve benimle huzur içinde çalışmana izin verirdi ama o küçük dağlı puşt bunu yapmaz."

Ona bir bakış attım. Lance'i neden savunduğumu Allah bilir, muhtemelen Blaise'in Mounty'ye tükürürken sesindeki zehirden. Rıhtımdaki pikap ve yanımdaki kirli para hakkında bir şeyler söylemesini bekliyorum.

Bakışlarım altında yüzünü buruşturuyor ve sonra dikkatlice konuşuyor, "*Lance*'in derslerimle ne kadar sorun yaşadığını bilmesini istemiyorum. O kibirli bir pislik ve ağzını açarsa onu dövmek zorunda kalmamayı tercih ederim. Avery , bir sonraki Dağcı avı olur."

Vanth Falling'in solisti ve gitaristi, rock tanrısı ve kalbimin gerçek idolü Blaise Morrison utanıyor mu? Lanet , bu hakareten ya da tatlılıktan daha kötü. Onun her kapisine boyun eğmeye mahkumum.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve sert görünmeye çalışıyorum, beni hâlâ bir pislik olarak gören bu adam için ne kadar kırbaçlandığımı saklamaya çalışıyorum.

Bakın, onun ayaklarına kapanacağımı söylemiyorum. Kendime saygım var ve benden ne kadar nefret ettiğinin farkındayım.

Ancak yanaklarındaki geçici pembe renk ve dudaklarını çiğneme şekli, onunla bazı akademik çemberlerden atlamam için yeterli. Dava et beni. Ayrıca, aslında aptal değil. Gerçekten zeki ama bilgiyi diğer öğrencilerle aynı şekilde işlemiyor, bu yüzden öğretmenler onun düşünüyor. Şimdi onu çözdüm, çalışma süresini yarıya indirdim, bu yüzden ona yardım edenin ben olmam konusunda ısrar ediyor. Lanet olsun.

Üç parmağımı kaldırıyorum ve gözlerinin izliyorum, lanet olsun. "Üç kural."

Başını sallıyor. "Bir: Her çalışma seansına zamanında ve önceden kararlaştırılan çalışmayı yapmış olarak geleceksin. Eğer ben zaman ve çaba harcayacaksam, sen de harcayacaksın. Yanlış olması ve yeniden yapmamız gerekmesi umurumda değil, her şeyi ."

"Anlaştık. Sıradaki?"

"Kural iki: Çalışırken bana saygı göstereceksin. Bunu burada yapabiliriz, Avery'nin çoğu gece balesi ve dansı var, bu yüzden haftada birkaç gece seçebiliriz ve buna bırakılırız ama sebepsiz yere ve bana saldırmama izin vermeyeceğim. Bunu ya da partilere sakla."

Utangaç görünme nezaketini gösterdi ama özür dileyecek kadar değil. "Evet.

Sıradaki?" "Üçüncü kural basit: Ash'e söyleme."

Bu da kaşlarımı çatmama ve sert bir bakışa neden oluyor. "Neden? Umurunda olmaz."

Onunla alay ediyorum ve artık boş olan fincanımı yıkamak için harekete geçiyorum. "Partiden sonra burada uyuduğun için aklını kaçırdı. Beni köşeye sıkıştırdı ve senden ve Harley'den uzak durmamı söyledi. Seni sahiplendiğini göstermek için neredeyse bacağına işeyecekti."

Blaise'in kaşları çatılıyor ve yine o lanet dudaklarını çiğniyor. "Pekâlâ. Ama onunla senin hakkında konuşacağım." O daha cümlesini bitirmeden ben başımı sallıyorum.

"Yardıma ihtiyacım yok. Bunu kendi başına çözecektir."

Olduğumdan çok daha özgüvenli görünüyorum ama kadar numara yapıyorum.

Tarih ödevimizin tamamlanmış yarısını ona uzattığımda HARLEY bana gülüyor. Ben de ona ters bakıyorum ama bu sadece daha çok gülmesine neden oluyor.

Sonunda , bana tamamlanmış yarısını uzatıyor ve ben de ona inliyorum. "Sadece

Geri için hangi yarısını yaptığını söyler misin? Bu yıl Avery'ye yardım etmek ve özel ders vermek gibi çok daha fazla var."

Harley sadece sırtıyor ve başını sallıyor. Kesinlikle nefes kesici. Gerçekten, ona bir saniyeden fazla bakarsam nefes alamıyorum. Ama o anda gözlerini oymak için ciddi bir istek duyuyorum.

Bunu yüzümden okuyor ve sırtışı daha da büyüyor. Göt herif. "Sana söylemeyi unuttum. Rory sorunumuzu . Onu Ave'nin planlayıcısından çıkar."

Şaşırarak doğruldum. "Ne yaptın sen?"

Avery ve ben ondan kurtulmanın en iyi yolu kararsız . Ben kalıcı bir şey istiyordum, ölüm ya da ağır sakatlama gibi. Bazen yüzüne tecavüzcü kelimesini kazımayı hayal ediyorum, böylece o andan itibaren karşılaştığı her kadın onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilecek. Avery halkın önünde aşağılanmayı daha çok seviyor. E-postalarını, mesajlarını, sosyal medyasını, onu yok edecek şey bulmak için bulabildiği her şeyi araştırıyor. Şimdiye kadar bir şey bulamadı.

Harley tamamladığımız ödevi vermesi için öğretmene el sallıyor. Tüm sınıf ikimize de dik dik bakarken, o neredeyse havalara giriyor. "Hiç Hannaford'da futbol maçına gittiniz mi? Sosisli sandviçleri çok güzeldir."

Gözlerim kısıldı. "Henüz değil. bir tane var mı? Hotdog severim."

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bayılıyorum, çok iyi tanıdığım karanlık, kötü niyetli bir neşeyle dolu. "Cuma gecesi. Bittiğinde herkes güz tatili için ayrılacak. Ave's'i de getir, bir gece geçirelim."

Başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum, için mutlu ve rahatlamış bir şekilde. Harley'nin sırtışı biraz değişiyor ve bakışlarını benden kaçırıyor. Gülümseyen yüzümden hoşlanmadığı için alınmamak için kendimi zor tutuyorum. Çirkin olmadığımı biliyorum. Hâlâ sıska sayılırım ama Hannaford'daki yiyecekler ve Avery'nin sürekli kahve ve dondurma tedarik etmesi sayesinde kilo alıyorum ve biraz göğüs dekoltem var. Çok değil ama artık on iki yaşında bir çocuk gibi görünmem için yeterli. Kıçım da güzelce yuvarlaklaştı ki bu benim için biraz sürpriz oldu. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman bir kıça sahip olma şansım olacak kadar yemek yemedim ve annem her zaman sadece uyuşturucu bağımlılarının türden bir sıskaydı. Avery bana çok sevdiğim kalça şortumla iyi göründüğümü söylüyor, böylece çirkin olmadığımı biliyorum.

Yaralı egoma değil, derslerime odaklanıyorum ve benimle bir daha konuşmaya çalışmıyor. Ders bittiğinde özel ders seanslarım için doğruca kütüphaneye , böylece beynimi yerden kaldırmak için bir dakikamı ayırabiliyor ve erkeklerle neden hiç ilişkiye girmediğimi hatırlayabiliyorum.

Neden lezbiyen değilim?

Ash geldiğinde çoğunlukla yerleşmiştim. Başıyla onaylıyor ve için bir yığın ödevi bana uzatıyor. Ben hepsini geri verirken Lance geldi. Sanki uzun zamandır görmediği sevgilisiymişim gibi bana gülümsüyor ve ben de ona duyduğu bu aşkı idare etmeye çalışmak zorunda kalacağım için sinirleniyorum. Diğer öğrencilerden gelen fısıltılar onu hiç etkilemiyor görünüyor. Blaise'le olan kavgası bile özel bırakmasına yetmedi. Beklediğimden çok daha kalın bir derisi var ve bu beni daha çok kızdırıyor.

Yarım saat sonra Blaise'in seansa gelmeyeceği anlaşıldı. Sebebini biliyorum ama Ash'in yüzündeki asık surat Blaise' onu gelmeyeceği konusunda uyarmadığını söylüyor.

"Boktan şarkıcıyı korkutup kaçırdın mı?" Lance gülüyor ve ben bunu komik buluyormuş gibi bile çalışmıyorum. Kirpiklerinin arasından bana bakmaya devam ediyor ve ben ondan uzaklaşıyorum.

"Bundan daha iyi hakaretler bulman gerekecek. Adam sesli orgazm gibi şarkı söylüyor."

Bu onu . Lance bembeyaz kesildi ve bana bakakaldı. "Sesli... orgazm mı?"

Ash hakaretin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor ve ben onu görmezden geliyorum. "Evet."

Yıllardır onun müziğini dinliyorum ve her saniyesini seviyorum, o yüzden ona hakaret etmek başka bir şey seç. Boktan ya da erkek düşkünlüğü gibi."

Ash homurdanıyor ve sonra düşmanla oynasırken yakalanmış gibi elini ağzına götürüyor. Ona gözlerimi deviriyorum ve işime geri dönüyorum. Lance acınası bir şekilde somurtuyor. Yemin ederim bu okuldaki çocukların hepsi huysuz, kaprisli pislikler.

Bir saat dolduğunda Lance zar zor vedalaşarak ayrıldı. Eşyalarımı topluyorum ama Ash sadece bana . Onu bekledim.

"Takıntından artık utanmıyor musun?" Ash benimle alay ediyor, ama gerçekten zorluyor gibi görünüyor. Sanki cevapla ilgilendiğini bilmemi istemiyor ama ben artık Beaumont Bullshitting konusunda bir uzmanım. Onun içini görebiliyorum.

"Hayır. Avery Ed Sheeran'a takmış durumda ve bu yılki bale gösterisinin koreografisini onun şarkılarından birine göre yaptı. Bu kızıyla yatmak istediği anlamına mı geliyor? Hayır. Geçen yıl Blaise'in yanında çünkü buraya geldiğinden ve yıllarca dinlediğim biriyle karşılaşacağımdan tamamen habersizdim. Ses yeteneğine hayranım. Bu onu becermek, takip etmek ya da... beni suçladığınız diğer şeylerden herhangi birini yapmak istediğim anlamına gelmiyor. Aş artık bunu."

Ash kollarını kavuşturuyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Varsayımsal olarak, eğer Morrison seni becermek isteseydi-"

Sözünü kestim. "Hannaford'dan herhangi bir adamla yatmayacağım, varsayımsal ya da başka türlü. Hiç kimseyle. Tek bir kişiyle bile. Kimse bu lanet bahsi kazanamayacak."

Her kelimesinde ciddiğim.

Bunun kendi seçimi olmadığını bilmesine gerek yok.

Yurda geri dönüyorum ve koridorda Avery'nin geçiyorum. Çağdaş dans dersi için giyinmiş ve çantasını omzuna asmış. Bana kaşlarını çatarak bakıyor ve beni kucaklıyor. İrkiliyorum ama sonra fısıldıyor: "Odamızda öğretmenini bekleyen bir rock yıldızı var."

Lanet olsun. Avery'e söylemeyi unutmuşum.

Geri çekildim ve ona burnumu kıvırdım. Sadece gülüyor ve el dans dersine gidiyor. Kendimi toparlamam için sekiz adım kaldı ve sonra kapıyı açtığımda Blaise'i pizza kutularıyla yere buluyorum. Pizzayı nereden bulduğu beni aşıyor ama kokusu boş midemde orgazm etkisi yaratıyor.

"Geç kaldın, Mounty." Alay ediyor ve ben de kapıyı arkamdan . Ona gözlerimi çünkü üç dakika geç kaldım ve daha önce hiç zamanında gelmemiş rağmen bu konuda götlük yapıyor.

"Üzerimi değiştireyim, sonra başlayabiliriz."

Başını sallıyor ve ağzına bir dilim daha atıyor. Banyoya girerken kahve makinesini ve hızlıca yoga pantolonumu ve kazağımı . Babasının kıyafetlerini bir çocuk gibi görünüyorum ama aynı zamanda biraz zırh gibi de hissettiriyor. Berbat göründüğümü biliyorum, bu yüzden Blaise de öyle olduğumu düşünüyorsa sorun yok. Acaba öğretmenleri bunu sınıfta da giymeme izin için ikna edebilir miyim?

Oturdum ve Blaise'e bir fincan uzattım. Bir kutuyu bana yaklaştırıyor ve açtığımda tavuk, pastırma ve mantarlı bir pizza buluyorum. En sevdiğim pizza. Gözlerim ona dikildi.

"Avery'den bize yemek getirmesini istedin mi?" Kahvemi yudumlarken soruyorum. Çok yorgunum ve yığılı ödevlere bakılırsa Blaise de boş bir akşam geçirmeyi planlamıyor.

"Hayır, almak için Haven' gittim. Bana ne yiyeceğini söyledi. Ona burada okuduğumu söylemedin mi?" Göğsünü kaşdı ve ben yardım edemiyorum ama dövmelemin

Henley gömleğinin yakası.

"Unutmuşum. Bu yıl daha meşgulüm ve Avery'yi güvende tuttuğum için yapacak daha çok işim var." Blaise bir an bana bakıyor, sonra alt dudağını çiğniyor. "O güvende mi?"

Umarım öyledir. "Onu alabildiğim kadar güvende. Bak, zor bir gün geçirdim. Bize yemek getirdiğin için minnettarım, yoksa yemek yiyemezdim. Şuna girebilir miyiz, böylece birkaç saat uyumaya çalışabilirim?"

Başını sallıyor ve sessiz bir çalışma seansına dalıyoruz; bir saat hızla geçiyor. Avery mesaj atıp Ash'in onu danstan geri getireceğini söylüyor ve ben de kavgayı önlemek için Blaise'i toparlamaya başlıyorum.

İkimiz de ayağa kalktığımızda Blaise bir iPod uzatıyor. Eski bir iPod, özel bir şey değil çizik çizik. Tereddütle alıyorum.

"Bu da ne?"

"Çalma listesi. Eğer arkadaş olacaksak, senin iyi müzik zevkinden faydalanacağım.

Bir dinleyin ve ne beğendiğinizi bana bildirin. Gelecek hafta alacağım, o yüzden sil ve bana bir liste yap." Kalbim küt atıyor ve sessizce ona sakinleşmesini söylüyorum. Benimle müzik mi tokuş etmek istiyor?

Bu karşı konulmaz bir hareket ve eminim o da bunu biliyordur. Ne halt etmeye çalışıyor bu?

"Zevkimin iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

Blaise bana sırtıyor ve sonra alt dudağını emerek dişlerinin arasında yuvarlıyor. Salyalarım akabilir diye bu hareketi izlememek için kendimi zor tutuyorum.

"Vanth'ı seviyorsun. Zevkinizin iyi olduğunu varsayıyorum."

Sonra gitti. Şaşkınlıkla minderlere bakıyorum ve sonra gülümseyerek kulaklıkları takıp bana hediye ettiği ruhunun küçük parçasını .

I Cuma günü gergin ve heyecanlı bir enerjiyle uyanmak.

Mutfak ve banyoda titreyerek dolaşırken Avery bana gülüyor ve kafein kaynağını çalışıyor. Ölümcül bir bakış bunu düzeltiyor.

"Dersten sonra biyoloji notlarını düzenlemek için kütüphanede buluşacağız. Futbol maçına gitmek için oradan birlikte ayrılabiliriz." yıkarken . Avery banyoda saçıyla uğraşıyor ve bana laf atabilmek için kapıyı açıyor. Harley'nin futbol gitmemizi istemesinden pek hoşnut değil, sporla ilgili her şeyden nefret ediyor. Sadece Rory'nin düşüşünü izlemenin cazibesi onu ikna ediyor.

Harley enerjimi fark ediyor ama günün son dersine kadar yorum yapmıyor. Büyüleyici mavi gözlerinde şeytani bir parıltıyla bana küçük bir sırıtış atıyor ve "Orada görüşürüz, Mounty" diyor.

Oksijenin ihtiyacım olan bir şey olduğunu hatırlamak için bir saniyemi ayırıyorum ve sonra Avery ile buluşmaya gidiyorum. Benden önce oraya ve ders masamda oturmuş, notlar üzerinde çalışmaya başlamış bile.

Oturuyorum ve kıpırdamamaya çalışıyorum.

"gerçeğin ne?" Dedim. Avery'ye gerçekte kim olduğumu ve bunu Joey'i için nasıl kullanacağımızı söylemeye kararlı bir şekilde uyanmıştım. Artık Rory listeden çıktığına ve Annabelle'in de kısıtlı zamanı olduğuna göre, okuldaki gerçek tehlikeye odaklanmamız gerekiyordu. Tek sorun, ona söyleyeceğim için altıma sıcıyor olmam. Hayatımda ilk defa gerçekten mutluyum. En iyi arkadaşım var, iki daha var ve Ash'in de yanıma geleceğini umuyorum. Avery zaten On İki'yle ve onunla birlikte gelen karanlık, suç dünyasıyla bir ilişkim olduğunu biliyor ama üye olduğumu bilmek? Para için ne yaptığımı bilmesi? Bu bir anlaşma kırıcı olabilir. Ona daha önce söylemeliydim.

Avery soğuk bir bakışla odayı inceliyor. Öğrenciler masamızdan kaçışırken o bana sırıtıyor. "Dokuz yaşındayken bir heceleme sınavından kalmıştım. Annem yeni ölmüştü ve hiçbir şey umurumda değildi. Ben de ölmek istiyordum ama Ash'ten ayrılmaktan korkuyordum. Her neyse, öğretmen babamı arayıp durumu anlatması gerektiğini söyledi. Öğrenirse bana ne yapacağını biliyordum ve korkmak yerine sinirlendim. Bu öğretmenle ilgili her şeyi annemin kitap kulübünden duymuştum; bu kulüp aslında gündüz içki içip dedikodu yapmak için bir paravandı. Bir doktorla evli olduğunu ve gerçekten harika bir hayat yaşadığını biliyordum. Ayrıca onu her gün öğle yemeğine götüren adamın kocası olmadığını da biliyordum. Kadının rujunu adamın boynunda görmüş ve onun kardeşi olmadığı varmıştım. Ona eve gidip babama anlatacağımı söyledim. Ona böyle ahlaksız bir kadın tarafından eğitilmek istemediğimi söyledim. Onu aramamaya karar verdi ve ben de yılın geri kalanında onun sınıfında üstünlüğü ele geçirdim."

Sanki sihirbaz perdeyi aralamıştı ve ben de sonunda Avery Beaumont'un nasıl bir doğa gücü haline görüyordum. Neden kariyerine

ilkokul çocuğu olarak kampanyalar?

"Yetişkinleri yaşıtlarımdan daha fazla manipüle edebildiğimi fark ettiğimde hayatımda önemli bir dönüm noktası oldu. Ayrıca diğer insanlardan daha fazla şey anladığımı fark ettim. Kardeşlerimin fark edemediği şeyleri fark ediyorum."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Avery kalemini bırakıyor ve ellerini kucığında birleştiriyor. Bakmadan ayak bileklerinin çapraz olduğunu ve başının bir parça sağa eğik olduğunu anlıyorum. Ben buna 'Avery güç pozu' diyorum. Komplo kurarken yapar.

Onu konuşmamıza geri için boğazımı temizliyorum. "Benim hakkımda bilmek tek şey nedir? Eğer bir gerçeği sorabilseydin, bu ne ?"

Vereceği cevap konusunda tereddüt etmiyor ya da düşünmüyor. "Uyuşturucu kullanıcıları tarafından yetim bırakılan bir evlatlık çocuk yüz bin doları tam olarak nereden buluyor? Aklanması gereken parayı değil, Harley'nin oteli ödemek zorunda kaldığınız parayı kastediyorum."

Başımı sallıyorum ve bir nefes . Boğazımı tekrar temizliyorum ve tırnaklarımı karıştırıyorum. "Onikiler tarafından düzenlenen Oyunu hiç duydun mu?"

Avery donup kalıyor ve sanki bir kafam daha çıkmış gibi bana bakıyor. Başını hafifçe sallıyor.

"Mounts Bay'de hayatta kaldım çünkü Çakal benimle ilgilendi. On üç yaşımıdayken bana sponsor oldu ve Oyunu kazandım. Ondan sonra dokunulmaz oldum. Sanırım bu duvarların dışında hâlâ . Şehirde kardeşlerinizin bana nasıl davrandığını hoş insanlar var."

Avery'nin çenesi düşüyor ve bana bakakalıyor. Kıpırdanıyorum ve sinirden terliyorum. Hâlâ konuşmayınca devam ediyorum: "Yalnız seçtim çünkü bir çete ya da imparatorluk kurmak istemiyorum. Bunun yerine, kimsenin yapamayacağı yerlerden bilgi topluyorum ve bazen... insanları dışarı çıkarıyorum. Hannaford dışında Kurt olarak bilinirim."

Avery sonunda sersemliğinden kurtuluyor ve öyle bir şevkle bağırıyor ki kütüphaneci korkunç bir yaralanma beklentisiyle bize doğru koşuyor. Blaise gömleğinin düğmelerini çözmüş ve ruju boynuna bulaşmış bir halde raflardan birinden fırlıyor. Dehşete , Annabelle *ucube* Summers yüzünde vahşi ama kendini bir ifadeyle ve sutyeni tamamen görünür halde onu takip ediyor. Blaise'e ters ters bakıyorum, o da Avery'nin üzerine eğilmek için hemen görmezden geliyor.

"Hey, ne oldu? İyi misin?" Sesi yanlışı geliyor, gırtlaktan geliyor ve belli ki seviştiği için hışırtilı. Kıskançlığın beni tüketmesine izin vermemeye çalışıyorum ama, gerçekten mi, *Annabelle*?! Akli dengesi falan mı bozuk?

Avery'nin ona bakışı muhtemelen hayatımda gördüğüm en kötü bakıştı. "Ben iyiyim, teşekkürler Morrison.

O pis halk sikişine geri dön."

Blaise Annabelle'e ters ters bakıyor ve Avery'ye döndüğünde aslında biraz utanmış görünüyor. "Bir anlık muhakeme hatasında bulundum."

Sonra sandalyeyi çekip bizimle birlikte oturmak için içine çöküyor. Annabelle bize ters bakıyor ve sandalyeyi onun yanına çekmeye çalışıyor. durduruyor ve yüzüne bakmayı reddediyor. O kadar garip *ölmek* istiyorum.

"Blaise-"

Sert bir eliyle yüzünü ovuşturuyor ve ona inliyor, "Git buradan. Seninle bir daha oraya gitmeyeceğim. Bunu sana dün gece odama geldiğinde söyledim, bu sabah bana mesaj attığında tekrar söyledim ve on dakika önce yığınlarda sana son kez söyledim. Tekrar . Lütfen, sadece... siktir git."

Avery ve ben bakiştık. Birbirimizle kaşlarımızla konuştuğumuzu fark ettiğimde neredeyse gülecektim, bu onu ve çocukları yüzlerce kez gördüğüm bir şeydi ama bende olduğunu düşünmediğim bir beceriydi.

Annabelle ondan uzaklaşırken, "Ve bana Vanth gömleğini geri ver. O ilk tişörtümdü ve yeri doldurulamaz."

"Sana o çirkin şeyin bende olmadığını söylemiştim." diye ve sonunda dişlerini öyle bir sıkıyor ki çenesinin çatladığını duyuyorum. Blaise ellerinin arasında tuttuğu yerden kaldırmıyor.

"Yani seni raflarda taciz ettiğini mi söylüyorsun?" Avery tersliyor. Onları yalnız bırakmak için eşyalarımı almaya başlıyorum ama o bana başını sallıyor. Harika. Bunu duymak istemiyorum ve itirafımdan sonra biraz gerginim. Yerimden kıpırdamıyorum.

"Hayır. Boktan bir ruh halinde olduğumu söylüyorum. Edebiyat ödevim üzerinde çalışıyordum ve o da gömleğinin düğmelerini açmış ve iç çamaşırı giymemiş bir halde beni pusuya düşürdü."

"Ve de eski günlerin hatırına onunla son bir kez sevişeceğini mi düşündün?"

Blaise dişlerini sıkıyor ve sanki onun kafasını koparmamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. Tanrıya şükür Ash bunu görmek için burada değil. "Hayır. Ona ilgilenmediğimi söyledim, o da bana sarıldı ve boynumu öpmeye başladı. Ona üzerimden kalkmasını söyledim ama o reddetti."

Kaşlarını çatarak ona bakıyor, öfkesi yumuşuyor. "Bu nasıl bir muhakeme hatası olur? Sanki boyun eğmişsin gibi konuştun."

"Onu itip kakmadım. Birlikte yaptığımız şeylerden bahsedip durdu ve ben de onun için üzıldüm. Onun çıkarıcı bir kaltak olduğunu unutmuşum. Çığlık attığını duymasaydım, orada aptal gibi dikilirdim." Tekrar inliyor ve Avery bana bir bakış fırlatıyor.

"Güz tatilinden dönene onu halletmiş olurum. Hadi harekete geçelim ve diğerleriyle tanışalım."

ASH VE HARLEY tribünde bizi .

Avery onları tersleyip Annabelle'i anlatana kadar ikisi Blaise'e düşmanlığa yakın bir bakışla bakıyor. Blaise üç saniye kadar utanmış görünüyor, sonra Ash'in sırtışları onu ona karşılık verecek kadar kızdırıyor. Ben Avery ve Harley'nin arasına oturuyorum, Blaise de Ash'in yanına. Harley bana bir sosisli sandviç uzatıyor ve ben de teşekkür için omzuna bakıyorum. Geçirdiğim günden sonra gözleri için çok yoğun.

Avery de şimdi beni izliyor.

İtirafım hakkında tek kelime etmedi. Buraya gelirken hâlâ kolunu benimkinin içine soktu ve Blaise'le benim futbol konusundaki cehaletimle dalga geçti. Bunun benimle bir sorunu olmadığı anlamına mı geldiğinden yoksa beni hayatından için odamıza dönmemizi mi beklediğinden emin değilim.

Kendime her iki şekilde de iyi olacağımı söylüyorum. Yalan söylüyorum.

Yalan söylemiyorum. kalırdım, lanet bir hamamböceği gibi her şeye dayanırım. Ama bu berbat olurdu ve muhtemelen parçalanmasından daha çok acırdı, bu yüzden kütüphanede çıkardığı çığlığın iyi bir çığlık olmasını umuyorum.

"Her şeyi baştan sona izlemek zorunda , değil mi?" Avery homurdanıyor. Sosisli sandviçlerimizi yerken Harley ve bana yüzünü buruşturuyor. Ash de kesinlikle tiksiniş görünüyor ve Blaise de esintiye karşı koymaya çalışmakla meşgul olduğu için ne yaptığımızı fark edemiyor. Ona kaşlarını çatıyorum ve Harley beni hafifçe dürtüyor.

"Sakin ol. Burada kimsenin değil, Mounty."

Her neyse.

Çamura saplanmak ama annemin eline geçen her uyuşturucuyu izledim ve bu beni içki dışındaki her tür uyuşturucuya karşı derin ve yoğun bir şekilde temkinli hale getirdi. Omuz silkiyorum ve kalabalığa bakıyorum.

Tribünler Hannaford'un renkleri olan koyu kan kırmızısı ve kömür grisiyle çalkalanıyor. Deplasman takımı üç saat uzaklıktaki bir şehirden gelen başka bir özel okul, yüzden kalabalıkları çok daha küçük ve çok daha az şenlikli. Her iki okulun amigo kızları da takla atmak, dönmek, dans etmek ve sallanmakla meşgul. Üniformaları bir porno setinden çalınmış gibi görünüyor ve o etekleri kaldırmak için uzun hapis cezasını seve seve göze alabilecek kirli, yaşlı adamları seçebiliyorum. Ürperiyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Avery hâlâ Harley'nin adına küfrediyor ve Ash onu sıcak ve güvende tutmak için kolunun altına alıyor. Kalabalık biraz gürültülü ve Harley'nin devasa gövdesi beni itilip kakılmaktan alıkoyan tek şey. Arkamızdaki adamlara ters ters bakıyor ve kime çarptıklarına iyice .

"Çeyrek vakte kadar gitmiş oluruz, Floss. Sadece bir sosisli al ve gösterinin tadını çıkar."

Elindeki yiyeceği yüzüne doğru sallıyor ve kadın dramatik bir şekilde kusuyor. Blaise esrarı Ash'e uzatır ve o da bir nefes çektikten sonra Harley'e uzatır. Tereddüt ediyor ve sonra sallıyor. Ona homurdanıyorum, "Hoşuma gitmiyor diye geri çevirme."

Son sosisliyi ağzına atıyor ve gergin midem yüzünden kucağımda bıraktığım sosislinin yenmemiş yarısını kapıyor. Kaşlarını çatarak, "Bunun her saniyesini hatırlamak istiyorum ve kafamın rahat olması lazım" diyor.

Tabii ki. Neden benim için bir şey yapsın ki? Oyuncular sahaya çıkarken yüzüm ısınıyor ve başımı sallıyorum. Blaise neler olup bittiği hakkında bir şeyler biliyormuş gibi hareketlerini eleştirmeye başlıyor ve Ash telefonu için herkesi görmezden geliyor. Avery mesajlarını okuyor ve birbirlerine sessizce mırıldanıyorlar.

Gözlerimi sahadan ayırmamaya çalışıyorum ama üç dakika içinde bu işkenceden kurtulmak için kendimi tribünlerin altındaki betona atmak istiyorum. Bunun yerine, odaklanan Harley'i dikkatlice izliyorum. Maça katılmak için Hannaford'un şart koştuğu üniformasını giyiyor ama kravatını çıkarıp ceketini giymiş. Bunun Avery'nin ona aldığı bir ceket olduğunu söyleyebilirim çünkü geniş omuzlarına bir eldiven gibi oturacak şekilde mükemmel bir şekilde dikilmiş. Hâlâ annesinin kolyesini takıyor ama altın zinciri ince bir deri iple .

Baktığımı fark ve "kıdemli kavga sırasında Joey için onu geri almaya çalıştı. Deri, zincir gibi kırılmaz."

Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum, üzerimde sadece bir etek soğuk gece havasında titriyorum. "Umarım onu ."

Harley ceketini silkiyor ve Avery'nin çıplak bacaklarını örtmek için örtüyor, sonra diğer ucunu da beni örtmek için kalçamın altına sokuyor. Ona sessizce teşekkür ediyorum ve o da gözlerini oyundan ayırmadan omuz silkiyor. Ash onu izliyor ve nezaketinin suçlusu benmişim gibi başını bana doğru sallıyor. Avery onu dürtüyor ve dikkatini telefonuna çekiyor.

"Ave'nin canı cehenneme, işte ."

Tam zamanında kafamı kaldırdığımda bir oyuncunun sert bir şekilde yere düştüğünü ve üç rakip oyuncunun üzerine çullandığını görüyorum. Bana sadece bir çalım gibi görünüyor ama Blaise nefesinin altından küfrediyor ve kalabalık sessizliğe gömülüyor. Antrenör ekibi ve sağlık görevlileri sahaya , Harley'nin gözleri Rory'nin yüzükoyun yatan formuna sabitlenmiş, açgözlülükle sahneyi izliyor.

Blaise ıslık çalar ve mırıldanır, "Tekrar yürüyebildiği için şanslı olacak."

Harley kıkırdıyor ve bana doğru eğilerek fısıldıyor, "Yapmayacağından emin olmak için yeterince para ödedim."

Gülümsüyorum. Avery kolunu benimkinin içine sokuyor ve bana alametifarikası olan kendini

beğenmiş gülümsemesini veriyor. Bir şey hafifliyor

göğsümde ve tekrar nefes alabiliyorum.
Rory bir daha Hannaford Prep'e dönmez.

A Sabahın beşinde beni hafifçe sallayarak uyandırıyor. Çoktan giyinmiş ve telefonu ceketinin cebinde, gelen mesajlarla durmaksızın çalışıyor. Sert görünüyordu ve oturup bakmak için kendimi zorladım. Ash ile futbol maçından çıkmış ve ben uyuduktan sonra odamıza dönmüştü.

"Seninle konuşmak için aradan sonraya kadar bekleyecektim ama bana söylediklerin yüzünden çıldırdığını biliyorum. nasıl söyleyeceğimi çok düşündüm ve sanırım en iyisi hemen söylemem."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum ama o kadar kuruyum ki canım acıyor. Avery devam etmeden önce başımı sallamamı bekliyor.

"Hepimiz senden nefret ederken bile Harley'nin hayatını kurtardın ve ona koruma sağladın. Aynı bağlantıları Joey'i öldürmeden etkisiz hale getirmek için de kullandın. Eğer seni biraz olsun tanıyorsam, Kurt olarak statünü Senior ve Joey'i korumak için kullanmayı planladığını da biliyorum. Hatta şimdi sana eskisinden daha çok güveniyorum. Arkadaş olduğumuzda sana ya hep ya hiççi biri olduğumu söylemiştim. Siz benim ailemsiniz ve bu konuda hiçbir şey bunu değiştirmez."

Hay .

Kahretsin, aslında biraz gözlerim doluyor ve sonra hüngür hüngür ağlamamak için deli gibi göz kırpmam gerekiyor ki bu ben değilim. Bütün bu kız muhabbeti saçmalığı karıştırıyor. Ben Kurt'um, lanet olsun! Avery ayağa kalkmadan önce uzanıp elimi sıktı. Omzunun üzerinden attığı sıradan bir "Hoşça kal!" ile kapıdan çıktı.

Gülümsüyorum ve çok erken olmasına ve hiçbir yükümlülüğüm olmamasına rağmen kendimi duşa sürüklüyorum. Arayı Joey ve Harlow'u düzene sokmak ve ikisini de ajandadan çıkarmak için kullanacağım.

Okulun güz tatili için boşaldığından emin olana kadar bekledim. Belki Harley oradadır ve yalnızdır diye akşam yemeği için yemekhaneye iniyorum ama ortalıkta yok. Güneş battıktan ve tüm bina korkutucu bir sessizliğe büründükten sonra, Avery'nin siyah yoga pantolonunu, uzun kollu siyah gömleğini ve düz ayakkabılarımı giyiyorum. Yoga pantolonunun cepleri var, bu yüzden ödünç almıştım aletlerimi içine koyup çıkarken kapıyı kilitliyorum. Asla çok dikkatli olamazsın.

Harlow'un odası, çok zengin olduğu için tek kişilik, kızlar yatakhanelisinin diğer ucunda ve kilidi de yükseltilmiş. Bunu avım için iyi bir işaret olarak kabul ediyorum.

Açamayacağım bir kilitle hiç karşılaşmadım ve otuz saniye sonra sessizce kapısını kapatıyorum. Ben.

Kendi tükürüğümde
boğuldum. Vay anasını.

Harlow Roqueford bir istifçi. Oda, Avery ile paylaştığım odadan sadece biraz daha küçük ama o anda bir yığın ıvır zıvır düşeceğini ve kurtarma ekipleri sizi çıkaramadan açlıktan öleceğinizi düşündüğünüzde hissettiğiniz klostrofobik hissi yaşıyorum. Hepsi lüks şeyler ama böyle üst üste yığılınca kendimi gölgeli bir indirim deposundaymışım gibi hissediyorum. Duvarların ne renk olduğunu ya da hangi mobilyalara sahip olduğunu söyleyemem. Özel bir banyosu olmadığını bile söyleyemiyorum çünkü tek görebildiğim kıyafet ve ayakkabı yığınları. Bu odada lüks eşyalar içinde müstehcen miktarda para olmalı.

Terlemeye başladım.

Avery anevrizma geçirirdi.

Geçen yıl Joey'nin odasına girerken başım yandığı için bu sefer daha akıllıyım ve kameraları taramak Kurt olarak işlerde kullandığım Casus Bulucu cihazını kullanıyorum. Kusursuz değil ama gizli güvenlik önlemlerini bulmam için bana daha fazla şans veriyor ve burası bu kadar dağınıkken alabileceğim her yardıma ihtiyacım var. temizlendikten sonra dağınıklığın birkaç fotoğrafını , gerçi bunu ona karşı nasıl kullanabileceğimizden emin değilim. Kıyafetlerin bazılarını karıştırıyorum ama şüpheli bir şey yok, belli ki Avery'ninkini aşan bir alışveriş bağımlılığı .

Gevşek döşeme tahtaları yok, uyuşturucu yok, suçlayıcı fotoğraflar yok, işe yarar hiçbir şey yok. Hayal kırıklığına uğradım ama . Averyyi arayıp haber vereceğim.

Gitmek için döndüm ve onları gördüm.

Avery'nin kayıp Louboutin'leri yatağın başucundaki masanın üzerinde masumca duruyor. O olduklarını anlamak için ona sormama bile gerek yok. Bana onlarca kez fotoğraflarını gösterdi, kayıplarından yakındı ve paketlenme şirketinin onları çalmış olması gerektiğini söyledi. Haftalardır açık artırma sitelerini izliyor, ortaya çıkıp çıkmadıklarını görmek için. Hannaford'da bir yıllık okul ücretinden daha değerliydi ve sadece bir çift var.

Harlow onları çaldı.

Odaya çok daha eleştirel bir gözle bakıyorum. Kıyafetler farklı beden ve tarzlarda. Bazı elbiseler o kadar küçük ki Harlow'un onlara sığması mümkün değil ve monogramlı blazer ceketler ve bornozlar var, hiçbirinin İK yok. Dolabında istiflenmiş buluyorum ve bazılarının başka kızların isimlerinin yazılı olduğu etiketler var. Yatağın altında gerçekten diğer eşyayı buluyorum.

Blaise'in kayıp Vanth gömleği.

Türünün tek örneği ve ben bunu bir mil anlayacak türden bir hayranım.

Haftalardır Annabelle'in onu çalmasına öfkeleniyor. Avery bana bundan olası bir sorun olarak bahsetmişti çünkü geri vermeyi teklif ederse onu odasına çekebilirdi, haftanın her günü için pes ederdi. Bu konuda yalan söylemiyordu.

Harlow Roqueford istifçi bir kleptoman.

Ve paha biçilmez, türünün tek örneği olan eşyaları almayı seviyor.

Gömleği ve ayakkabıları alıyorum. Onları bu çalıntı hazineler mağarasında bırakmamın imkanı yok ve odamıza geri döndüğümde Avery'yi görüntülü arıyorum. Hemen açıyor ve bana sırtıyor, bir parmağı beni susturmak için ağzında.

Başımı sallıyorum ve babasının malikanesinin odalarında izliyorum. Ash onun arkasında yürüyor ama beni gördüğünü sanmıyorum.

"Beni şimdiden özledin mi, Mounty?"

Kendimi o kadar beğenmişim ki yemin ederim telefonda ona ulaşıyor. Tek kelime bile etmiyorum ama o biliyor. "Harlow, Annabelle ya da Joey?"

Ayakkabılarını tutuyorum ve . Ash kaşlarını çatmış bir şekilde görüş alanına giriyor ve Avery'ye bakıyor.

Onları çaldığımı öne sürerek beni aşağılamadan önce araya giriyorum.

"Benim için Morrison'a bir resim gönderebilir misin? Kayıp gömleğini buldum."

Avery, Ash'i omuzlarıyla uzaklaştırır. "Elbette. Kimdeydi?"

Gömleğin ve odanın çektiğim fotoğraflarını mesajla gönderiyorum. Onlar geldiğinde Avery ürperiyor ve kaşlarını çatıyor. "O lağım çukurunda kim yaşıyor?"

"Harlow. Diğer öğrencilerden çalışıyor ve istifliyor. Öğrenci yardım hattını arayayım mı yoksa bu kaltakla sen mi ilgilenirsin?"

Avery, bir celladın giyotin bıçağını bileceğini hayal ettiğim şekilde gülümsüyor. "Ben yaparım."

Telefonu kapattıktan sonra duşa giriyorum ve Çakal'ın geçen yıl bana gönderdiği, Joey'nin bilgilerinin olduğu dosyayı çıkarıyorum. Yüzlerce kez okudum ama onu hayatımızdan çıkaracak bir şey bulacakmışım gibi dosyaya geri duruyorum. Sorun şu ki, Avery onun başka bir yere taşınmasını mı, hapsedilmesini mi yoksa ölmesini mi istiyor bilmiyorum. Bu açtığımda her zaman çok ketum davranıyor ve ben de onu konuda zorlamadım.

Telefonum çalışıyor ve Joey'nin kurbanlarının görüntüleriyle dikkatim dağılmış halde telefonumu alıyorum.

Mouny, gömleğimi bulduğun için sana teşekkür olarak bir şey gönderiyorum.

Yüce Tanrım. Avery ona numaramı vermiş. Ellerim titriyor ve göğsümde küçük, gergin bir kıkırdama kabarıyor. Aynı zamanda yarı ıslah olmuş zorba ve özel ders öğrenciniz olan ateşli, minnettar bir rock yıldızına mesaj atmanın bir Wikihow'u var mı? Ne diyeceğim ki?

Telefonum tekrar çalışıyor ve bakmadan önce yutkunuyorum.

Destek olmadan diğer öğrencilerin odalarına gizlice girmemeli. Gömlek o kadar değerli değil. Biz dönene kadar bekle, Mouny.

Bu Harley'den ve bir grup mesajı olduğunu fark ettim. Avery beni grup sohbetlerine eklemiş. Ash'in de orada olduğunu görünce midem bulanıyor ve artık günün her saatinde bana hakaret edebilecek. Bana sürtük demesine neden bu kadar kızdığımı bilmiyorum. Yani, geçen sene de yapmıştı ve umurumda olmamıştı.

Harlow orada olduğunu öğrenince Avery'yi karıştırma. Senin pisliğini temizlemesine gerek yok.

Hımm. O kadar da kötü değil, huysuz Ash ile başa çıkabilirim.

Tımarhaneye hoş geldin Mouny. Artık telefonun gün boyu patlayacak ve kimin en güzel memelere sahip olduğu ya da kimin hangi kızı ilk becerdiği hakkında konuşmaya başladıklarında seni eklediğim için benden nefret edeceksin.

Onları bu konuda konuşurken görmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum. Kalkan olarak alaycılığı seçiyorum ve yatağa giriyorum.

Blaise'den son mesaj geldiğinde uyumak üzereydim.

Hepimiz Annabelle'den men edildiğimize ve Harley'nin bekarlık yemini ettiğine göre, muhtemelen her şeyden çok mavi top şikayetleri olacaktır.

Cuma sabahı Mouny'ye gönderilmek üzere bir kutu geldi.

Açmıyorum. Çünkü büyük bir aşkla uğraşıyorum ve hormonlarım bana ne gönderdiğini bilmeyi kaldıramıyor. Ayrıca Ash ve Harley bütün gün bana mesaj atarak hediyenin ne tahmin etmeye çalıştılar. Avery onlara gülmem için bana özel mesaj attı çünkü onların çok

Çok açık. Çalışmaktan ne demek soramayacak kadar yorgunum.

Pazar gecesi okula dönüyor.

"Bana en sevdiğinin ben olduğumu söyle." Avery iğrenç bir şekilde kendini beğenmiş bir ses tonuyla söylüyor.

Yatağımın üzerine yaydığım ödevlerden başımı kaldırmadan ona gözlerimi deviriyorum. Sadece beş hafta ilerideyim ve bu yüzden gerginleşiyorum. Lanet olası Blaise ve tüm o özel dersleri. En ateşli türden lanet dikkat dağıtıcı.

"Tabii ki favorim sensin. Gezegendeki en sevdiğim insan , bunu anlamak hiç de zor değil."

Çalışmamı bölmek için yatağımın üzerine nazıkçe tünüyor, sağ olsun. "Sen en iyisisin. Ben de seni ilk dörde koyuyorum. Bu sürekli değişen bir liste, benim sevgim için savaşılmaya gerçekten daha fazla özen göstermelisiniz."

Ona sırtıyorum. "Ben kazanıyorum. Bu pislikler ne zaman seninle birlikte diğer öğrencilerin sakatlanmasını ve işkence görmesini planlamaya zaman ayırıyor? Hm? En son ne zaman senin için fotoğraf çekmek için gerçek bir seks partisine girdiler? Annabelle'in sürtük suratını parçalayacaksın diye baleden sonra sana kahve getirdiğim zamanı hatırlatmama gerek var mı? Ayakkabılarını kurtarmak için lağım çukuruna girmiştin."

Düşünüyormuş gibi başını eğiyor. ". Bu yıl kesinlikle diğerlerinden daha uzun süre zirvede kaldın. Her neyse, banka bakiyeni kontrol etmelisin."

Kaşlarımı çattım ve telefonumu aldım. Dolaptan kirli para torbalarını aldığını fark . Yeterince eminim, fazladan yüz bin dolar şimdi güvenli bir şekilde offshore hesaplarıma yatırıldı. Evet, o kadar belalı bir suçluyum ki yerel banka bile kullanamıyorum. Şanslıyım amına koyayım.

"Teşekkürler. Atticus pay istemedi mi?"

Avery başını sallar. "Bazı soruları vardı. Ona kirli para olduğunu ve babamın bulmasından çok endişelendiğimi söyledim. Parayı benim için aklamak için adeta kendini parladı. Bu yıl Yüksek Sosyete Yardım Balosu'na gitmeyeceğimi sordu."

Yanaklarında bir kızarıklık var ve parmaklarının gergin çırpınışları bana bu adama olan aşkını atlatmaya yakın bile olmadığını söylüyor. Onu gerçekten . Hayatımızda başka bir Rory'ye ihtiyacımız yok, özellikle de sonuncusundan kurtulduktan kısa bir süre sonra.

"Bir Yardım Balosu, ne kadar heyecan verici!" O kadar alaycı bir ifadeyle söylüyorum ki Avery inliyor ve kahve makinesini çalıştırmak için yanıma geliyor. Bana sormadan bir fincan alıyor ve mükemmel olana kadar kahvemle uğraşıyor. Tekrar söylüyorum, bu kıza o kadar tapıyorum ki keşke lezbiyen olsaydım da bu kilitleyebilseydim.

Ne yazık ki, sık severim.

Sanırım öyle. Ara sıra sahip olmayı dileyecek kadar seviyorum ama Çakal'ı riske atacak kadar değil. Acaba bu beni spektrumun tam olarak koyuyor?

"Gidip seni de yanımda götürmem için beni kışkırtıyorsun! Ona okulla çok meşgul olduğumu söyledim ve onun yerine gelecek yıl beni götürmeyi kabul etti. Bu yıl daha nazikti. Hm, hayır, daha nazik değil. Belki... benimle konuşmakla daha çok ilgilendi."

Uh oh. Ayağa kalktım ve onu mutfaka takip ettim. Bana uzatıyor ve onunla bu tür bir şey hakkında nasıl konuşacağımı anlamaya çalışıyorum.

"Yani... yine ondan hoşlanıyor musun?"

Avery bana , onu şimdiye kadar gördüğüm en kaba şey. "Kız muhabbeti konusunda gerçekten umutsuz vakasın. Evet, bir kez daha onu çok fazla . O sadece... mükemmel. Bu yıl baloya gidemem çünkü gecenin sonunda beniöpmezse yatağıma girip çıkmayı reddedebilirim. O muhteşem biri. Kesinlikle büyüleyici ve tam bir centilmen, onun yanında berbat oluyorum. Yaklaşan Bale resitalime geleceğini söyledi ve ben konuda çıldırıyorum."

Başımı sallıyorum ve yudumluyorum. Sessizlik uzayınca Avery bana homurdanıyor, "Burası bana

durmamı söylediğin yer.

zavallı olmak."

Ona iç çektim. "Yapamam. Konu erkekler olduğunda senden bile daha zavallıyım ve ikiyüzlü olmamak için elimden geleni yapıyorum."

"Hiç . Oğlunuzun sorunlarını bana açıklayın ki karşılaştırabilelim."

Kesinlikle hayır. Avery'ye asla yalan söylememeye çalışıyorum, onun yerine yarı doğru söylüyorum. "Oh, biliyorsun. Çakal, hayatımdan etmeden biriyle çıkamayacağım ya da biriyle takılamayacağım anlamına geliyor."

Yüzünü buruşturuyor ve burnunu kıvrıyor. "Bir noktada bunu çocuklara söylememiz gerekiyor, biliyorsun."

Olmaz. Hayır, teşekkür . Neden bilmeleri gerekiyor ki? Başımı sallıyorum ve bankta oturuyorum. Avery uğraşır ve sonra temizlik malzemeleri kovanını almak için eğiliyor.

Uh oh.

"Bir sorun mu var?"

Bir çift eldiven giyiyor ve ocağın üstünü fırçalamaya başlıyor. En son fırçaladığından zaten temiz ama bu çılgınlık markasına karşı .

"Kahretsin, Ave's. Ne oldu?"

Oflayıp pufluyor ve daha sert fırçalıyor. "Harlow'un ailesi onun küçük alışkanlığı hakkında arandı. Çamaşırhane birine suçu üstlenmesi için para vermişler. Tüm eşyalar iade edildi ve o hâlâ burada. Teneffüste burada tek öğrenci sen olduğun ve ayakkabılar ile gömlek kayıp olduğu için senin yaptığın çok açık. Bu konuda Joey'e gitti bile."

Omuz silkiyorum. Harlow'dan korkmuyorum ve Joey'nin bu işe karışması bizim lehimize olabilir. Onu kardeşlerinden uzaklaştırmalıyım ki onunla ilk ve son kez başa çıkabileyim.

Avery boğazını temizliyor. "Blaise'in sana ne gönderdiğini söyleyecek misin? Harley de bilmek için can atıyor."

Kutu yatağımın üzerinde duruyor. Avery açılmamış ve beni yemliyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Zengin playboylardan rüşvet kabul etmem. Sadece iyilik." Bana sırtıyor, vahşi ve güzel.

I En az otuz mesajla uyandım.

Böyle devam ederse telefonum bozulup ölebilir. Mounts Bay'deki Kurt olmadığım zamanlarda yılda üç telefon görüşmesine alışkınım. O zaman bile en fazla haftada bir ya da iki arama alıyorum. Avery'ye şikayet ettiğimde bana acıyarak başını sallıyor.

Yemekhanede kahvaltı. Ash teki diye bizden kaçmayı bırak.

Harley, Ash'i benim adıma açıkça suçlamaya başladı. Bunun işleri daha da kötüleştireceğinden oldukça eminim ama bu bok üzerinde hiç kontrolüm yok. Ayrıca bunu okuduğumda göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Başka yerlerim de ısınıyor, Harley'nin kuzeni yanımda oturup meyve salatası ve yoğurt yerken tamamen uygunsuz olan yerlerim.

Ash, Avery'nin diğer tarafında oturuyor ve ben gibi davranıyor. Harley karşımda oturuyor ve Blaise de onun yanında uzanıyor. Yanımdaki birinci sınıf öğrencisi bana çarpıp sonra da özür olarak ona sakso çekmemi teklif ettiğinde Harley onu tereyağı bıçağını tehdit ediyor. Kahvaltı çatal bıçaklarına bu kadar çabuk işeyen bir adam görmemiştim.

Ash sandalyesinde öne doğru eğilerek ekliyor, "Aletini için zaten süpürmeyi kazanamazsın Javier. Onu kaldırıp içine sokabilmen gerekirdi ve hepimiz bu konuda sorunların olduğunu biliyoruz."

Çocuk, Avery'nin çınlayan kahkahaları ve çocukların osuruk şakaları üzerine beş yaşındaki çocuklar gibi kıs kıs gülmeleri eşliğinde masadan kalkıyor. Kahvaltıma odaklanmaya çalışıyorum.

Sabahtan beri Harley'i şahin gibi izleyen Blaise bana bir bardak meyve suyu daha dolduruyor. "Hediyeni beğendin mi, Mounty?"

Avery telefonuna bakıp sırtıyor. "açmadı bile, Morrison." Sırtışı yüzünden düşer. "Neden olmasın?"

İçimi ve tabağımı itiyorum. "Benim için bir şeyler satın alınmasını istemiyorum."

Blaise kaşlarını çatıyor ve gözlerinde acı parlıyor. "Teşekkür etmek içindi, Mounty. Tanrım, sana rüşvet vermiyordum."

Omuz silkiyorum ve elmamdan bir ısırık alıyorum. "Çoğu insan teşekkürlerini kelimelerle ifade eder. Ben senin paramı istemiyorum."

Blaise'in gözleri yüzümde daha da yoğunlaşıyor. Avery dikkatini çekmek için ona bir üzüm tanesi fırlatıyor. "Geçen hafta yatağına yeni çarşaf aldığım için bana öfke nöbeti geçirdi çünkü diğerlerinin renginden nefret ediyordum. Para konusunda az Harley kadar tuhaf."

Kuzeni hiçbirimize bakmıyor. Tostunu yerken masanın altından mesajlaşıyor, çenesinin üzerinde esneyen dövmesi yalamaya müsait görünüyor.

Vay be. Aklını başına topla, Anderson.

Ona laf atmak için Avery'ye dönüyorum ama gözlerim gömleğinden dışarı fırlayan morluğa takılıyor. Onun fark edeceği kadar uzun süre bakıyorum ve sonra onun bilen gözleriyle karşılaşıyorum. Yüzü . Gülümsemesi gitmiş, yerine buzdan ve zalimlikten bir kalkan gelmişti.

Caydırılmayacağım.

"Junior mı Senior mu?" Mırıldanıyorum. Harley başını kaldırıp bize bakıyor.

Avery, kardeşinin küçük dalkavuklarıyla kur yaptığı yere bakar. Harlow masanın altında sık beni gözleriyle onun bacağını okşamaktadır. Umarım onun bacağıdır. İğrenç.

"Kıdemli."

Dişlerimi sıkıyorum. Çürükler, boğazının tabanını bir kolye gibi çevreleyen parmak izleri. Görünüşe göre Joey boğulma sevdasını babasından almış. Avery çok korkmuş olmalı. Joey'den kıl payı kurtulduktan sonra bu çok korkunç olurdu.

Ash aniden ayağa kalkıyor ve Avery'yi ayağa kaldırıyor. "Seninle sınıfa kadar yürüyeceğim." Gözlerimi ovuşturdum ve plan yaptım. Her zaman en iyi baskı altında çalışmışımdır.

Avery ve Ash bir daha asla o adamın evine gidemez.

BİR İYİLİK İSTEYECEĞİM.

Gönder tuşuna basarken bile elim titriyor. Haftalardır bu konuda tereddüt ediyordum ve şimdi Avery babası tarafından saldırıya uğradı, Lips olmayı bırakıp gerçekte kim olduğumu hatırlamam gerekiyor.

Hiç arayacak mısın merak ediyordum.

Kelimeleri okuyorum ve zihnim dehşetimi bir kademe daha artırmak için onun sesini bile çağırıştırıyor. Harika.

Harika. Bu durumun ihtiyacı olan şey kesinlikle daha fazla korku.

Bu gece benimle Hannaford Prep'te buluş. Sana detayları vereceğim.

Kapının açıldığını ve bir grup kızın tuvalete girip Bay Trevelen'in nasıl bir pislik olduğundan ve Joey'nin bir sonraki partisinin nerede bahsettiğini duyuyorum. Bazen keşke benim sorunlarım da bu kadar küçük olsaydı diyorum.

Hannaford'da iyi tanınıyorum. Benimle Haven'daki parkta buluş. Salıncakların yanındaki yeşil bankta.

Gece yarısı.

Lanet , gerçekten mi?! Bunu gerçekleştirmek neredeyse imkansız olacak ama başka ne seçeneğim var ki?

Orada görüşürüz.

Ayağa kalkıp telefonumu bir kenara koyuyorum ve diğer kızlar beni sorgulamasın diye sifonu çekiyorum. Tarihe yerime otururken zihnim fazla mesai yapıyor. Harley zaten orada, notları okuyor ve yüzümdeki ifadeye kaşlarını çatıyor.

"Şimdi ne olacak?"

Çantamı otomatik pilotta açıyorum, son günü gelen ödevi alıyorum ve yanımdan geçen öğretmene uzatıyorum. Tırnaklarımı kemiriyorum ve düşünüyorum. Harley o kadar heyecanlanıyor ki neredeyse koltuğunda titriyor. Öğretmen sonunda sınıfa sırtını dönüp 18. yüzyıl Fransa'sı hakkında gevezelik başladığında Harley eğilip kulağıma fısıldıyor, "Senin derdin ne söyle bana. Şimdi."

Otoriter ve kendini beğenmiş sözleri karşısında gözlerimi deviriyorum ama yine de cevap veriyorum: "Gece yarısı Haven'da olmam gerekiyor. Oraya nasıl gideceğimi bulmam gerekiyor ve

gitmeden önce Avery'ye bundan bahsetmek istemiyorum. Ya benimle gelmek ısrar edecek ya da beni vazgeçirmeye çalışacak."

Kaşlarını çatıyor ve odağını tekrar öğretmene çeviriyor, her zaman yaptığı gibi beni görmezden geliyor. Benim

göğsüm sıkışıyor. Yardımını ama bundan biraz daha fazla ilgileneceğini düşünmüştüm.

Ders bitip de malzemelerimizi topladığımızda, çantasından bir dizi anahtar çıkarıp benimkine bırakıyor. "Blaise'in arabası personel otoparkında. Seni limandan aldığımız araba. Sen arabayı sürdüğünde kapı otomatik olarak açılacak çünkü Avery ona bir sensör aldı. Ben hallederim, yeter ki sakın çizme."

Çenem düşüyor ve o ne kadar aptala benzediğimi fark etmeden önce ağzımı kapatıyorum. Bir sonraki dersimize gidip birlikte oturana kadar söyleyecek söz bulamıyorum.

"Teşekkürler. Nedenini söyledim ama bilmemen daha iyi."

Bana omuz silkiyor, yüzü umursamaz ama elleri yumruk şeklinde kıvrılmış. "Ash ve Avery için olduğunu biliyorum. Çürükleri gördüğünde yüzünü gördüm. Sanırım bağlantılarını kullanarak onlara yardım çalışıyorsun. Ash'in çürükleri daha kötü bu arada. Hâlâ nasıl yürüyor bilmiyorum."

İçimden küfrediyorum ve onun yardımsever ruh hali karşısında şansımı zorluyorum. "Benim için Avery'nin dikkatini dağıtabilir misin? Onu bütün gece odanda tutabilir misin?"

Başını sallıyor ve sessizleşiyoruz, derse odaklanıp notlar alıyoruz.

Dersler bitip odamıza geldiğimde Avery mesaj atıp Harley'nin Blaise'i yine Annabelle'le konuşurken yakaladığını ve gidip onu parçalaması gerektiğini söylüyor. Mesajı yerine ulaştırmak için bıçağımı istiyor ve ben de Harley'nin ona, benim için Avery'nin öfkesini alması için ne söylediğini merak .

Akşam yemeği için bir sandviç yiyorum ve bir yığın ödevim üzerinde biraz çalışmak için yeterince uzun süre odaklanmaya çalışıyorum. Saat 10'da Avery mesaj atıp çocukların odasında uyuyacağını söylüyor ve ben de hazırlanmak için duşa giriyorum.

Kendimi hazırlıyorum, Lips'i kaldırıyorum ve Kurt'u serbest bırakıyorum.

Neredeyse elmas ödemeyi almayı unutuyordum. Kotumun cebine sokuyorum; sahip olduğum en dar pantolonu seçtim, böylece sert taşın kalçama her zaman baskı yaptığını hissedebiliyorum. Onu kaybetme konusunda paranoyak .

Odamdan çıkıp sessiz adımlarla binanın dışına doğru yürüyorum. Personel kadar görünmeden ilerledim ve Ash'i Maserati'ye yaslanmış halde buldum.

Sikeyim.

Bu okuldaki tüm öğrenciler arasında.

Sikeyim.

Donup kalıyorum ve ona bakıyorum. Hâlâ donmuş parmaklarımla anahtarları tutuyorum, sanki beni Ash'in birazdan sinir kurtaracaklarmış gibi. Burada olduğumu nereden biliyordu? Yani, tek bir yolu var ama kesinlikle-

"Beni Harley gönderdi." Siktir. Ne oluyor lan?!

O kadar kızgınlam ki çılgılık . "Beni durduramazsın, gitmek zorundayım. Sonra açıklarım."

Ona hiçbir şey söylemeyeceğim ama şu anda yolumdan çekilmesini istiyorum. Cebinden bir anahtar daha çıkarıyor ve arabanın kilidini açıyor.

"Ben ."

Ne oluyor lan? Bakış yok, soru yok, tartışma yok. Avery'ye uzaylıların sevgili kardeşinin bedenini ele haberini vermek zorundayım.

Aklımdaki bu güzel görüntüyle arabaya binip kapıyı çarparak kapatıyorum. Ash rahat ve sakin bir şekilde içeri giriyor ve arabayı çalıştırıyor. Arabayı sürerken bana bakmıyor ve ben de onu buluşma yerine yönlendiriyorum. Koltuğa yerleşiyorum ve onunla tekrar medeni şekilde konuşana kadar nefes alıyorum.

"Arabada kalmalısın. Biriyle iş hakkında konuşacağım. Benimle görünmemelisin."

Arabayı park edene kadar beni görmezden geliyor. Haven geceleri daha da güzel görünüyor. Ağaçlara asılmış peri ışıkları hafif esintide dans eden kızböcekleri gibi parılıyor. Bölgeyi hızlıca ve sokağın siyah bir Escalade boş olduğunu görüyorum.

Beni burada yendi.

Emniyet kemerimi çözüyorum ve kapı koluna uzandığımda Ash bileğime doladığı sert bir el ile beni durduruyor. "Babamı ya da kardeşimi öldürtemezsin. Harley bunun olmak üzere olduğunu düşünüyor gibi. Bunu yapamazsın."

Ona dik dik bakıyorum ve gözlerinin bana fırlattığı her buz parçasını içime çekiyorum. Neden ikisinin de Joey'i koruduğu beni aşıyor. Avery'nin tüm sırlarını öğreneceğim ve incitmekten ya da kızdırmaktan endişe etmeden plan yapabileceğim günü iple çekiyorum.

"Vur emri vermeyeceğim."

Kolumu onun elinden kurtarıyorum ve arabadan iniyorum. Yerinde durduğundan emin olmak için bir saniye bekledikten sonra küçük yokuştan yeşil banka doğru yürüyorum. Ciddi bir çaba gerektiriyor ama tüm bedenimi ele geçirmekle tehdit eden titremeyi kontrol etmeyi başarıyorum.

Zaten orada oturuyordu, sırtı arabaya ve Ashe dönüktü, ben de yanına oturdum.

Ona bakmıyorum. Her polisiye dizide olduğu gibi, muhbir ve polis önlerine bakar ve bilgi aktarmak için orada değillermiş gibi davranırlar. Ona bakmak istemiyorum çünkü ödümü koparıyor ve Ash buraya gelmemi engellediği için kalkanlarımın hâlâ açık olduğundan emin değilim. Pislik.

"Bana geldiğine göre durum ciddi olmalı, küçük Kurt."

Başımı sallıyorum ve bir dakika daha salıncaklara bakıyorum. "Bu kadar kısa benimle buluştuğun için teşekkür ederim Crow," derken umarım sesim onunki kadar boş ve cansızdır.

Ellerini kucağına koyar. "Bir iyilik bağlayıcıdır. Bağlılığımdan asla geri dönmem."

Doğru. Sanırım hemen konuya girmeliyim. "Joseph Beaumont ile bazı anlaşmalarınız var, doğru mu?"

Bana bakmak için dönüyor ve gözlerinin çelik grisi beni . Yakışıklı bir adam. Saçları Avery'ninkinden sadece bir iki ton daha açık ve yanları kısa, tepesi biraz uzun, bu da onu seçkin, temiz kesimli bir işadamı gibi gösteriyor. Temiz traşlı, düz burunlu ve elmacık kemikleri günlerce çıkmıyor. V yakalı gömleğinin gösterdiği göğsünün derisi boyunca kıvrılan dövmeleleri belli belirsiz tüylere ve pençelere . Uzun boylu ve geniş ama kendini taşıma biçiminde tamamen kendinden emin. Yirmi ikiden daha yaşlı görünüyor. Tüm tavırları zenginliği haykırıyor, öyle ki Karga olmadığı zamanlarda onun kim olduğu konusunda kendimi sorgulayıp duruyorum. Sadece çaresiz olanlar Onikilerin bir üyesi olmak için Oyun'a katılır.

"O adamdan uzak durmayı akıllıca buluyorum. Size de aynısını yapmanızı tavsiye ederim."

Elimi cebime atıyorum ve siyah elmasının bulunduğu kadife çantayı çıkarıyorum. Gözleri elmasın üzerine düşüyor ve acıkıyor. Elması geri istiyor ve bu iyiliğin istiyor. Borçlu olunan bir iyiliğin ne kadar ağır olduğunu ancak hayal edebilirim.

"Onun meşgul olduğundan emin olmalıyım. Ben mezun olana kadar okul tatili boyunca ortadan kaybolmasını istiyorum. Nasıl olduğu umurumda değil, detaylara ihtiyacım yok."

Karga çantayı alır ve cebine koyar. Diarmuid'in yaptığı gibi içindekileri kontrol etmez.

bana büyük bir hakaret olur. Karga bile yapabileceklerime karşı temkinli.

"Çakal'a Joseph Beaumont'tan da uzak durmasını söylemelisin. O evde sana her ne yaptırıyorsa, o adamın gazabına değmez."

Konuşmadan önce kelimelerimi çok dikkatli ölçüp biçiyorum. Kendimi Çakal'dan ve yaptığı her şeyden uzaklaştırmaya başlamam gerekiyor ama bunu açıkça söylemem onun benim için Hannaford'a gelmesini riske atar.

"Bu iyilik bana ait. Korumam gereken insanlar var, Onikiler'in başka hiçbir üyesini insanlar ve o adamın gazabının boyutunun farkındayım."

Gözleri parlıyor. Yüzü endişesini görebileceğim kadar kayıyor. Ona hiç yakın olmadım, onu sadece toplantılarda gördüm, bu yüzden benim için neden endişelendiğini bilmiyorum.

"Onun çocuklarını koruyorsun. Seninle okula , değil mi?"

"Tartışmaya değiller. Sizden o adamın bir daha ikizlerin bulunduğu bir odaya adım atmamasını istiyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyacınız var mı?"

Bu küçük buluşmayı sonlandırmak için protokole geçiyorum. Bu konuyu deşmesini ve daha fazla gözü üzerime çekmesini istemiyorum.

"Tamamdır. Bir şey ararım."

Başımla onaylıyorum ve gece yarısı suç lordlarıyla ve desteksiz toplantılara alışık olduğum gibi yavaş ve istikrarlı bir şekilde arabaya doğru yürüyorum. Ash ön koltukta acımasız görünüyor ama gözleri Karga'nın silüetinden hiç ayrılmıyor. Sadece Maserati'ye güvenli bir şekilde bindiğimde gözlerini kaçırıyor. Ellerim titriyor ve saklamak için kucagımda birleştiriyorum.

Arabayla geri dönerken Ash benimle konuşmuyor. Beni odama kadar götürüyor ve içeri girdiğimde Harley'nin anahtarlarını benden alıyor. Kapının yanında .

"Her ne yaptıysan, eğer öğrenirse-"

"Gelmeyecek. Harley'nin büyükbabasının onun peşinden gelemeyeceği gibi gelemeyecek. açıklamayacağım, sadece icabına güvenmek ."

Sorun da bu zaten. Ash arkadaşları dışında kimseye güvenmiyor ve ben onun arkadaşı değilim. Onun kendisiyle savaştığını görebiliyorum, zihnindeki savaş yüzünden açıkça okunuyor ve yorgun olmalıyım çünkü onun için çok kötü hissediyorum. Okuldan eve kaç kez babası tarafından dövülmek için gitti? Ailesindeki diğer erkekler tarafından ne kadar zamandır istismar ediliyor? Bu yüzden mi kimseye güvenemiyor? Hasar ne kadar derin?

"Git biraz uyu Ash. Bu gece olanları unut."

I Ertesi sabah Harley'e mesaj at ve hain bir pislik olduğunu söyle.

Yüzme takımı için antrenmanı olduğunu biliyorum, bu yüzden mesajıma cevap vermesini beklemiyorum, sadece bütün gün derslerimizde bana soğuk davranacak. Kapıdan aceleyle çıkarken, Avery kahve yapmak ve laflamak için olmadığı için geç kalmışken, telefonum .

Kapıyı kilitlerken kontrol ediyorum.

Ash'in kafasını kışından çıkarmasına yardım ediyorum. Bizim için ne kadar çok şey yaptığını görüyorum. Avery'nin senin için ne önemli olduğunu görüyorum. Bizden biri olduğunu görüyorum. Onun gözlerini açıp bunu görmesi gerek. Kahretsin, Morrison bile görüyor ve o genellikle kendi kışının içinde hastalıklı aşk şiirleri yazmaktan bir şey göremiyor.

Kalbim garip bir takla atıyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Omuz mi, şaka yapmak mı, yoksa ona aynı dürüstlüğü göstermek mi? Bu özel bir sohbet, grup sohbeti değil, bu yüzden risk alıyorum.

Hepimizi buradan canlı ve birlikte çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Cevap yazmıyor.

İlk dersimize geç tek kelime etmiyor, sadece oturduğumda beni onaylamak için çenesini eğiyor. Sessizlik içinde çalışıyoruz ama bu artık beni rahatlatıyor; ondan düşmanlık hissetmiyorum. Öğle yemeği vakti geldiğinde beni dirseğimden tutup götürüyor. Genellikle kütüphanede bir elma yiyip ödevler üzerinde çalışıyorum ya da Avery pratik yaparken dans odalarında takılıyorum.

Bir tepsi kapıyor ve içini yemekle dolduruyor. Benim için de aldığını biliyorum çünkü mantardan nefret eder ve benim sevdiğim mantarlı risottoyu almış. İkimize de buzlu kahve getirdim ve birlikte oturduk.

Midem onun yoğun incelemesi altında yemek yemek istemiyor ama onu bu şekilde çeviremem de. Yemek yerken konuşmuyoruz ve birkaç dakika sonra Ash oturuyor. İç çekerek çatal bıçağımı bırakıyorum.

Harley yüzümdeki gördü ve "Sadece ye, Mounity. Öğle yemeği için burada, savaş için değil." Muzumu yiyorum.

Harley ve Ash ilgilendikleri arabalar hakkında rastgele bir sohbe başlıyorlar, ancak Harley daha çekingen görünüyor. Ash bana bakmıyor ya da benimle konuşmaya çalışmıyor ve ben de yemeğimi yemeye odaklanıyorum. Joey, Harley'nin oturduğunda ben Avery'ye birlikte Haven'a gitme planlarımız hakkında mesaj atmakla meşguldüm. Onu tanımıyorum ve mesajımı bitiriyorum. Bu şeytani sik kafalıya saygı ya da korku göstermeyeceğim. Siktir et onu.

"Çakal arkadaş edindiğini biliyor mu Dağlı?"

Gönder tuşuna bastım ve sandalyemde arkama yaslandım. Ash'in bacağı masanın altında benimkine dayandığı yerde gerilmişti. Harley Joey'e dik bakıyor ve çenesindeki sinirler geriliyor. "Ona ya da sana cevap vermiyorum Joey. Bu yıl nerede saklanıyordun? Seni neredeyse hiç görmedim."

Gözleri sanki insan değilmiş gibi odanın içinde korkunç bir sıvıyla kayıyor ve sırtışı psikopatlıktan başka bir şey değil. "Oh, beni özledin mi, benim küçük dağlı aşkım?"

Boğazıma kaçan safrayı yutmak için kendimi zorluyorum. "Kimsenin seni özlediğini sanmıyorum, Joey. Kimsenin seni özleyecek kadar sevebileceğini sanmıyorum. buradasın?"

Harley'nin biftek bıçağını alıyor ve onunla oynamaya başlıyor. Harley onu dikkatle izliyor ve hangi aileye mensup bildiğimden, Joey bıçağı kendini savunabileceğinden oldukça eminim. Ancak Ash'in beti benzi atıyor ve kusacak gibi oluyor. Joey'i durdurmak zorunda kalırsa, bunun bedelini Avery'nin ödeyeceğini biliyor. Neden bilmiyorum ama masanın altından elimi dizine koyup hafifçe sıkıyorum. Derin bir nefes alıyor.

"İkizler ve Morrison gelecek hafta şehirdeki resitale gidiyorlar ve ben onların yokluğunda kutlama yapıyorum. Partime gel. Seninle takılmayı özledim ve bence benimle bir içki içmelisin. En sevdiğin viskiden bulundurmalarını sağlayacağım."

Harley'e baktığımda yüzünün biraz asıldığını görüyorum ama gözleri hâlâ bıçağı takip ediyor. "Elbette, neden olmasın? Arbour da benimle gelir ve bir gece ."

Joey sırtıyor ve bıçağı yere bırakacakmış gibi hareket ediyor. Takıntılı bir şekilde kardeşinin gözlerinin içine, en sevdiği kurbanının ruhuna bakıyor ve ardından bıçağı Ash'in elinden geçirip aşağıdaki masaya için elini aşağı doğru sallıyor.

O da bunu yapmaya çalışıyor ama benim reflekslerim daha hızlı ve bileğini yakalamak için fırlıyorum. Harley saniyeden kısa bir süre sonra kolunu tutuyor ve bıçağın ucu Ash'in derisinden milimetrelerce uzakta duruyor. Joey'nin pantolonu sanki bundan zevk alıyormuş gibi. Dudaklarını yalıyor ve bize sırtıyor. Bu iğrenç bir şey.

Öne eğilip fısıldıyorum, "Onun ellerini bağlamış olabilirsin ama benimkileri bağlayamadın. Beni sana Beaumont olmanın bu dünyada seni bir yere kadar götürebileceğini gösteririm."

ASH HARLEY parti hakkında şiddetli bir tartışma yaşıyorlar ve ben koro dersime gitmek için ikisinden de kaçıyorum. Partiye gitmek zorundayım; Joey'nin ne planladığını gerekiyor ve eğer Harley benimle gelmek istemiyorsa, o zaman tek başıma giderim. Harley'i götürmeyi teklif ettim çünkü ısrar edeceğini düşünmüştüm.

Yerime oturduğumda Avery, Blaise ile birlikte gülüyor ve ben de Lauren, Jessie ve Dahlia'ya gülümsüyorum. Hepsi bana Avery'ye yönelttikleri o hayranlık dolu korkuyla bakıyor ve bunun bana da yöneltmiş olması oldukça garip.

"Koyunlara iyi davranmayı bırak." Avery alay ediyor ve ben de ona bir bakış atıyorum.

"Yeşil gözlü canavarın ortaya çıkıyor, Ave's. Benim favorim olduğunu ."

Kıkırdıyor ve omzuma kendi omzuyla vuruyor. "Buradaki tek yeşil gözlü canavar Morrison ve o da sorun çıkaramayacak kadar akşamdan kalma."

Blaise gözlerini deviriyor ve ben de ne kadar kan çanağı olduklarını fark ediyorum. "Okul gecesinde içki mi içiyorsun? Ne kadar da rock yıldızısın."

İnliyor ve yere yığılıyor. "Başka seçeneğim yoktu. Ash, Haven'lı bir hatunu sikmek için arabamı ödünç aldı.

Avery *akşamki aktivitelerim* hakkında beni köşeye sıkıştırdı, ben de onu burbonla bastırmaya çalıştım. Sanırım Harley'e bekarlıkta katılacağım çünkü henüz Avery'nin öğütleriyle uğraşmaya degecek bir amcık bulamadım."

Avery ona öğürür gibi bir ses çıkarıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Bayan Umber'ın dersi kurtuldum, Tanrı'ya şükür.

"Müfredatınızda duyurmak istediğim bazı heyecan verici değişiklikler var! Genellikle koro için son ödeviniz sınıfın önünde performans sergilemektir, ancak bu yıl müzik öğrencileriyle güçlerimizi birleştiriyoruz ve tüm okul için bir konser düzenliyoruz!" Hayatımı mahvederken heyecanlı bir çocuk gibi ellerini çırpıyor. Bu kadın... bu lanet kadın ve onun 'iyi fikirleri'.

"Bayan Umber'ın bireysel performans takıntısı da neyin nesi?" Öğretmen arkasını döndüğü anda Avery' tıslıyorum.

Avery umursamaz bir tavırla omzunu kaldırarak bana doğru mırıldanıyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor. Onunla tekrar konuşmam ve bir şekilde bundan kurtulmam gerekecek.

Bayan Umber hangi şarkıyı söyleyeceğimizi seçmemize yardımcı olmak için tasarlanmış çalışma kâğıtlarını dağıtıyor ve Blaise ona gülümseyince kıkırdıyor. Avery alay ediyor ve gözlerini deviriyor, bu da onun cazibesini neden oluyor. Yaşlı kadının kalbi buna nasıl dayanıyor bilmiyorum; terliyorum.

"Okul yılının sonunda düzenlenecek konserde koro öğrencileri tüm okulun önünde şarkı söyleyecek. Ardından müzisyenler sahne alacak. Umarım hepiniz bunu çok ciddiye alırsınız, her zaman olduğu gibi notunuzun çoğunluğu performansınıza göre belirlenecektir. İstisna yok. Eğer orada değilseniz, bu dersi geçemezsiniz."

Oh, Tanrım.

Artık Blaise'in ateşi karşısında terlemiyordum. Bunu yapabilmemin imkanı yok. Asla. Gelecek yıl bacağımı riske atıp atletizm falan yapacağım. Belki de yüzme takımında Harley'e katılmalıyım? Ash muhtemelen anevrizma ama neyse. Şimdi değiştirmek için çok mu geç? Dönüyorum, biliyorum ve kendimi dışarı çekmek için dişlerimi sıkmak zorundayım.

Bayan Umber ısınma hareketlerini yönetmeye başlıyor ve ben gibi yapmaya bile çalışmıyorum. Arkasını döndüğünde, Avery'ye eğildim.

"911." Tıslıyorum ve irkilerek bana dönüp bakıyor. Blaise ikimize de meraklı bir bakış fırlatıyor ama ısınırken tek bir notayı bile kaçırmıyor.

"Bir grup için şarkı söylemek 911 mi?" diye mırıldanıyor ve ben ısrarla başımı sallıyorum. Bana kaşlarını çatıyor ve sonra başını sallıyor.

Sınıfın geri kalanına katılmadım. Bayan Umber bana bu konuda soru sorduğunda, Blaise onun sözünü kesiyor ve neden bizim gruba geldiğini unutana kadar onunla acımasızca flört ediyor. Ona teşekkür yerine iPod'u uzatıyorum ve o da başını sallıyor.

Sözlerle, kelimelerden daha iyi iletişim kuruyoruz.

O GECE, Blaise özel dersimizden çıktıktan ve Avery yeni duş aldıktan sonra, Joey'le öğle yemeğinde yüzleşmeyi açıklıyorum.

"Bir şeylerin peşinde."

Avery bana gözlerini deviriyor. "O her zaman bir şeylerin peşindedir. Asıl soru ne değişti? Çakal'ın uyarısı yüzünden senden uzak durdu, o yüzden seninle tekrar oynadığına göre bir şeyler olmalı."

Başımı sallıyorum ve o ocakla uğraşırken ben de bankta oturuyorum. "Ash, Harley'nin bana katılması konusunda pek istekli değildi. Bir tuzağa doğru yürüdüğümüzü düşünüyor. Yani, ama başka ne seçeneğim var ki?"

Avery kakaosunu karıştırırken başını eğiyor. "Ne planladığına dair bir dedikodu olup olmadığına bakmak için etrafı kolaçan etmeye çalışacağım."

Başımı sallayıp iç geçiriyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Kim lise politikasının bu kadar karmaşık olacağını düşünürdü ki?

"Yani? Bana şarkı söylemenin neden 911 olduğunu söyleyecek misin?" Avery bir dondurma kutusuna bir kaşık sokuyor ve tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Vişne aromalı, Avery'ye en sevdiğimin bu olduğunu hiç söylemedim ama sinsi sürtük biliyor. Yemin ederim bir gün ülkeyi ele geçirecek. Ya da iktidara bir kukla getirecek ve tüm ipleri eline alıp tüm dünyayı onun için dans ettirecek. Ruhumun en gizli, en karanlık kısımları bana onu ne kadar sevdiğimi fısıldıyor.

"Hiç NTT'yi duydun mu? Deniz İşkence Tekniği?" Avery

başını sallar ve kakaosunu yudumlar.

"Bu, acı toleransınızı arttırmanın bir yoludur. Bu, vurulduğunuzda ya da birden fazla kemiğiniz kırıldığında bile sessiz kalıp işlevinizi getirebilecek hale gelene kadar size verilen acının derecesinin yavaşça artırıldığı uzun bir süreçtir."

Avery biraz yeşil görünüyor. Ben konuşurken bardağı bıraktı ve şimdi çenesini yumruğuna dayamış beni izliyor.

"Eğitimimden kaynaklanan TSSB'mi tetiklemeden, bağırmadan ya da şarkı söylemeden kendi yükselttiğim sesimi duyamıyorum."

Yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyor, sanki gözlerindeki şok ve dehşeti de temizlemeye çalışıyor. "Doğru. Bu... eğitimi sana kim ?"

"Çakal."

Avery başını sallar ve ellerini yüzünden uzaklaştırır.

"Bilmem gerekirdi. Onun yerine spor yapmak için yer değiştirebilir misin?"

Bacağımı yukarı kaldırıyorum ki uyluktan ayak bileğine kadar uzanan kalın yara izlerini görebilsin. "Hayır. Herhangi bir büyük aktiviteden sonra günlerce acı çekeceğim."

"Gerçekten , değil mi?" diyor gülümseyerek. Sanırım bunu bana başka biri söylese aklımı kaçıırdım ama ona baktığımda gözlerinde bir nezaket var. Sanki milyonlarca parçaya bölünmenin ve yanlış sırayla tekrar bir araya getirilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor. Kahretsin, ikimiz de berbat durumdayız.

Omuz silkiyorum ve biraz dondurma yiyorum. Bulaşıkları yıkıyorum ve Avery banyoda dolaşıyor. Yatma zamanı rutinini yapıyor sanıyorum ama sonra bana bir paket kulak tıkacı uzatıyor, "Bunları , " diyor ve beni plak çaların yanına sürüklüyor.

Bu odada gerçekten kışkırdığım bir şey varsa o da Avery'nin plak ve plak koleksiyonudur. Annesininmiş ve Blaise sürekli olarak kendi müziğini ve Avery'nin seveceğini düşündüğü her şeyi ekliyor.

"Ne biz?" Kulak tıkaçlarından birini .

Avery bir süre pikapla uğraştıktan sonra bana doğru döndü. "Seni düzeltiyoruz. Bayan Umber'a şarkı söylediğini duydum, bu yüzden bunu yapabileceğini biliyoruz, sadece pratik yapmamız gerekiyor. Mükemmel olana kadar bunu tekrar tekrar yapacağız."

Play tuşuna bastığında ve Panic at the Disco' 'High Hopes' başladığında tereddüt ediyorum. Sinsi sürtük çalışma kâğıdına bakmış olmalı. İçimi ve şarkı söylemem gerekmeden hemen önce diğer kulak tıkaçını takıyorum.

Bütün şarkıyı . Bu şarkıyı yüzlerce kez dinlediğim sözleri hatırlıyorum ve ilk nakarattan sonra gözlerimi açacak kadar sakinleşiyorum. Avery kendinden geçmiş bir halde beni izliyor,

yumruklarıyla destekleyerek yatağında oturuyordu. Şarkı bittiğinde kendime nefes için bir saniye veriyorum ve sonra kulak tıkaçlarını çıkarıyorum.

"Seni düzeltmemiz gerek çünkü şarkı söylemen gerek Lips. Sesini anlatacak kelime bile bulamıyorum. Blaise seni duyduğunda *aklını kaçıracak*."

Yüzüm kızarıyor ve omuz silkiyorum. TSSB'yi atlatabileceğimi sanmıyorum. Bunu yapacağım çünkü bursuma ihtiyacım ama asla radyo eşliğinde şarkı söyleyemeyeceğim ya da duşumda konser veremeyeceğim. Bu mümkün değil.

Şarkıyı baştan başlattı ve ben tekrar başladım.

A Cumartesi günü öğle vakti resitali için yola çıkıyor. Joey'nin ne planladığına dair bir bilgi yok ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Bana atacağı her şeyle başa çıkabilirim.

Öğleden sonrayı ödevlerimle ve şarkı söyleme alıştırılmalarımla geçiriyorum. Akşam yemeği için kalan yemekleri ve telefonum çaldığında yatıyorum.

Yüzme antrenmanı bir saat içinde bitiyor. Ondan sonra gelip odanızda duş alıp hazırlanacağım.

Yutkunuyorum. Harley banyomda duş alıyor. Harley banyomda soyunuyor.

Harley çıplak.

Yüce Tanrım.

O gelmeden önce duş alıp hazırlanmak için çabalıyorum. Kot pantolon, dantelli bir ve hepsinin üzerine bir kapüşonlu sweatshirt alıyorum. Kimseyi etkilemeye çalışmıyorum, sadece rahat ve sıcak olmaya ihtiyacım var. Makyajımı ve saçımı yaparken bile kendime bunu söyleyip duruyorum. Harley kapıyı çaldığında, görünüşümden oldukça memnunum.

"Şort ve sutyen nerede? Partilerde bunları giydiğini sanıyordum?" Harley bana sırtıyor ama gözleri takdirle üzerimde geziniyor ve zihinsel olarak kendimi . Bazen tam bir canavar olmadığımı bilmek güzel.

"Meme uçlarımdan donmasına gerek yok. Yazın benimle bir partiye gel ve diğer kıyafeti tekrar giyeyim." Bekle, ne? Ne ben? Aklımı kaçırdım.

Harley odaya girer ve doğrudan banyoya yönelir. "Seni tutuyorum, Mounty."

Kapı arkasından ama kilitlemiyor. Aklımın bu gerçeğe takılmasına izin vermiyorum ve bunun yerine yatağıma yayılıp Avery'ye mesaj atıyorum.

İyi şanslar, keşke orada olup seni dans ederken görebilseydim. Morrison'a söyle bana bir video göndersin.

Duş sesini dinlerken bir dakika boyunca tırnaklarımı yiyorum.

Teşekkür ederim. Garip, babam burada değil. Böyle şeylere hep gelir, böylece Ash ve benim ne yaptığımızı izleyebilir. Çok rahatladım. Blaise o kadar şanslı değil, babası savaş yolunda. Sanırım daha sonra karaciğer zehirlenmesi geçirirken ona bakıcılık yapmam gerekecek. Partiden sağ salim döndüğünde bana mesaj at, Harley bütün gece arkada olacağına söz verdi x

Ekranı bakarken kaşlarımı çatıyorum. Blaise derslerinde çok başarılı, özel ders seanslarımız ve özverisi etkileyici bir şekilde karşılığını verdi. Şu anda tüm derslerinde en üst sıralarda yer alıyor ve birkaç derste daha üst sınıflara geçmesi istendi. Babası ona neden kızıyor olabilir ki? Siktir . Ona mesaj attım.

Bana Avery'nin dansının videosunu gönder lütfen. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Nefesimin altında kendime küfrediyorum. *Benden* ne isteyebilir ki? Yanında en iyi iki arkadaşı var ve ben onun hayatında neredeyse hiç yokum. Duş kapanıyor ve terlemeye başlıyorum. Telefonum tekrar çalıyor ve ona önce yüzümü buruşturuyorum.

Eğer yapmazsam Avery beni tehdit etti bile. Teşekkürler. Bana viski ve oral seks gönderirsen harika olur.

Harley banyodan çıkıp bana kaşlarını kaldırırken kıkırdıyorum.

"Morrison, ailesiyle geçireceği geceyi yardımcı için ona içki ve cinsel tercihler göndermemi istiyor. Ona dağlı bir fahişe göndereyim mi?"

Harley gülüyor, düzgün bir kahkaha ve ben bu manzara karşısında kızarıyorum. Yataktan zıpladım ve gizlice onu kontrol etmeye çalıştım. Koyu renk kot pantolonu ama aletini göremeyeceğim kadar dar. Bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. Üzerinde derin v yakalı koyu gri gömlek var, böylece annesinin kolyesini ve dövmesinin kenarlarını görebiliyorum. Üzerine bir ceket geçiriyor ve birlikte çıkıyoruz.

Ben kapıyı kilitlerken o duvara yaslanıyor ve bana o kadar yakın ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyorum. Yemin ederim o benim için ambrosia gibi, kokusunu anda vücudum eriyor. Nefesinin altından usulca küfrettiğini duyuyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum.

Annabelle bana kaşlarını çatıyor, dantelli, şeffaf bir gecelikle karşımızda duruyor. Teddy mi? Hiç sahip olmadım ki ne dendiğini bileyim. Bir kadının bunu giymesi için seksten başka bir neden yok, demek istediğim bu.

"Çoğu gece Blaise'in buradan ayrılışını izlemek zorunda kalmam yeterince kötü, şimdi bir onunla mı geldin?"

ama Harley, ne düşünüyorsun?"

Yanından geçmek için hamle yapıyorum ama Harley elimi tutup beni yanına çekiyor. Hay sikeyim. Bir ilişki dramasının ortasına atılmak . Avery çok kızacak.

"Joey'nin partisine gidiyoruz. Hangi salak için giyinip kuşandıysan sana iyi geceler Summers."

Annabelle ona surat asıyor ama gözlerindeki gerçek acıyı görebiliyorum. Avery bana Harley'nin onun favorisi olduğunu söylemişti. "Kuralları çiğnemedim Harley. Başka kimseyle birlikte olmadım ve olmayacağım. Mounty'nin amcığıyla takılmaktan sıkılacağını ve bana geri döneceğini biliyorum."

Harley kıkırdıyor ve bir adım öne çıkıp beni de yanına çekiyor. "Lips ile aynı şehirde doğdum. Tüm yaz tatillerimi orada geçiriyorum. Aynı çevrelerde arkadaşlarımız var. Hannaford'dan ayrıldığımda oraya geri döneceğim. Ben de en az kadar Dağlıyım. Vazgeç, Summers. Sana bir daha asla dokunmayacağım. sana hiç dokunmamalıydım."

geçerken gözyaşlarının başladığını görüyorum. Onun için üzülmeyi kendimde bulamıyorum.

PARTİ geçen yılki gibi aynı açıklıkta.

Annabelle' Harley'i uçurduğunu gördüğüm ağacın yanından geçmek zorundayız ve bunu ona göstermeyi düşünüyorum ama Annabelle'le karşılaşmamızdan sonra ruh hali çok kötü. Elimi bırakmadı. Geri çekmeye çalıştım ve sanki onu yaralıyormuşum gibi bana ters ters baktı. Siktiğimin erkekleri.

İçki masasına geldiğimizde Harley bir viski şişesini alıp ben başımı sallayana kadar havaya kaldırıyor, sonra elimi bırakıp şişeyi açıyor ve bana uzatıyor. Bir yudum aldığımda Joey'nin her zamanki dalkavuk grubunun bize yaklaştığını görüyorum. Harley' gözlerimi deviriyorum ve şişeyi ona geri veriyorum.

"Joey seni bekliyor."

Harley kolunu omuzlarıma ve Devon'la alay ediyor. "Ve beklemeye devam edebilir. Biz meşgulüz."

Kendime bütün gece Harley'e bu kadar yakın olmaktan hoşlanmayacağımı ve utanmadan yalan söylediğimi . Harlow ikimizin arasına bakıyor ve bana dudak büküyor. Ağzını açtığında Harley'i derme çatma dans pistine doğru çekiyorum ve şişeyi ondan geri alıyorum.

"O pisliğin bizi daha ne kadar beklemesine izin vermeliyiz?" Harley fısıldıyor ve ben gülümseyerek dans etmek için ondan uzaklaşıyorum.

"En az dört şarkı. Haftalardır dans etmedim ve Avery'ye göz kulak olmak zorunda değilim."

Sırıttırıyor ve kalçalarımı geri çekiyor, böylece birlikte dans ediyoruz ve ben de uzuvlarıma yayılan sıcaklığın beni esnek ve akışkan bir şeye dönüştürmesine izin veriyorum. Her şeyi, tüm stresleri ve endişeleri, tüm planları ve manipülasyonları, uyanık olduğum her anı geçirdiğim her şeyi bırakıyorum. O benim arkamı kolluyor ve ben de onunkini koruyorum. Harley dans etmekte şaşırtıcı derecede iyi, kirli seksi sürtünme ile akılsız kuru arasındaki ince çizgide yürümeyi başarıyor. sürede bir fahişe gibi nefes nefese kalıyorum. Bu utanç verici olurdu ama Harley en az kadar heyecanlı.

Üçüncü şarkıda şişeden yeterince içmiştik ki Harley'i müzikten uzaklaştırdım. Joey'i idare edebilecek kadar aklımız olmalı ama ben pek endişelenmiyorum. Harley tecrübeli bir içici ve ben de cüsseme rağmen hafif .

"Hadi şu bitirelim."

Harley başını sallıyor ve ben de Joey'nin kafayı bulmak için gittiğini bildiğim ormana doğru ilerliyorum. Joey'nin grubuna doğru ilerlerken bizi takip eden, inleyen ve homurdanan öğrenci grupları var. Etrafa bakmıyorum; kimin kiminle yaptığını bilmek istemiyorum.

Çitin kenarına vardığımızda, ferforje kafeslere yaslanmış çok tanıdık iki figür görüyorum. Çakal'ın iki adamı Joey'le replik yapıyor. Onlar beni fark etmeden önce donup kalıyorum ve Harley bir adım atarak sırtıma yaslanıyor.

"mı?" diye kulağıma fısıldıyor. Joey benim kim olduğumu cidden yanlış değerlendirmiş.

Başını kaldırıp bana bakıyor sırtıttırıyor, dişlerini gösterip tehditler savuruyor. İki Mounts Bay onun dikkatinin başka yerde olduğunu fark edip bana bakıyorlar. Daniel Joey'den kaçmaya çalışırken neredeyse altına işiyordu ama Trenton soğukkanlılığını korumayı başarıyor. Gözlerime bakıyor ve başını eğerek saygı gösteriyor. Gözleri omzumun üzerinden geçiyor ve aynı şeyi Harley'e de yapıyor. Boş bir yüzle ona bakıyorum ve Harley'nin de beni takip etmesini umuyorum ama arkama bakıp kontrol edemiyorum. Joey önce ona sonra da bana kaşlarını çatıyor.

Ona bir kaşımı kaldırdım ama tek kelime etmedim. Beni bir gangster, bir fahişe ya da bir uyuşturucu satıcısı olarak göstermek istedi. Pekala, pislik, yanlış tahmin ettin.

"Bu adam seni rahatsız mı ediyor?" Trenton başparmağını Joey'e doğru sallayarak söylüyor. Diğer eli kayıyor ve kot pantolonunun kemerine soktuğu bir silahı tuttuğunu anlıyorum. Tek bir kelime ve Beaumontun en büyük çocuğu gözlerinin arasında bir kurşun yakalıyor.

Joey'e bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Yaptığı küçük ifşanın ters teptiğini fark edince dudakları hırıltıya dönüşüyor. Trenton'ın hareketlerini fark ettiğini sanmıyorum ama Harley'nin vücudundaki gerginlik bana fark ettiğini söylüyor.

"O sadece çok fazla parası olan ve gerçek dünyada işlerin nasıl çok az saygı duyan bir adam, çocuklar." Dedim ve Harley'nin parmakları dirseğimi kavradı.

Trenton ayak parmaklarına bakarken başını sallıyor. "Ne olacak o zaman? Onunla ilgilenmemi mi istiyorsun?" Harlow bana kaşlarını çatıyor ve Joey'den bir adım uzaklaşırken dudağı titriyor. Hımm.

Düşündüğümünden daha dikkatli. Joey'nin gözleri manik bakışlarıyla tenimi yaksa da ona bakıyorum. sabitleme.

"Buraya okula gitmeye geldim, savaş başlatmaya değil. Evinize gidin çocuklar. Hannaford size göre bir yer değil."

Daniel neredeyse arabasına doğru koşarak açıklıktan uzaklaşıyor. Trenton, Harley'nin elini sıkmadan önce tereddüt ediyor ve saygıyla başını eğiyor. Onlar uzaklaşırken tüm öğrenci kalabalığı sessizce onları izliyor. Araba çalışıp uzaklaştığında Joey konuşuyor.

"Sen de kimsin, Mounty?"

Sırıyorum ve viski şişesini dudaklarıma götürüyorum, "Belki de öğrenene kadar kendine dikkat etmelisin, Beaumont. Seni uyarmıştım."

Harley arkamdan kıs kıs gülüyor ve ben bir yudum aldıktan sonra şişeyi kapıp bir yudum alıyor. "Gel dans edelim, Mounty. Gecenin geri kalanının tadını çıkaralım."

"Bu gece Avery'nin yatağında uyuyacağım. Joey bir daha buraya gelirse seni yalnız istemiyorum."

Ellerim anahtarları karıştırıyor ama kapının kilidini açmayı ve bizi odaya sokmayı başarıyorum. Harley ceketini çıkarıp oturduğu koltuğun üzerine asıyor. viski şişesini tutuyor ve kapının yanında donup kaldığımı fark edince bir yudum alıyor, gözleri tenimde yanıyor. Şişeyi bana ve ben de kendime şişeyi alıyorum. Neredeyse boşalmıştı, yüzden da bitirip sıcaklığın uzuvlarıma yayıldığını hissediyorum.

"Burada pijaman var mı yoksa geri mi dönmemiz gerekiyor-" Harley başının arkasına uzanıp gömleğini çıkarırken sesim kesiliyor.

Vay
canım
a.
Lanet
olsun.

Kot pantolonunun düğmelerini açmak için uzandığında gözleri benimkilere sabitleniyor ve tüm vücudum kendiliğinden yanıyor. Kanımda o kadar çok viski dolaşıyor ki, sırtarak kot pantolonunu yere düşürüp inlememek için kendimi zor tutuyorum. Beynimin algılayamayacağı kadar çok ten sergileniyor. Titriyorum, bedenim o anın samimiyeti ve yoğunluğuyla titriyor. Sanki biz ve bu an dışında her şey yok olmuş gibi.

Onu çok fena istiyorum.

"Öylece bakacak mısın Mounty, yoksa bir şey yapacak mısın?" diye alay ediyor ve ben ürperiyorum. Sanırım bir şey yapacağım. Bekle, bir şey yapacağımı biliyorum.

Sütyenim ve külotumla onun karşısında durana kadar, aynı verimlilikle soyunuyorum. Tanrıya şükür güzel bir şeyler giyme zahmetine girmişim, siyah ve biraz dantelli. Gözleri vücuduma hiç ama kabaca yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum. Yara izleriyle kaplı biliyorum ama bana böyle baktığında onlardan utanmıyorum. Sanki onunla birlikte olduğumdan emin olmak ister gibi bir saniye bekliyor ve sonra atılıyor.

Beni tutuyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi vücuduna doğru kaldırıyor. Tutunmak için bacaklarımı beline doluyorum ve o dudaklarıma sahip çıkarken kollarım boynuna dolanıyor. Yaptığı şeyin tam olarak bu olduğunu biliyorum, beni sahipleniyor. Ağzımı onunkine açıyorum ve dili içeri girdiğinde inliyorum ve eriyorum.

İnanılmaz derecede sıcak, teni bana baskı yapıyor, terleyene ve titreyene kadar yakıyor. Alt dudağımı dişlerimle çekiştiriyorum ve elleri kıcıma gidip sıkıyor. Ben kıpırdanıyorum ve o da öpüşmeyi kesip "Yatak?" diye mırıldanıyor.

Düşünmüyorum, bir daha düşünmek istemiyorum, bu yüzden başımı sallayıp onu tekrar öpüyorum.

Yatağıma oturuyor ve ben rahatça kucağına oturup ona sarılana kadar beni üzerinde tutuyor. Bir an duraksıyoruz, nefes nefese birbirimize bakıyoruz ve sonra Harley yüzümü hafifçe avuçluyor. Gözleri yumuşak, daha önce onda hiç görmediğim bir şey, nefesim boğazımda düğümleniyor ama beni dudaklarına geri çekiyor.

Beni çaresizce aradığı bir ilaçmışım gibi öpüyor ve ben de solumam gereken tek havaymış gibi öpüyorum.

Aletin sert uzunluğunun külotuma baskı yaptığını hissedene kadar kalçalarımı hareket ettiriyorum. Tanrım, siki o kadar sert ki, büyüklüğü karşısında yutkunuyorum. İlk seferimde ikiye bölünmek istemiyorum ve tam geri çekilmek üzereydim ki kulağımın hemen altındaki deriyi emiyor ve kalçalarım tepki olarak sallanıyor ve dudaklarının bana yaptıklarından başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Ona doğru bastırıyorum ve bana verdiği her homurtu ve inlemenin tadını çıkarıyorum. Sadece boxer'ını giyiyor, yani bizi ayıran iki ince kumaş katmanı var ve bu düşünceyle gözlerim başımın içine dönüyor. Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum, külotumu ıslatıyorum ve Harley'nin boxer'ında ıslak bir nokta bırakıyorum. Saçlarını çekiştiriyorum ve inliyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor dudaklarını omzumdan çekerken. "Bunu böyle yapmak istemezdim. Çok fazla içmişsin."

Alkolden mi yoksa ağzından mı bilemiyorum; o bunu söyleyene kadar sarhoş hissetmiyordum ve şimdi sersemlemiş ve reddedilmiş hissediyorum. Ondan sertçe uzaklaşıyorum, kollarımı göğsüne bastırdıkları yerden geri çekiyorum ama elleri belimde dolaşmaya devam ediyor. Beni tekrar göğsüne bastırmak için dizlerini yukarı çekiyor ve bana kaşlarını çatarken bir eliyle yüzümdeki saçları hafifçe okşuyor.

". Sadece bir şişe viskiyi bitirdiğimizde öpüşmekten başka bir şey yapmamız gerektiğini düşünmediğimi söylüyorum."

Lanet olsun. Lanet ona, mantıklı davranıyor. Buna nasıl karşı çıkabilirim?! Bunu daha ileri götürmek istemiyorum, gerçekten, çünkü o bağlılık göstermiyor ve ben de ilk seferim için sıradan bir şey istemiyorum. Kullanılıp başka bir dağlı kız olmak istemiyorum. Ahh. Neden?!

"Haklısın. Durmalıyız."

Harley yüzümü tekrar ellerinin arasına alıyor ve nefesim kesilene kadar beni yavaşça öpüyor. Eğer *bu lanet gezegendeki* en kafa karıştırıcı adam o değilse, kimdir bilmiyorum ama zihnim tekrar kapanıyor ve kendimi onun dudaklarında kaybediyorum. Kalçalarımı hafifçe sallayarak ağırlığımı değiştiriyorum ve o da çekiliyor.

"Hayır, hayır. Hayır. Duracağız. Eğer sikime sürtünmeden beni öpemiyorsan durmalıyız."

homurdanıyorum ve yanındaki yatağa yığılıyorum. Kaba. "sendin."

Benimle alay ediyor ve yemin ederim "Bir şekilde dikkatini çekmek zorundaydım" diye duyuyorum. Ama bu viskiyle ıslanmış beynime hiç mantıklı gelmiyor, ben de geçiştiriyorum. Belli ki bekârlığını pek ciddiye almıyor. Bunu neden yaptığını merak ediyorum, Annabelle'in yerine kolayca birini bulabilirdi. Belki de olarak takıldığı kişi olmamı istiyordur. Yani, kuzeniyle aynı odada kalıyorum, böylece diğer kızların şüphesini çekmeden bana ulaşabiliyor. Harley'nin seks hayatı hakkında varsayımlarda bulunurken gözlerim kapanıyor.

Battaniyelerin üzerime çekildiğini ve bir elin saçlarımı yüzümden geriye doğru taradığını hissediyorum. "Bir Hannaford çocuğunu beceremem." Kendime hatırlatıyorum ve sonra bayılıyorum.

I Akşamdan kalma, iç çamaşırlarımla ve yalnız uyanmak.

Hayat tercihlerimi yeniden değerlendirmek için biraz zaman ayırıyorum çünkü dün gece bazı hayat tercihleri yaptım. Sonunda kıcımlı yataktan kaldırıp duşa girdiğimde tam somurtma modundayım. Morrison seviyesinde değil ama odamdan çıkmayacak kadar. Avery'nin benim için farklı planları var.

İnzivaya çekilmeyi bırak ve akşam yemeğinde bize katıl. Harley bütün gün dışarı çıkmadığını söyledi ve ben de yemek yapmakla uğraşamam.

Akşam yemeği mi? Saate baktım ve lanet olsun, saat beşi geçmişti. Bütün gün uyudum ve uyukladım.

Ona saçma sapan bir bahaneyle mesaj atmayı düşünüyorum ama Harley'e söyleyecek ve o da beni ispiyonlayacak, bu yüzden üzerime büyük boy bir kazak ve Avery'nin yoga pantolonunu geçirip cellat bloğuna gidiyormuşum gibi yemekhaneye yürüyorum. Kapıyı Harley'i kaşlarını çatmış, telefonuna bakarak beni beklerken buluyorum. Ne diyeceğimi bilemediğimden ağzımı açıyorum ama o arkasını dönüp bir tepsi alıyor. "Risotto mu somon mu? Pizza da var ama bok gibi."

İkimize de öğle yemeği ısmarlarken arkasından tökezliyorum. Şövalyece ve tatlı bir davranış ama bana bakmıyor ve çenesi sıkılı. Dün gece onunla öpüştüğüm için utanıyorum ama *kızgın* görünüyor ve bunu gerektirecek ne yaptığım hakkında en bir fikrim yok, bu yüzden çenemi kapalı tutup göz ucuyla onu izliyorum. İkizler her zamanki yemeklerini yiyorlar ve Blaise ortalıkta görünmüyor.

Yerimize oturduğumuzda Avery kolunu benimkine doluyor ve Ash yüzümü görünce iki kez bakıyor. Lanet olsun, çenemde diş macunu falan mı var? Ayağa kalkıyor ve tek kelime etmeden çekip gidiyor. Ne haltlar burada?

Avery gözlerini kısarak bana "Neden dudakların kıpkırmızı ve somurtkan görünüyor?" diye soruyor. Kızarmayı reddediyorum. Reddediyorum ama bedenim beni dinlemiyor. Hay sikeyim. "Bu bir morluk mu?"

Boğazımı temizliyorum ama bir cevap gelmiyor ve tabağımı alıp yumuluyorum. Risotto'nun tadı endişem yüzünden kül gibi ve kez olsun yemeğimin tadını çıkarmak istiyorum. Sadece bir kez.

Harley bana kaşlarını kaldırıyor ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü çok garip davranıyor.

"Bir anlığına ahlaki değerlerini unutup Hannaford'dan bir adamla mı takıldın?" diye alay ediyor ben çatalımı ona saplamak istiyorum. Ondan soyunmasını ve beni öpmesini ben istemedim! Bana pislik gibi davranmaya hakkı yok!

Avery ikimizin arasına baktı ve sonra Harley'e çıktı, "Bu güvenlikle ilgili, ahlakla değil."

Kaşlarını çatıyor ve o daha fazla konuşmadan ben araya giriyorum. "Partiye Joey'nin durumunu öğrenmek için gittim."

Tehditler. Çok içtim ve biriyle öpüştüm. Bir an için kendimi unuttum, merak etmeyin. Bir daha yapmayacağım."

Avery dudaklarını büzüyor ve Harley'e bakıyor. Konuşmadan önce kelimelerini ölçüp biçtiğini görebiliyorum. "Sadece güvende olmanı istiyorum, Lips. Kendini kaptırmanı ve başına bir şey gelme riskini almanı istemiyorum."

Harley sanki gözleriyle beynimi açmaya ve tüm sırlarımı öğrenmeye çalışıyormuş gibi yakıcı bir bakışla beni süzüyor. Onu görmezden ve sohbeti daha güvenli konulara yönlendiriyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Harley bizi odamıza için ısrar ediyor. Avery onun kolunun altına giriyor ve resitaliyle ilgili her şeyi anlatıyor. Blaise'in kaydı sayesinde tüm performansını zaten izlemiştim. Geri döndüğümüzde kapımızın önünde katlanmış temiz giysi yığınları buluyorum ve yine iç çamaşırı eksikliğini fark ederek yığınları elime alıyorum. Temizlenmesi aşağıya gönderdiğim her çift kayboldu ve ben ! Avery odaya girmemize izin veriyor ve Harley kapıyı benim için açık tutuyor.

"Hatırlat da yarın çamaşırhane personeliyle konuşayım, iç çamaşırlarım yine kaybolmuş."

Kıyafetlerimi toplarken sessizce homurdanıyorum.

Harley tabii ki bana kulak misafiri oluyor ve bir kahkaha atıyor. "Seni takip eden bir sapık olmadığına emin misin?"

Ürperdim. Sanırım beni takip eden bir sosyopat var. Avery pijamalarını alıp banyoya yöneliyor. "Harlow'a sor, belki de ayakkabılarım yerine dantelli iç çamaşırlarımı çalmaya başlamıştır."

Küfür etmesine sinirleniyorum ve çok geç olana kadar Harley ile yalnız kaldığımı fark etmiyorum.

"Dün gece yaptıklarımız neden senin güvenliğini ilgilendiriyor?"

Hay sikeyim. İşte . "Neden?"

"Ne?" Bana kaşlarını çatı.

"Neden umursuyorsun ki? Bekârlığından bıkmıştın, değil mi? Sadece içiyordun ve bir hata yaptın çünkü Annabelle kartların dışında. Ne fark eder ki?" Onu tersliyorum ama bu tavrı beni rahatsız ediyor.

Harley bana doğru yaklaşıyor ve elimdeki tişörtleri yatağımın üzerine fırlatıyor. "Belki de senin için endişelendiğim için önemlidir. Belki de biri seni tehdit ediyorsa bunu bilmek istediğim için önemlidir. Belki de bu arkadaşlığı çok ciddiye alıyorumdur. Benim için bir elmaştan vazgeçtin."

İnliyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bunun için bana borçlu değilsin. Ben bir karar verdim ve bunun bedeli bana ait."

Harley'nin elleri dirseklerimi sarıyor ve sıkıca kavırıyor. "Geçen yıl senin için Hillsong' dövdüğümde, Avery'yi çağırdığımda, tüm erkeklere sana yaklaşamayacaklarını söylediğimde, bunların hepsini senin arkadaşın olmak istediğim için yaptım. O yüzden beni içeri al. Bana neden buraya gelen biriyle ilişki kurmak söyle."

Gözlerinin yoğunluğu altında kıvranıyorum ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama gitmeme izin vermiyor. Lanet olsun. Ona bir şey söylemek zorundayım. "İsteyip istememem değil, Hannaford'dan biriyle ilişkiye girmek benim için iyi bir fikir değil. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Nefes geri çekilmeden önce bana dik dik bakıyor. "Bir gün arkanı kollayacağım konusunda bana güveneceksin, Mounty."

AVERY kayıp iç çamaşırlarımı bahane ederek ertesi gün birlikte Haven'a gitmek için derslerimizden bir gün izin alıyor. Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum ama yine de o bir Beaumont.

Elbise, çorap ve topuklu ayakkabı giymiş, saçlarını kıvrımış ve mükemmel bir makyaj yapmış. Ben kot pantolon ve ceket giyiyorum, dağınık bir topuz yapıyorum ve biraz rimel sürüyorum. Daha farklı görünemezdik ama Avery en iyi arkadaş olduğumuza şüphe yokmuş gibi kolunu benimkine doluyor ve sonra diğer öğrencilerden aldığımız bakışlara kıkırdıyor. Gülüyorum çünkü başka ne yapabilirim ki?

Bir şehir arabası bizi geçen yıl gittiğim küçük kafenin önünde indiriyor ve kabinlerden birine otururken garson Emily'ye gülümsüyorum. Avery bana gözlerini deviriyor, insanlara dostça konusundaki ısrarım karşısında iyice şaşırıyor ve ikimiz de içkilerimizi sipariş ediyoruz. O konuşmadan önce bunun geleceğini biliyorum, bu yüzden ona dökmekten çoktan vazgeçtim.

"Bana kimi öptüğünü söyleyecek misin yoksa bu bilgiyi senden zorla mı almam gerekecek?" İçimi çektim. "Harley'di."

"Biliyordum amına koyayım." Kendini beğenmiş bir hali var ve ben onu çimdiklemeyi ya da tokatlamayı falan düşünüyorum. İnce bir çizgide yürüdüğüünün farkında ve dilini tamamen Avery olmayan bir şekilde dışarı çıkarıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Partiye gittik, Joey ile küçük hesaplaşmamızı , bir şişe viskiyi paylaştık ve dans ettik, odaya geri döndük ve sonra öpüştük."

"Seks yok mu?"

"Hayır." Tanrı aşkına, yanaklarım muhtemelen güneş yanığı gibi görünüyor.

"Kendinize hakim olmanıza sevindim. Yani, süpürme işini üstlenmezdi ama siz bunu bir sır olarak saklayamazdınız."

Onun gözlerinin içine bakamıyorum. O gece kimin kendine hakim olduğunu biliyorum ve kesinlikle ben değildim. Öfkeli hormonlarım ve sıırıslıklam külotum vardı. Gergin meme uçlarım ve sallanan kalçalarım vardı ama kesinlikle herhangi bir kısıtlamam yoktu.

"Bunu unutabilir miyiz? Harley unuttu ve ben de istiyorum."

Avery gözlerini bana diyor ve omuz silkiyor. "Tabii. Bana Joey'nin oradaki uşaklarından bahseder misin?"

Emily bize içkilerimizi getirene kadar bekliyorum ve sonra sırtıyorum. "Yüzünü görmeliydin, küçük sürprizi geri teptiği için çok kızgındı."

Avery gülüyor ve ben devam ediyorum, "İkisi de alt basamaktaki adamlardı, bilirsiniz, merdivenin en altındakiler gibi. Trenton'la daha önce birkaç kez karşılaşmıştım. Luca için bazı işler yapmıştı ve onu etrafta görmüştüm. Diğer adam kim olduğumu biliyordu ama onunla hiç tanışmadım. sıçtı, Harley'nin bana tepkisini sormamasına şaşırdım."

Avery başını sallıyor ve yumruğuyla çenesini masaya dayıyor. "Sanırım senin kim olduğun hakkında bazı varsayımlarda bulundu. Seni her yaklaştığında ona yeni bir sır ve her şeye baştan başlamak zorunda kalıyor."

Omuz silkiyorum. "Ailesi Çakal ve diğerleriyle aynı çevrelerde çalışıyor. Alt sosyete ilişkilerinden uzak duran tek On İki üyesi Karga, Kaplan ve tır."

Avery etrafına bakınıyor ama ben çoktan odayı taradım. Oturduğumuz yerden kimse bizi duyamıyor ve kafeye kimin girip çıktığını görebiliyorum. Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve fısıldamadan önce boğazını temizliyor, "Bana onlar hakkında daha fazla bilgi verebilir misin? Her biri ne iş yapıyor?"

"Karga bilgi işiyle uğraşır. Senin uğraştığın türden bir bilgi, ben her zaman onun büyük bir oyuncunun ya da valinin piç oğlu olduğunu tahmin etmişimdir. Kaplan bir avukat. Aslında iyi bir adam, olabildiğince kirli ama insanları boktan çıkararak para kazanıyor. Evli, çocukları var, bir suç kurumunun üyesi olduğu halde beyaz bir hayat yaşıyor. Bu çok garip."

"Lynx mi?" Avery içkisinden bir yudum alıyor ve ben de kendiminkini içeceğimi hatırlıyorum.

"O bir mafya prensesi. Kraliçe sanırım, ellili yaşlarında. Ailesinin zaman On İki'de bir üyesi olmuş ve babası öldüğünde iki erkek kardeşi de hapse atılmış ve Oyuna girememişler, o da . Oyunu kazanan ilk kadın oldu. Kardeşlerinin ikisi de onun kendi temsilcileri olmasından nefret ediyor. Gücü nedeniyle ona dokunamıyorlar ve tüm iş kararlarını ondan geçirmek zorundalar. Bu çok komik."

Avery kıkırdıyor ve şeker paketlerini dalgınca yeniden düzenliyor. "Peki, diğerleri kim o zaman? Ne iş yapıyorlar?"

"Yaban Domuzu ithalat ve ihracatı yönetir, Engerek bahisçidir, Ayı temizlik ve parti uyuşturucuları yapar, Tilki her türlü partiyi yönetir, Öküz koruma ve yaptırımı yönetir, Çakal teknoloji adamıdır ve Akbaba deri satar."

"sana azgın bir ereksiyonla ödeme yapan adam bu mu?" Nazikçe titriyor. "Evet. O... iğrenç biri. Harley için paramı iki katına çıkarmayı teklif etti. Sik kafalı hareketi, ben doğru çevrelerde onun için en az beş yüz bin dolar bulabilir."

Avery kahvesiyle boğuluyor ve sulu gözlerini bana diyor. "Affedersiniz?"

Gülüyorum. "Ave çok seksi. Yapılı, güzel, dövmeli ve alet konusunda da hiç eksiği yok. Kolaylıkla yarım milyon alırdım."

Avery masaya geri koydu ve bana ters ters baktı. "Birincisi, onunla seks yapmadıysan sikinin uzunluğunu nereden biliyorsun ve ikincisi, ama *en önemlisi*, o benim kuzenim ve asla ama *asla* seninle onun siki hakkında konuşmak . Asla."

Yüzüm kızarıyor ve koltuğumda kıpırdanıyorum. "Sadece öpüştük, ama neyle çalıştığını bilecek kadar ona ."

"Ugh, bana biraz beyin çamaşır suyu ver." Hırlıyor ve telefonunu eline alıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Tıslıyorum ve telefonu elinden almaya çalışıyorum. Ters ters bakıyor ve benden uzaklaşıyor.

"Ona senin yasak bölge olduğunu söylüyorum. Şaka yapıyorum! Şaka yapıyorum, onu siki için tebrik ediyorum."

Ölebilirdim. "Avery, biz artık arkadaş değiliz. Eğer gönder tuşuna basarsan, seni terk ederim." "Evet doğru, ben senin favorimim, unuttun mu?" diyor kötü cadı gibi kıkırdarak. Kalkıp kafeden çıkarken nefesimin altında homurdanıyorum.

Avery ikimizi de dantel parçalarından oluşan saçma sapan iç çamaşırlarını yüzlerce dolara satan küçük bir butik mağazaya yönlendiriyor. Bunu Avery'ye söylediğimde bana ters ters bakıyor ve bir sepet fırlatarak içini istiyor. İçine üç çift koydum ve daha fazlasını almayı reddettim. Onları Harley'e göstermekle ilgili bir şaka yapıyor ve ben de yerin beni yutması için dua ediyorum. İşimiz bittiğinde ve güvenli bir şekilde arabaya bindiğimizde, Avery elimi tutuyor.

"Çakal'la ne iş yaptığınızı bana söylemedin."

Dudağımı ısırdım. Bu soruya cevap vermek istemiyorum ama şimdiye kadar ona her konuda güvendim ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. "Çakal her şeyi yapar. Uyuşturucu, silah, gasp, adam kaçırma, her şeyi yapar. O baştan aşağı bir çete lideri. Ve Kurt... görünmezdir. Bir şeyler toplar. Kimsenin yapmak istemediği ve şeyleri yapar. iyiyimdir."

Elimi sıktı. "Bence hafife alınma konusunda iyisin. Joey bunu defalarca kanıtladı."

Harley derslerden önce yemekhanedeki kahvaltıda Avery ve benimle oturmaya başladı. Hala benimle pek konuşmuyor, ki bu sorun değil, ama Avery ile yine gülüp şakalaşıyor ve Avery bu durumdan o kadar memnun ki, bir kez daha onun erkeklerle ilişkisini ne kadar değiştirdiğim konusunda kendimi suçlu hissediyorum. Bunu ona söylediğimde bana sırtıyor ve hepsinin onun ayaklarına kapanmayı hak ettiğini söylüyor. onun sevgisi. Gülüyorum çünkü bu tam Beaumont'a göre bir şey.

Ash'in kanepemizde uyuduğunu görerek uyanıyorum çoğu zaman. Avery'ye bunu sorduğumda iç geçiriyor ve Joey'nin ikisine de yine tehdit mesajları gönderdiğini ve Joey'nin yine kapımıza dayanmasından endişe itiraf ediyor. Ash hâlâ huysuz ve bana kaşlarını çatıyor ama benimle çalışmıyor. Bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

Blaise ile özel ders seanslarım günümün en iyi bölümlerinden biri haline geldi.

Bana şarkı listelerimizden daha fazlasını getirmeye başladı. Bana üzerinde çalıştığı şarkı sözlerinin bir kısmını ve çalışma kitaplarının kenarlarına çizdiği küçük karalamaları gönderiyor. Bunların hepsi gerçek Blaise Morrison'ın küçük parçaları, sahnede ve Hannaford'un zehirli zenginliğinden uzakta olduğu kişi ve ben buna tamamen hayranım. Sırtmayı bırakıyor ve onun yerine bana yürek parçalayan ukala küçük sırtışlar atıyor. Birlikte ders çalıştığımız zamanlar göğsümün derinliklerinde geçmeyen bir sızı bırakıyor. Ayrıca hormonlarımı sakinleştirmek için sık sık soğuk bir duş almam gerekiyor. Harley ile yaptığım hataları onunla da yapmak istemiyorum ama eskiden benden nefret ettiğini unutmaya başlıyorum. İhtiyacı olan GPA'ya ulaşmasına yardım ettiğim için birlikte çok iyi çalışıyoruz.

Yere yayılıyor çünkü Blaise rahat olduğunda daha iyi çalışıyor ve televizyonun önündeki minderleri daha çok seviyor. Ayakkabılarını kapıda çıkarıyor ve ceketini kanepenin üzerinde bırakıyor. Bunu sadece Avery burada değilken yapıyor, sanırım daha önce bunun için onu tehdit etmişti. Gömleğinin düğmeleri ve dövmeleri görünüyor. Blaise kafasını kaldırıp bakarken beni yakaladığında bile gözlerimi o küçük açık ten parçasından alamıyorum.

"Kahretsin, Mounty, bunu benim için olduğundan daha da zorlaştırma." O inliyor ve ben alt dudağımı yalayarak yukarı bakıyorum.

"Zor olan ne?" , sesimdeki arzu çok net ve bana yabancı. Sesim seksi bir fahişe gibi . *Yüce Tanrım.*

Blaise nefes veriyor ve sanki onu sınıyormuşum gibi başını geriye atıp gözlerini tavana dikeyor. *Oh.* Doğru ya. Zihnim tekrar devreye giriyor ve fark ediyorum ki onun üzerine salyalarımı akıtıyorum ve o sadece ders çalışmaya çalışıyor. İlgilenmemenin o kadar ötesinde ki benden tiksiniyor. Hay sikeyim.

"Özür dilerim." Mırıldanıyorum ve gözlerimi tekrar önümdeki ödeve odaklayarak ve utanç içinde kusmamaya çalışarak ondan uzaklaşıyorum. Acınacak haldeyim.

Blaise yine konuşmuyor. Bitirdiği her şeyi işaretliyorum ve yaklaşan bir sınav için bir sayfa not hazırlıyoruz. Ona verdiğim tepkinin ne kadar aşağılayıcı olduğunu neredeyse unutacak kadar sakinleşmeyi ve işe odaklanmayı başarıyorum. Telefonum Avery'nin bale dersinden dönmek üzere olduğunu bildiren bir mesajla çaldığında, saatin çoktan dolmuş olmasına şaşırıyorum. Blaise beni izlerken malzemelerimi kaldırıyorum. Gözlerinden kaçıyorum.

Boğazını temizliyor ve ben ona bakmayı reddedince dizlerinin üzerine çöküyor. İrkiliyorum, başım nihayet gözleriyle buluşmak için yukarı kalkıyor ve sonra yatana kadar beni minderlere doğru itiyor. Yüzümdeki gözleri erimiş, vahşi ve için için yanıyor ve dudaklarını yavaşça dudaklarıma indirirken nefes alamıyorum.

Bir saniyeliğine yumuşak ve durgun, sadece en ufak dokunuşlar, sanki endişeleniyormuş gibi. Ben de öptüğümde, ağzımı açıp tadına baktığımda, inliyor ve bayılacağımı düşünene kadar beni daha sert öpüyor. Göğsü katı bir ağırlık oluşturuyor. Meme uçları ona itildikçe sertleşiyor ve dilinin ağzıma girmesiyle içgüdüsel olarak kalçalarımı çalışıyorum. Kollarında titreyen bir karmaşa olana kadar dudakları beni tüketirken aç. Sadece bir öpücükle onun o kadar ıslandım ki. Bacaklarım aralarına yerleşebilsin diye ve nefes nefese benden uzaklaşıyor.

"Bu daha mı iyi?"

Başımdan aşağı bir kova buz dökmek bu sözlerden daha az yıkıcı olurdu.

Onun altından ayağa kalkıyorum. Ellerim titriyor ve nefesimin altında kendime . Blaise bana kaşlarını çatıyor ve ben kendimden çok utanıyorum. Yatağımın altına girip ölmek .

"Avery yakında dönecek. Yatmak için hazırlanmalıyım." Çantasını toplayıp giderken gözlerimi yere dikiyorum. Ondan özür dilemek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Arkasından kapının kapandığını duyana kadar ne kıpırdıyorum ne de konuşuyorum.

Sonra yatağa giriyorum ve kendimi kaybetmemeye çalışıyorum.

ALARMIM BENİ UYANDIRIYOR. Kapatıyorum ve tekrar uyumaya çalışıyorum.

Dün gece Avery eve geldiğinde çoktan uyumuş numarası yapmışım ve o da bana inanmış gibi davrandı ki bu çok nazik bir davranıştı. Bazen çok zeki, çok sezgisel oluyor ve bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Kalkıp duş alırken onu dinliyorum, sonra ikimize birer kahve koyup krep yaptığında, bana tek kelime etmeden, tam da yapacağımı bildiği kırılıyorum. Kötü diktatör.

"Blaise beni öptü."

Avery Beaumont'a hiç benzemeyen küçük bir attı. Mutfakta bir şeyin düştüğünü ve parçalandığını duyuyorum. Gözlerim kapanıyor ve yaşlar birikiyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Bunun onun sırtından atılacağını ve önemli şey olmayacağını umuyordum ama evren bana karşı komplo kuruyor. Harika, şimdi ben de en az Blaise kadar dramatik oldum. Hay sikeyim.

"Ne yaptı?! Ne zaman? Sen onu öptün mü? Gagaladın mı yoksa düzgün bir öpücük müydü? Tanrım, ne sen?" Avery yatağıma doğru fırlarken çığlık atıyor. Ona bakmıyorum. Bakamıyorum işte.

"Ders çalışıyorduk ve bana iyi davranıyordu. Bitirdiğimizde toparlandı ve tekrar minderlerin üzerine itti ve öptü."

Avery yatağına uzandı. Hâlâ ona bakamıyorum. "Vay canına. Bunu yapacağını düşünmemiştim."

Kahretsin, midem yine bulanıyor. "Bunu sadece ders çalışmasına yardım ettiğim için bana borçlu olduğunu hissettiği için yaptı. O kadar zavallıyım ki bunu zorunda hissetti."

Avery boğazını temizler ve "Bunu o mu söyledi?" diye

sorar. "Söylemiş de olabilir."

Gözlerini bana dikti. "Bana tam olarak ne dediğini söyle."

İnledim ve doğruldum. Avery endişeli görünüyor, gerçekten endişeli ve şimdi arkadaşına saldırmışım gibi hissediyorum. Beni öptüğünü biliyorum ama onu o kadar rahatsız ettiysem ve bunu yapmak zorunda hissettiyse yine de hatalı olan benim, değil mi? Kahretsin, başım ağrıyor. Bu sadece erkeklerden uzak durmam gerektiğini kanıtlıyor.

"Onu ders çalışırken izlerken işini zorlaştırdığımı söyledi. Özür diledim ve sonra beni öptü. Sonra geri çekildi ve 'bu daha mı iyi' dedi."

Avery kaşlarını çatıyor ve sonra telefonuna bakıyor.

"Bugün yataktan çıkmayacağım. Bir korkak gibi davranıp burada saklanacağım. Bu gece ders çalışmak için geri gelecek ve ben utanç içinde sürünürken ona nasıl yardım edeceğimi bulmam gerekiyor."

Avery bana kaşlarını çatarken bile bir mesaj yazmaya başlıyor. "Seni öptü, bu onun suçu. Neden utanç duyarsın ki?"

"Çünkü benden hoşlanmıyor bile. Ona ders vermeye devam edeyim diye beni öpüyordu. Kahretsin, ne kadar aptalım. Şimdi Ash aklını kaçırarak, Harley yine onların işine karıştığım için bana kızacak ve Blaise herkese zavallı bir sapık olduğumu söyleyecek."

Ayağa kalkıyor ve battaniyeleri geri çekiyor, böylece sabah havasının serinliğine maruz kalıyorum. "Kalk ve derse git. Ben hallederim."

İnliyorum ve sanki kendimi ne kadar kötü hissettiğimi değiştirecekmiş gibi yüzümü ovalıyorum. "Ave's-"

"Hayır, Lips. Bunu düzelteceğim. Biyoloji sınavın var ve ben sensiz koroya ve Harlow'un saçmalıklarına katlanamam. Duş al ve yemeğini ye, ben çocuklarla yemeğe ineceğim ve bunu düzelteceğim."

İç çekiyorum ve dediğini yapıyorum.

Koroyu Blaise'e bakmadan geçtim. O da bana bakmıyor, bu da işi hem kolaylaştırıyor hem de daha iç burkucu hale getiriyor. Avery ikimizi de ilgiyle izliyor, sanki öldürmeye çalıştığımızda bizi ayırmak zorunda kalmayı bekliyormuş gibi. Ona onu öldürmek istemediğimi ama ölmek istediğimi söylemem gerektiğini hissediyorum.

İlk fırsatta sınıftan kaçıyorum ve edebiyat dersinde Harley'in yanına kendime hayatımın moral konuşmasını Bıçaklandım, vuruldum, yandım, koptum, zincirlendim, kırıldım ve dövüldüm. Biraz bakış açısı kazanmalı ve o acıma öpücüğünün utancını üzerimden atmalıyım. Kendime inanmaya yaklaştım.

Bayan Lucia kış tatilinde sınıfa 'Cesur Yeni Dünya' kitabını okuma ödevi olarak vermişti ve gelir gelmez bize bir sınav yaptı. Kitabı ortaokulda okuduğum için çok seviyorum ve sınavı uykuyla bile yapabilirdim. Yirmi dakika kala bitirdim ve bir sonraki derste sınavı geçeceğimden kesinlikle emin olmak için Biyoloji notlarımı aldım. Harley benden beş dakika sonra bitiriyor ve kendi çıkarıyor, tertemiz yazılmış ve benimkilerden çok daha iyi. Bayan Lucia ikimize de gülümsüyor ve sınavlarımızı işaretlerken bizi görmezden geliyor.

Harley onun dikkati bizden uzaklaşana kadar bekliyor ve sonra fısıldıyor, "Avery bu sabah kahvaltıda neden Blaise'i tehdit ediyordu?"

Gözlerimi notlarımdan ayırmıyorum. Harley'nin sesi mutlu gelmiyor ve gözlerim beni ele verecek. "Bilmiyorum. Bunu ilk kez duyuyorum."

Bana homurdanıyor ve "Sana bir daha dokunmaya onu öldüreceğini söylemiş. Sana ne zaman dokundu?"

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir. Avery, Tanrı olsun, neden biraz daha sağduyulu olamadın?! Ash

biliyor muydu? Kısa sürede başka bir malzeme dolabına sürtük ilan edileceğim! Umarım yüzüm

ruhuma kadar hissettiğim paniğin hiçbirini göstermiyor.

"Ona bir ödevinde yardım ediyordum. Avery benim için endişeleniyor çünkü Ash sizin hakkınızda çok öfkeli ve herhangi bir soruna yol açmak istemiyor. Endişelenecek bir şey yok, unut ."

Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Sanki seni öpmeye çalışmış gibi konuştu. Kız ona saldırmaya başladığında oldukça utanmıştı."

Sıcak utanç tenimde geziniyor ve yanaklarım kızarıyor. Elimi kaldırıyorum ve Bayan Lucia beni migrenim için hemşireye gitmek istiyorum. Harley ben toparlanırken beni izliyor ve gözleri kapıdan çıkarken beni takip ediyor.

Biyoloji'ye gidemiyorum.

BLAISE morarmış bir göz ve boktan bir tavırla odamıza geliyor.

Avery yatağında rahatına bakıyor ve kendi ödevlerine başlıyor. Bale öğretmenine krampları olduğunu söylemişti ve sonra bana Blaise'in bana uygunsuz emin olacağını söyledi. Onunla tartıştım, uygunsuz bendim, ama o yerinden .

Her zaman yaptığımız gibi yere oturuyoruz, gerçi şimdi bundan biraz rahatsız oluyorum. Blaise suratı asık bir şekilde tamamladığı tüm ödevlerini uzatıyor, ben de işaretlerken üzerinde çalışması için ona bir yığın not veriyorum. Çalışırken hafif rahatsız edici bir sessizliğe bürünüyoruz.

Avery bir telefon alıp mahremiyet için banyoya girene kadar Blaise nihayet benimle konuşuyor.

"Tam bir ikiyüzlüsün. Doğruca Avery'ye koştun."

Yüzüm kızarıyor ve başımı sallıyorum. Bunu içimden atmam ve bu işi bitirmem gerekiyor. "Biliyorum. Ona ne kadar utandığımı ve sana bir özür borçlu olduğumu söyledim."

Blaise kaşlarını çatıyor ve ben de arkadaşça çalışmaya devam edebilmemiz için aramızdaki havayı yeterince dağıtabilmek için dua ediyorum. "Bak, gözümü dikip seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Yorgundum ve doğru düşünemiyordum. Ayrıca Avery sana bağırдыğı için de özür dilerim... Bana acıyıp öptüğün için utandım ve bu konuda ona dert . Koruma modundayken nasıl olduğunu bilirsin. Bunu unutup yolumuza devam edebilir miyiz?"

Gözlerinin içine bakmak için kendimi zorluyorum. kaşlarını çatıyor ve şimdi de alt dudağını çiğniyor.

Eğer bu kadar ciddi görünmeseydi benimle dalga geçtiğini düşünebilirdim. "Bunu söylemeni beklemiyordum." diye mırıldandı.

Omuz silkiyorum çünkü buna da verecek bir cevabım yok. Ağzını tekrar açtığında Avery banyodan çıkıyor ve ona bir *bakış atıyor*. Sanki onu bir kavgaya kışkırtmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını ona doğru kaldırıyor. İkisinin birbirinin etrafında dönmesi içimde kötü bir his uyandırıyor.

"Bu güzel mor gözü nereden aldın Morrison?" Avery mırıldanıyor. Mutfağa giriyor ve her birimize sıcak kakao yapmaya başlıyor. Blaise için bir fincan almadı.

Arkasına yaslanırken onu izliyor, tavrı gerçekte olduğu ukala rock yıldızına dönüşüyor. "Arbour aşkını savunuyordu. Kız arkadaşını elinden çalıştığımı düşünüyor ve kıskanç bir pislik olabiliyor."

Midem bulanıyor ve özrümle bulduğum huzur havaya karışıyor. Harley'nin bir kız arkadaşı mı var? Blaise onu çalmaya mı çalışıyor? İkisi de kulağa hoş gelmiyor. Blaise beni öperken acıyor ve sonra da en iyi arkadaşının arkadaşını avlamaya çıkıyor. Vay be. Bu pisliği neden bu kadar çok seviyorum? En azından şimdi için kendimi kötü hissetmiyorum.

"Bir sevgilisi olduğunu bilmiyordum." diyor Avery, fincanımı şekerlemelerle doldurup tüm ieeği çikolata şurubuna bulayarak. Fincanda kalp krizi geçirmek gibi bir şey ve ben buna çok hazırım.

Blaise sırtarak ders kitaplarını ve notlarını topluyor. "Bunu ona söylemeyi dene. İyi geceler kızlar. Yarın ikinizle de grşeeğim."

L Mounty'nin hatırlayamadığım için, lanet hayatımı kurtarmak için, bir sorun haline geliyor. Özel ders seanslarımıza mutlaka benden önce geliyor, böylece için kendime bir dakika bile ayıramıyorum. Ash bunu fark ettiğinde, o da daha erken geliyor, böylece başlangıç saatinden on dakika önce geldiğimde ikisi de çoktan oradaydı ve karşı açıkça düşmanca davranıyorlardı. Görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama lanet olsun, Lance flört etmeyi bırakmıyor ve Ash de başladığı anda ona hırçınlaşıyor. Kibarlığımı koruyorum ama arkadaşça tavrımı çabucak kaybediyorum. Hayatımda yeterince sorun varken bir de takıntılı küçük bir dağlı çocuğu listeye eklemekten edemiyorum. O ipucunu anlamıyor. Aksine, daha çok çalışmasına neden oluyor.

Kış tatilinden önceki hafta bu benim avantajıma oluyor. Seansı bitirdiğimizde, benimle arkadaş olmak için son girişimine başladığında beni yurtlara geri götürmeyi önce kaçmaya çalışmak için hızla toparlanıyorum.

"Ben okul fotoğrafçısıyım. Birkaç hafta önce bir futbol maçında çekilmiş güzel bir fotoğrafınız var. Seni gördüğüm tek maç bu."

Ash onunla alay eder. "Lanet bir sapık gibi konuşuyorsun. Biraz rahat bırak yoksa ne kadar çaresiz olduğunu anlayacak."

Dişlerimi sıkıyorum. Beni savunmasından nefret ediyorum çünkü Ash burada olmasaydı Lance'e ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. O çok fazla ve kendimi boğulmuş hissediyorum.

Lance Ash'i görmezden geliyor ve fotoğrafın olduğu iPad'ini bana uzatıyor. Harika ama tek kişi ben . Harley ve ben sosisli sandviç yiyor ve birbirimize gülüyoruz. Avery Ash' kolunun altına , ikisi de bir şeyler ve elleriyle bir şeyler işaret eden Blaise'e gülümsüyorlar. Bu beşimiz için de mükemmel bir an ve Avery'nin buna bayılacağını hemen anlıyorum. Yani, ben de seviyorum ama Ash benden nefret ettiği, Blaise sadece derslerine yardım ettiğim için bana tahammül ettiği ve sanırım Harley de arkadaşım olduğu için kendimi garip hissediyorum. Avery için mükemmel bir hediye ve ben de ona bir şey bulmakta zorlanıyordum.

"Bunun bir kopyasına ihtiyacım var. Bana e-posta ile gönderebilir misiniz? Elinizdeki en yüksek çözünürlükte olsun lütfen." Diyorum ve Lance ona iltifat etmişim gibi bana gülümsüyor. iPad'i geri alırken eli benimkine değiyor ve bir parmağını üzerinde gezdiriyor. Ürkmemek için kendimi zor tutuyorum ama hızla ondan uzaklaşıyorum ve Ash bunu yaptığını görüyor.

"Ürkütücü bir olma." O tersler ama Lance ona sırtır.

"Takıntılı bir erkek arkadaş gibi onu izleyen sensin. Belki de senin için endişelenmeli."

Ash'in yüzü buzdan maskesine dönüşüyor ve ben inliyorum. Harika. Mounty'nin iç organlarını kazıyacağım.

akşamın geri kalanı için çantamdan.

"Koş, Mounty. Yurtta görüşürüz."

Sonunda Lance yutkunuyor ve gidiyor. Ash'e kaşlarını çatıyorum ama o beni görmezden geliyor ve ders kitaplarını çantama tikiştiriyorum. Toplanırken telefonumu kontrol ediyorum ve Avery'den gelen bir mesaj görüyorum. İnememi tutmayı başarıyorum ve Ash'e, "Avery ikimizi de akşam yemeği için buluşmaya çağırıyor," diyorum.

Başını sallıyor ve beni bekliyor, kaşları çatık ve dalgın. Lance'in boş koltuğunu işaret , "Gerçekten onu cesaretlendirmek zorunda mıydın? Belli ki ilgilenmiyorsun."

İçimi çektim ve kütüphaneden çıktık. "Onu nasıl cesaretlendirdim? Ben hiç flört ."

Bir grup gürültücü son sınıf öğrencisi yanımdan geçerken beni daha yakına çekmek için dirseğimden tutuyor ama onları geçtikten sonra . "Fotoğrafın bir kopyasını istedin ve seninle konuştuğumda yaptığın gibi onu terslemiyorsun."

Beni paylaştığı için sızlanıyormuş gibi geliyor ama ses tonu sinirli. Ona gözlerimi deviriyorum. "Sana kızıyorum çünkü beni . Beni sinirlendiriyorsun, canımı yakıyorsun, beni sinirlendirmek için sürekli aptalca şeyler söylüyorsun. Ama beni ürkütmüyorsun. İşleri çok ileri götürmenden asla endişelenmiyorum."

Ash'in omurgası dikleşiyor ve elini dirseğimden çekip bırakıyor. Gözlerimi tekrar deviriyorum. "Sakin ol Beaumont, sadece bana pislik gibi davranmadığın zamanlarda iyi bir insan olduğunu söylüyorum."

Boğazını temizliyor ve yemin ederim yanaklarında daha önce olmayan bir renk beliriyor. "Şu an yüzün kızarıyor mu? Seni bayıltan tam olarak ne? Pislik kelimesi mi?"

Bana ters ters bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Kapa çeneni Mounty, bayıldığım falan yok. Daha önce kimse bana terbiyeli dememişti ve benim tepkim de şoktan ibaretti. Bu çok sık olmaz, bu yüzden daha önce görmemişsindir ve bir daha görmeyi de bekleme."

Durdum ve dirseğini tuttum, benimkini tuttuğu gibi. "Sen iyi birisin Ash. Arkadaşlarına sadıksın ve Avery'yi şiddetle koruyorsun. Bana güvenmesen bile tehlikede olduğumu düşündüğünde beni bile koruyorsun. Kardeşinin bana zarar vereceği düşüncesiyle aklını kaçırdın. Joey ve babanla akraba olman seni kötü yapmaz."

Omuz silkiyor ve kolunu çekiyor. Buna sevindim çünkü bir an için ona sarılmayı teklif etmek zorunda kalacağımı düşündüm ve ona bu şekilde bastırılma düşüncesi beni terletti. Göğüs uçlarının görüntüsü aklıma geliyor ve eriyip bir su birikintisine dönüşmeden önce silkeleyip atmam gerekiyor. vardığımızda bir süre bana bakıyor ve sonra bir tepsi alıyor. Kendim için bir tane almak için hareket ettiğimde, "Saçmalama Mounty, akşam yemeği için ne istiyorsun?" diye tersliyor.

Tamam o zaman.

BLAISE dersler bittikten sonra mesaj atarak Harley'nin Hannaford'da düzenlenen yarışlarda yüzmesini izlemek için özel ders seansımıza katılmayacağını söylüyor. Aslında buna çok sevindim çünkü kafamı toparlamak ve kendi ödevlerim üzerinde çalışmak için boşluğa ihtiyacım vardı. Avery hışımınla odamıza tuvalete koşmadan önce kendime yirmi dakika ayırabiliyorum.

"Ne yapıyorsun, geç kalacağız! Üniformanı giymezen duruşmalara katılamazsın, üstünü değiştir!" diye sesleniyor bana, sonra da bale kıyafetlerini üstünü değiştirmek için banyoya giriyor. Banyo kapısını açık bırakıyor çünkü belli ki tartışacağımı biliyor.

"Ben gitmiyorum. Harley bana açık olduklarını bile söylemedi." Dedim ama kalktım ve giyinmeye

başladım.

Söyle. Avery'nin cevabımı kabul etmeyeceğini biliyorum. "Destek oluyoruz, kıcını."

Ona gözlerimi deviriyorum ama yine de hızlanıyorum. O hazır olduğunda ceketimi kapıp kapıya ve "O senin kuzenin, neden destek olmak zorundayım?" diye homurdanıyorum.

Avery gözlerini deviriyor ve biz havuza doğru yürümeye başlarken telefonunu yüzüme doğru sallıyor. "Seni kimin tehdit ettiği konusunda bana takıntılı bir şekilde mesaj atıyor. Kabul et, siz artık arkadaşsınız ve ona destek olmalısınız. Ayrıca, onun seksi olduğunu düşündüğünü biliyorum ve üç saat boyunca ıslak ıslak speedolarla dolaşacak. Bir şey değil."

Kendi dilimde boğuluyorum. *Tanrım.*

Havuz olimpik boyutta tüm okulun seçmeleri izleyebileceği kadar oturma yeri var ama izlemeye gelen ebeveynler ve ailelerle birlikte uygun bir yer bulmakta zorlanıyoruz. Blaise sonunda birinin kız kardeşiyle tatlı tatlı konuşuyor ve Harley'nin karın kaslarından aşağı kayan su damlacıklarını görebileceğim kadar yaklaşıyoruz. Avery bana histerik bir şekilde gülüyor, kaltak, ama Ash ve Blaise ona deliymiş gibi bakıyorlar.

"Denemeler ne için?" Harley'nin başlangıç bloklarına yaklaşmasını izlerken soruyorum. Lanet olsun, gerçekten de çok iyi görünüyor. Kendimi alenen utandırmadan önce başka tarafa bakıyorum.

"Eyalet takımında bir yer. Harley her yıl kazanıyor ve sonra ona teklif ." Avery kahvesini yudumlarırken mırıldanıyor.

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Kazanmaktan hoşlanıyor ama daha ileri gitmek istemiyor. Ona üniversite bursu bunu yapması gerektiğini söyledim ama siz gelene kadar zamana kadar öleceğini düşünüyordu."

Utaniyorum ve başımı sallıyorum. Acı ama gerçek, ben ve ona sağladığım koruma olmasaydı ölmüş olurdu. İkimiz için çıkış planımı gözden geçirirken düşüncelerimin dönmesine izin veriyorum. Harley başlangıç bloğuna adım atıyor ve pozisyonunu alıyor. kaslara ve bacaklarının uzunluğuna sessizce hayranlık duyuyorum. Diğer yüzücülerden daha geniş ve daha belirginTaşındığı fazladan kas ağırlığı nedeniyle daha yavaş olacağını tahmin etmişim.

Harlow oturunca hayallerim yarıda kesildi.

Avery onu görünce doğruldu ve Ash'i kaburgalarından ama ben kaltağı görmezden geliyorum, başlangıç tabancası ateşlenip zarif bir kavisle suya dalarken gözlerimi Harley'den ayırmıyorum.

"Joey'nin satıcılarını nereden biliyorsun?" diye mırıldanıyor ve ben dönüp ona bakıyorum.

Telefonunu tuttuğu parmakları titriyor ve gözleri takip etmekte zorlanıyor.

Harika. O da bir şeyler peşinde.

"Onun satıcıları mı yoksa seninkiler mi?" Ben söylüyorum ve Avery homurdanarak nefesinin altında

"Tipik" diye mırıldanıyor.

Harlow saçını omzunun üzerinden savurur ve umursamaz bir tavırla, "Fark eder mi? En iyisini satıyorlar ve sert adamlar. Joey küçük kız kardeşinin yanlış türden bir kızla aynı odada kalmasından endişe ediyor."

Ash başını geriye atıp Blaise'in genelde yaptığı gibi kahkahalarla kükrüyor ama rock yıldızı Harlow'a saatli bir bombaymış gibi bakıyor.

"Joey'nin isteği üzerine burada olmasan iyi olur çünkü onu beni kıskırtması konusunda iki kez uyardım. Eğer bunu bir yaparsa, onunla oyun oynamayacağım, boğazına yapışacağım."

Avery kolunu benimkinin içine sokuyor ve elimi Harlow' görebileceği bir yerde tutuyor, bu açık bir sadakat ifadesi. "Git buradan, Roqueford. Git başka bir yerde zırvala da ben de kuzenimin kardeşini yerden yere vurmasını keyifle izleyeyim. Bekle, Andrew Wakes'in senin piç kardeşin olduğunu , değil mi? Herkes senin sürtük doğanı babandan aldığını biliyor. Umarım sen de ondan biraz daha fazla prezervatif kullanıyorsundur yoksa kısa kendi piç sürüne sahip olursun."

Harlow ayrılırken nefesinin altında acımasızca küfrediyor ve ben tam zamanında Harley'nin rakiplerinin bir boy önünde duvara ilk dokunduğunu görüyorum.

"Gerçekten eyalet takımına katılmalı." Ben söylüyorum ve Avery mırıldanarak onaylıyor.

Blaise boğazını temizliyor. "İkinizden biri onun neden açıklayacak mı?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Harley sana söylemedi mi?"

Ash bana kuşkulu bir bakış attı. "Bize seninle ilgili hiçbir şey anlatmıyor."

Hah. Sanırım bunun 'benim' olmakla birlikte geldiğini düşünüyor ki bu muhtemelen akıllıca. İç çekiyorum. "Joey bazı okula getirdi ve beni çete üyesi, torbacı ya da başka bir şey olarak gösterebileceğini düşündü. Ben bunların hiçbirini olmadığım için, benim isteğim üzerine gittiklerinde çok kızdı."

İkisi de bana göz kırptı ve Ash "Satıcılarından gitmelerini istedin ve mi?" dedi. Omuz silktim. "Kibarca rica ettim."

Avery kıkırdar ve çocukların dikkatini konudan uzaklaştırır.

Harley gecenin son yarışını kazandığında Avery madalya törenini izlemek için çok yorgun olduğunu söyleyerek beni dışarı çıkarıyor ve odamıza geri .

Ertesi sabah Avery kış tatili için ayrılıyor ve ben veda etmek için yatağımdan kalkıyorum, ancak kahvemi içmeden önce tam olarak insan olmadığım açık.

"Ben uslu dur." Avery sırtıyor ve yanağımdan öpüyor. Gülüyorum ve yatağımın altına sakladığım paketlenmiş hediyeği uzatıyorum. Nefes nefese kaldı.

"Hediye yok demiştin!"

Gülüyorum. "Beni görmezden geldiğini biliyorum ve dolabında benim için bir şey var. Noel'e kadar bakma."

Gülüyor ve burnumu çimdikliyor.

Ikış tatili için odamdan çıkmayı reddediyorum. Harley her gün odamı kontrol ama ona ödevlerimi yetiştirmem gerektiğini söylediğinde çoğunlukla beni yalnız bırakıyor. Avery'ye her gün mesaj ve Karga'nın onun iyiliğini yerine getirdiğini ve Senior'u evden uzak tuttuğunu görünce rahatlıyorum.

Noel arifesinde her yıl yaptığım planla yatağa giriyorum. Noel bitene kadar bir daha var olmayacağım.

MUTFAKTA BİRİ VAR.

Tek gözümü açıyorum ve başımı Avery'nin yemek malzemelerini kimin karıştırdığını görecektik kadar çeviriyorum.

Harley.

Üzerinde gri bir kazak ve eşofmanla orada duruyor, ocakta bir tava ısınırken bir kasede bir şeyler karıştırıyor. Kahve makinesi ötüyor ve televizyonu Noel şarkıları çalan rastgele bir kanala çevirmiş.

İnledim ve gözlerimi kapattım.

"Fransız tostı yapıyorum. Ave bunun senin favorin olduğunu söyledi, bunu bir barış teklifi olarak düşün. Ben sadece kahvaltıda iyiyim, bu yüzden akşam yemeği için bir şeyler bulman gerekecek."

O neden burada? Neden bana yemek hazırlıyor ve beni çalışmaya zorluyor? Sadece çarşafLARımın arasında yuvarlanmak ve bu aptal günü unutmak istiyorum. Öfkelendim ve . , siktir et onu.

"Noel'i kutlamadığınızı anlıyorum ama babam öldüğünden beri ilk kez bugünü biriyle geçirme şansım oldu. O zamandan beri yatılı okullarda sıkışıp kaldım ve öğretmenler yetim mafya çocuklarını gerçekten umursamıyor."

Tekrar inliyorum ve kaşlarımı çatarak . Islattığı ekmeği tepsiye bırakırken sırtı bana dönük. Onu . Tatlı ve nazik davranıyor ve bir Noel'i daha yalnız geçirmesini istemiyorsam siktir et. Doğum günümde çalışmıyorum ama onun için bu kadar önemliyse bugün kendimi zorlayabilirim. Belli ki yumuşuyorum.

Ben de .

Üzerime büyük boy bir kazak geçiriyorum ve Harley'den kocaman bir fincan kahve alıp dolapları şurup ve şekerleme arıyorum. Noel'deyiz, biraz hak ediyoruz.

Harley tezgâha oturmaya çalışıyor ama ben onu televizyonun önünde yere oturmaya zorluyorum. I

saçma sapan şarkılar yerine Noel'den Önce Kabus'u koyarız ve sonra film boyunca tartışırız. Diyelim ki bizim film bir Noel filmi olduğunu düşünüyor ve diğer kişi . Fransız tostı şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi.

Tabaklarımızı toplamak için ayağa kalkıyorum ve Harley'nin gözleri çıplak bacaklarıma takılıyor. İşte o zaman üzerimde sadece iç çamaşırı ve kazak olduğunu fark ettim. Yanaklarım kıpkırmızı oluyor ve aceleyle pantolon bulmaya çalışıyorum. Harley bana arkadaşmışız gibi kıkırdıyor ve öyle olduğumuzu fark ettiğimde irkiliyorum. Kahretsin, bu nasıl oldu?

Dolaptan döndüğümde Harley, Avery'nin zulasından bir şişe viski almış ve genellikle Blaise ile ders çalıştığım yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Onunla tekrar içmek konusunda biraz endişeliyim çünkü geçen sefer kendimi kontrol edememiştim ve sonrasında onun yanında kendimi garip hissetmekten nefret ediyorum. Avery'nin saklandığı yeri nasıl bulduğunu ama bir kaldırdığında kendimi tutamıyorum. Gözlerimi deviriyorum ve shot bardağını kaptığım gibi ona katılıyorum. Bir tane geri atıyor ve birayla kovalıyor. İğrenç.

"Ave bana sizin gerçekleri değiş tokuş ettiğinizi söyledi. Bunu istiyorum."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve avuçlarımı yoga pantolonuma sürtüyorum. "Biz de kendi doğrularımızı seçiyoruz.

Bana soru sormak istediğinizi varsayıyorum?"

Bardakları doldururken başını sallıyor. "Sırayla soruyoruz. Eğer geçmek istiyorsanız, shot'ı alın."

Bir saat içinde karaciğer zehirlenmesi geçirirdim ama o kadar güzel bir gün geçirdik ki bunu reddederek mahvetmek istemiyorum. Eğer on kadehi çekileceğim. Başımı sallıyorum ve o da bana kurt gibi sırtıyor.

"Önce bayanlar."

Homurdanıyorum. "Burada hiç kadın yok, sadece sen ve dağlı pislikler var. Ama olsun." Bir nefes üflüyorum. Ona sormak istediğim çok şey var. Sorun ki, doğrudan derin konulara geçebilir ya da o da aynısını yapabilir ve ben de oyunu bırakmak zorunda kalabilirim. Hafif konulara girmeliyim. "İlk öpücük?" Alay ediyorum.

Birasının kapağını bana doğru salladı. "Ezik. Beşinci sınıftan bir kız. Adını söyleyemem, gerçekten hatırlamıyorum. Seninki?"

Hay sikeyim. Bunu hiç düşünmemiştim. Bir atış yapıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu nasıl gizli bilgi olur, Mounty?"

"Soru sorma sırası bende." Ona bakmak zorunda kalmamak için kadehimi yeniden dolduruyorum. "Sana bedava bir şey vereceğim. Buna cevap verirsen benim de şeye cevap vermemde ısrar edebilirsin."

Hm. Cazip. Yalan söyleyebilirdim ama şimdi bunu büyük bir mesele haline getirdim, tahmin edecektir. Belki de midem şimdiden kanımı ısıttığı için içkiyi hafifletiyordumdur. Pes ediyorum.

"Sen. Aslında senden önce bir tane vardı ama onu saymıyorum çünkü... şey, saymıyorum işte. Sadece seni çünkü Blaise'in acıma öpücüğünü de saymıyorum."

Harley'nin bunun dışında herhangi bir cevap beklediği çok açıktı. Gözlerindeki şok yoğunluğundan kaçmak istiyorum ama inatçı gururum beni oturmaya ve buna katlanmaya zorluyor. O büyüü bozup viski şişesini kapana ve büyük bir yudum kadar orada kapana kısılmış durumdayım. Sonra arkasını sehpaye ve yine kendini beğenmiş bir şekilde bana sırtıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Benim sıram. Neden yüzüne dövme yaptırdın? Göğsünüze yaptırdığınızı biliyorum ama çoğu insan yüzüne yaptırmadan önce kollarını ve hatta dolduruyor."

Konuşmuyor. Yüzündeki şakacı ifade hemen kayboluyor ve kadehine .

Hay sikeyim. Bunun oldukça güvenli bir soru olduğunu düşünmüştüm.

Bu şişe bitmeden birbirimizin boğazına sarılacağız. "Dövmeyi ben seçmedim. Ya da yerini."

Ona kırpıyorum. Daha fazlasını sormak için ağzımı açtım ama sözümü kesti: "Cevabın bu. İstiyorsun

başka bir soru, sıranı bekle." Sesinde daha önce olmayan bir gerginlik var. Başımı sallıyorum ve sırasını alması için elimi sallıyorum.

"En kötü anı?" "Pas."

Bir tek .

Gözlerini deviriyor. "Bana anlatmak istediğin en kötü anı?"

Kuralları şimdiden , hem de bana onları aktardıktan sonra, tipik. İç çekiyorum ve beynimde bir şeyler arıyorum. Annemin aşırı dozdan öldüğünü zaten biliyor. Çakal'la hayatım hakkında konuşamam.

"Seninki ne?" Fısıldıyorum. Bana bakıyor ve bira şişesini geriye doğru devirip boşaltıyor.

"Babam öldürüldü. Büyükbabam onu tam gözlerinin vurdu. Gözlerimi kapattığımda, yüzüme çarpan kanının sıcaklığını hala hissedebiliyorum."

Yutkunuyorum.

Belki de onun yanında kendimi bu kadar güvende hissediyorum çünkü o da kırıldı. Cesur ol Lips, o yapabiliyorsa sen de .

"Kimsenin giremediği yerlere girme konusunda oldukça iyiyimdir. Tanınmış bir nişancıdan bir şey almam için bana bir iş verildi. Kiralık silah. Suikastçı. Ona ne dersiniz deyin, o en iyinin de iyisiydi. Dehşete düşmüştüm ama aynı zamanda açtım. Yalnızdım. Depresyondaydım ve kaybolmuştum. Gizlice içeri girdim, almam gereken şeyi aldım ve o uyanmadan arka kapıya ulaştım. Kapıya doğru koştum ama o sırada bacağım sadece birkaç ay önce yerine dikilmişti ve artık hızlı değildim. Diarmuid bana bir silah doğrulttu ve işverenimi teslim etmemi yoksa ateş edeceğini söyledi. Döndüm ve gözlerinin içine . Ne kadar genç olduğumu görmenin onu durdurmak için yeterli olacağını düşündüm ama bana sabit, soğuk gözlerle baktı. Ben de dönüp kaçtım ve o da beni vurdu. Yeni bir kurşun yarasıyla iki mil koşmak zorunda kaldım, sonra bir hemşire tarafından ağrı kesici olmadan tekrar dikildim. Enfeksiyon kaptı ve neredeyse ölüyordum."

Nazik davranıp ona aynı anda iki gerçeği anlatıyordum; kötü bir anımı ve amcasının beni neden vurduğunu. Bir noktada bana soracağını biliyordum, o halde neden ona söylemeyeyim? Harley başını salladı ve çenesini ovuşturdu, tıraş olmaya zahmet etmediği yerde ince bir kirli sakal çıkmıştı. Ona bakmadan duramıyorum. Kafasındaki altın dalgalarından biraz daha koyu. Yanağımı ona sürtmek, hatta yanağını bana sürtmesinin yanığını hissetmek istiyorum. Tanrım, düşüncelerimi çukurdan çıkarmalıyım.

"Dövmeyi sana kim zorla yaptırdı?"

Bu sefer kaçmıyor ya da sinirlenmiyor, daha fazla bilgi araştırmamı bekliyor. Bir parmağını kadehinin kenarında gezdiriyor, sanki geçecekmiş gibi. Konuştuğunda şaşırıyorum. "Amcam. Babam ailenin en büyüğüydü. Dokuz kardeşi vardı, dördü öz, diğerleri büyükbabamın ikinci evliliğinden. Domhnall bir sonraki doğan çocuktı ve ben dışarıda olduğum için görevi o devralacak." Başını kaldırıp bana bakmıyor, gözleri bardaktaki kehribar rengi sıvıda kalıyor. "Bana ve anneme karşı bir tehdit . Büyükbabamın umurunda bile değildi. Kayıpların, içinde bulundukları iş için ödedikleri bedel olduğunu ve Da'nın başa çıkması gerektiğini söyledi. Babam içgüdülerine güvenmedi ve annemi aldılar. Bir hafta sonra büyükbabamın evinin bırakıldı ama olan olmuştu. Şimdi akıl hastaları için bir enstitüde yaşıyor. Bu durum babamı çok üzdü ve beni büyükbabama bırakıp gitti. Beni almak için geri döndüğünde, aileye dışarıda olduğunu söyledi. Onu öldürdüler. Sonra beni tuttular ve dövme yaptılar. Ailenin *inancı* aslında '*Kan, Onur, İnanç*'. Babamın annemi kanının önüne koyduğunu söylediler, ki öyle de yaptı. Bu utandığı bir şey değildi ama yaptıklarından dolayı beni utandırmak için bana dövme yaptılar."

Birasından bir yudum daha alıp şişeyi boşaltıyor. "Annemi kaçıranın büyükbabam olduğunu sonradan öğrendim. Amcalarımın hepsi ona yardım etmiş... işkence etmişler. Da'nın onurunu, gururunu kanının önüne koyduğunu söyleyip durdular. yemişler. Dövme bok gibiydi, berbat görünüyordu çünkü

ben sadece

Bunu yaptıklarında dokuz yaşındaydım ve çığlık onları durdurmaya çalışıyordum. Büyüdüğümde daha da kötüleşti, uzadı ve soldu. İki yıl önce Ash ve Blaise beni bir salona sürükledi ve yeniden yaptırdık. Hiçbirimizin ailesi iyi değil, kan bağı bir şey ifade etmiyor ama biz şu an sahip olduğumuz aileyi seçtik. Ben kendiminkini yaptırdığımda ikisi de yeni inancımızın dövmesini yaptırdı. Avery de yaptıracığını söyleyip duruyor ama iğneler konusunda tam bir hanım evladı, o yüzden nefesimi tutmuyorum. Zaten yaptırmasına da gerek yok, onun da bizden biri olduğunu biliyorum."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim ama bir şey benim için çok açıktı. Liam ve Domhnall O'Cronin ölecekler.

Siktir et, Harley ve belki Diarmuid hariç tüm O'Cronin'leri eyaletten sileceğim.

Zapt çalıştığım öfke yüzünden parmaklarım titriyor. Hâlâ yere olmasına seviniyorum çünkü şu anda yüzüm tamamen kurtlanmış durumda. *Siktiğimin Liam O'Cronin'i!* O sefil yaşlı piçi utandıracağım ve sonra onu öldüreceğim. Ya da Harley'e yardım edeceğim. Her iki şekilde de iyiyim.

"Diarmuid tarafından vurulduktan sonra nasıl arkadaş oldunuz? Sanki hakkı gibi sana sarıldı. Göğüslerinle ilgili o aptalca yorumu yapmasaydı onunla yattığına yemin edebilirdim."

Neden seks hayatıma bu kadar takmış durumda? Ya da , bunu bildiğinden değil. "Ortak bir tanıdığımız onu kayıtlara . Daha dostane koşullarda tanıştık ve sürekli güvenliğinden nasıl geçtiğimi sordu. Sonunda sinirli değil etkilenmiş olduğunu fark ettiğimde ona söyledim ve sonra en iyi arkadaşmışız gibi davranmaya başladı. Onunla yatmadım ve gelecekte de yatmayacağım. Göğüslerim dolsa bile."

Harley alay eder ve bir bira daha açar. "Göğüslerinin dolmasına gerek yok, gayet iyiler. Babam Diarmuid'in ne kadar iyi bir nişancı olduğunu anlatıp dururdu. Ondan öğrenmek isterdim. Tıpkı onun gibi olmak istedim."

Göğüslerime 'güzel' demesini duymazdan gelmeye çalışıyorum çünkü beni aşağılıyor mu yoksa bana güven mi veriyor bilmiyorum. İlişkiler ve romantik ilgi alanları hakkında konuşmak için kapıyı açtığını hissediyorum, yüzden haftalardır beni uyutmayan soruyu soruyorum, kızarmamaya ya da cevapla çok ilgileniyormuş gibi görünmemeye çalışıyorum.

"Kiminle çıkıyorsun? Birbirine sıkı sıkıya bağlı ailenizde dalgalara neden oluyor gibi görünüyor."

"Ben kimseyle çıkmıyorum. Bunu sana kim söyledi?" sesindeki sıcaklık kayboldu ve gözleri yine temkinli bakmaya başladı. Harika. Neden amcasıyla yatıp yatmadığımı sormasına izin veriliyor da ben ruh halim değişmeden bunu soramıyorum?

"Blaise. Avery morarmış gözünü sordu, o da senin kıza asıldığını söyledi. Hayır, bekle, senin onu kız arkadaşına asılmakla suçladığını söyledi."

Nefesini üflüyor ve tavana bakıyor. Bu adamlardan oldukça fazla şey duyuyorum ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Avery'ye sormam lazım.

"Ringde gözünü morarttım. bozuyordu ve ben de sinirlendim. Genelde kafasına nişan almayız ama kaybettim ve onu kırdım."

Ağzımın kenarlarını çekiştiren boktan sırtısla savaşıyorum. "Yani, kız yok mu?"

Bana sinsî bir bakış attı. "Henüz değil."

Hah. Sanki yakında bir tane olacakmış gibi geldi, sanki bir kızın peşindeymiş gibi. Muhtemelen gün boyunca mesajlaştığı kişidir. Siktir. "Bana haber ver. Şu andan itibaren ilişkiye girdiğimiz herkesin geçmişini araştıracağım. Bir daha Annabelle ya da Rory'nin yakınlaşmasını istemiyorum."

sallıyor ve bira şişesinin ağzını dudaklarına götürüyor. İzlememek için kendimi zor tutuyorum ama o bir miknatis gibi, ağzımın akana kadar beni içine çekiyor. Boğazının çalışmasını izliyorum ve

geçen hislerle kalçalarımı sıkıyorum. Tamam, aklını başına topla Lips. Aklını başına topla. İnanılmaz derecede ateşli, ona bu kadar yakın oturmak zalimlik.

"Oldukça gözlemciyimdir, sanırım bazen bunu hafife alıyorsunuz." Diyor, sesi sıcak ve bal gibi damlıyor, bir kadeh daha doldururken. Sesimi bulabilmek için boğazımı iki kez temizlemem gerekiyor.

"Oh, öyle mi?"

"Bakiresin, değil mi?"

Pardon?

Bu ne?

O kadar belli miydi? Küçük öpüşme seansımız o kadar mı kötüydü? Aman Tanrım, ben beceriksiz aptal bir bakireyim ve o bunu fark etti. Durmak istemesine şaşmamalı. Çenemi sıkıp gözlerimi kısıarak ona baktığımda, büyüleyici mavi gözlerini benimkilere diyor. "Evet. Joey'nin senin ilk öpücüğün olması gerektiğini anlayacak kadar gözlemciyim. Yaz tatilinden sonra döndüğümüz ilk gün kahvaltıda bana ve Blaise'e onun sikine bıçak dayadığını söylemiştin. Şimdi de bana ilk gerçek öpücüğünün ben olduğumu, diğerinin sayılmadığını söyledin. Yani Pretty Woman filmindeki hatun gibi erkeklerle yatmadığın sürece daha önce hiç seks yapmadığını tahmin ediyorum."

"Pretty Woman'ı nasıl izledin?" Beynimi yeniden ayarlamak için biraz zaman kazanmaya çalışıyorum.

Bana gözlerini deviriyor. "Ave erkeklere küstüğünde üç film izliyor; Pretty Woman, Dirty Dancing ve Ghost. Bilmiyorum, Alice Teyze'yle bir ilgisi var. Sorudan kaçmayı bırak. Cevap ver ya da vurul."

Hâlâ tereddüt ediyorum. Beceri eksikliğim dışında bu konuda utandığım . Büyüdüğüm yer ve koruyucu ailede geçirdiğim altı yıl düşünüldüğünde aslında gurur duyuyorum. Sadece bu okuldaki herkes yatakta zıplıyor gibi görünüyor ve bunu yapmak istemesem de el değmemiş durumumun haber olmasını ve lanet bahsin kontrolden çıkmasını da istemiyorum.

Harley kararsızlığımı yanlış anlıyor ve acımasızca küfrediyor. "Eğer Joey sana dokunduysa, bu gece onun evine gideceğim ve orayı ateşe vereceğim. O pisliği canlı canlı yakacağım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve kalçalarımın arasında birikiyor. İlk kez değil, benim için kana bulanmış bir intikam almaktan bu kadar rahatça bahsederken onu karşı konulmaz bulmak için ne kadar hasarlı olmam gerektiğini düşünüyorum.

"Hayır, yapmadı. Denedi ama bir erkeğin aletine sokulmuş keskin bir bıçağın genellikle iyi bir caydırıcı olduğunu gördüm. Ben daha çok bahis endişeleniyorum. Bakire olduğumu ödeme ne kadar büyük ?"

Harley inler ve gözlerini ovuşturur. "O aptal bahsi unutmuşum. Yani buradaki ilk yılını, seni para karşılığında hızlı bir sevişmeye ikna etmeye çalışan azgın adamların saldırısına uğrayarak geçirdin ve her biri, Dağlı bir kız olduğun buna olduğunu varsaydı."

ve arkadaşlarının bana ne kadar sık sürtük dediklerini ve beni istediğimi elde etmek için seksi kullanmakla suçladıklarını belirtmek istedim ama aslında gerçekten çok tatlı davranıyor, bu yüzden . Ellerini indirdiğinde biraz utanmış görünüyordu, sanırım her şeyi kendi kendine fark etti.

Sessizliğe gömülüyoruz, sadece içki seslerimiz duyuluyor. Telefonum çalıyor ve görmezden geliyorum. Çakal'ın bu anı kirletmesini istemiyorum.

"Bunu açmalısın. Avery ona geri mesaj atmadığın için çıldırdı." Kahretsin.

YAKINDA BANA CEVAP VERMEZSEN ORAYA GERİ DÖNECEĞİM ECLIPSE ANDERSON.

Ayrıca, göbek adın ne? Bunu bilmem gerek çünkü görünüşe göre tam adınla tepki vermeni gerektirecek türden şeyler yapıyorsun.

Lanet olsun.

Neye cevap vermem bulmak için geri kaydırıyorum. Özel sohbetimizde Avery'den on beş. Grup mesajımızda yirmi iki. Hay sikeyim.

Mutlu Noeller

Hediye teşekkür ederim, çok tatlısın.

Mouny, bu fotoğrafı nereden buldun? O kadar mükemmel ki ağladım.

Hayır, ağlamadım çünkü ben ağlayan biri . Ama temelde aynı şey olan ağlamayı düşündüm.

Babam evde değil. Rahatlayabildiğim ilk Noel. Harley brunch

için sana katıldı mı?

Lips, öldürüldüğünden endişelenmeye başlıyorum.

Tamam Harley, yatağına geçtiğini söylemek için mesaj attım. Ona Fransız tostunu yapmasını söyledim. Bak, bugünle ilgili şeytani şeyler yaşadığını biliyorum ama lütfen yataktan kalk ve bana mesaj at.

Ash, Senior'un burada olmamasının ikimize de Noel hediyesi olduğunu söyledi. Bir açıklama için beni ara lütfen.

Harley'e mesaj attım. Nasıl oluyor da o yemek yerken bana mesaj da sen atamıyorsun?

Sevilmediğimi hissediyorum.

Bana kızgın mısın?

Bana yardım et, Mouny, Ash'i senin üzerine salacağım.

Bu bir yalan. Bunu sana yapmam. Lütfen bana mesaj

at. Tamam. Mutlu Noeller, seni cimri.

Ara tuşuna basıyorum ve telefondan bana doğru üflediği buz sesini duyunca irkiliyorum. "Bu, Eclipse bilinmeyen-ortanca adı Anderson'ın yeniden canlanan cesedi mi?"

Yüz buruşturmam tam anlamıyla bir yaltaklanmaya dönüşüyor ve Harley bana bir bakış atıp kahkahalarla kükrüyor. Ne göt herif ama.

A Ona verdiğim fotoğrafı mutfğa koyuyor, böylece yemek yaparken ona . Evdeyken fotoğrafı büyüüp tuvale bastırdı ve onu yataklarımızın arasındaki duvara astı. Kendimi durmaya zorlayana kadar ona her baktığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. kalp krizi geçirmeyeyim diye bakıyorum.

Joey'nin tatil boyunca çok kötü olduğunu biliyorum çünkü Ash döndüklerinde tam bir hafta boyunca bizim odamızda uyuyor. Cuma günü Avery yatağını onunla paylaşmaktan bıkıyor ve onu kanepeye atıyor. Derse hazırlanırken sessizce hareket çalışıyorum çünkü onunki daha geç başlıyor ve uyuyabileceği son saniyeye kadar uyumayı tercih ediyor.

Çekmecelerimi açtığımda bir çift iç çamaşırı buldum. Bir çift. Yani az önce çıkardığım çiftle birlikte iki çift iç çamaşırım kaldı ve yirmi çift eksik. Ne.. Ne. Sikeyim.

Tepinerek banyoya gidiyorum ve Ash'i öfkemle uyandırıyorum. Gözlerini bile açmadan bana küfrediyor ve ben de ona "O zaman kendi lanet kanepende uyu!" diye karşılık verip kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Sıcak su beni biraz rahatlatıyor ve banyodan çıktığımda Ash duşa girerken ondan özür dileyecek kadar kendime geliyorum. Avery bana bir tabak kızarmış ekmek bir fincan kahve , ben de kanepeye çöküp hüzünleniyorum.

"Bugün biraz daha getirtirim ve çamaşırhanedeki hanımları görmeye gidip nereden kaybolduklarını öğrenebiliriz."

Başımı sallıyorum ve yemeğimi yiyorum. Ash kahvaltı için bize katılıyor ve işi bittiğinde Avery'nin dizüstü bilgisayarını alıp kanepede yanıma oturuyor. Açtığı web sitesini gördüğümde kızardım. O da bana sırtıttı. "Ne? Mounty'nin dükkanının nerede olduğunu bilmiyorum. Agent Provocateur'un varoş versiyonu mu var?"

Kaburgalarına dirsek ama etmiyor. "Kendi iç çamaşırımı kendim alabilirim, çok teşekkür ederim."

Omuz silkiyor. "Yapabilirsin ama beni uyandırdıktan sonra nazık olacaksın ve yapmama izin vereceksin. Bu benim hayattaki gerçek yeteneklerimden biri."

Avery kahve fincanının kenarından gözlerini ona diyor. "İç çamaşırı seçimi hakkında ne biliyorsun ki?"

Ash ona sırtarak karşılık verir. "Senden daha fazla. Tek bir beden için satın , gördüm."

"Şu anda bana bir numara verme Alexander Asher William Beaumont, seni uykunda boğarım. Hiçbir kız kardeş, kardeşinin kaç fahişeye olduğunu duymak istemez. gelmişken, en son ne zaman CYBE testi yaptırdın? Annabelle muhtemelen sana uçuk bulaştırmıştır."

Onu görmezden geliyor ve öğeleri eklemeye devam ediyor. Tostum boğazımda kaldı ve dizüstü bilgisayarı kapmaya çalıştım.

tam olarak ne seçtiğini gördüğümde. "Korseye, askılı kemere ya da kasıksız bir zıbına ihtiyacım yok!" Ash bana bir kaşını kaldırdı. "Ne kadar da vanilya gibisin. Hepsi pamuklu büyükanne külotu o zaman?"

Kollarımı kavuşturup ona öfkeleniyorum. Ona vereceğim hiçbir cevap beni kurtaramayacak, o yüzden sessizlik. Avery gelip kolçağın üzerine ve beğendiği parçaları işaret ediyor.

"Bunu neden yapıyorsun? Beni sevmiyorsun bile." Kart bilgilerimi ve kendimi *binlerce* dolar daha fakir bulduktan sonra sonunda söylüyorum. Bu kadar az miktarda dantel ve kemik için hayatımı riske attığıma çok memnunum. Korse bonesi, sözde eğlenceli bile değil. Avery başımı okşuyor ve ikinci tur için kahve makinesine yöneliyor.

"Bir noktada bizi biliyorum, o zamana kadar neden biraz eğlenmeyelim ki?" Ash umursamaz bir şekilde cevap verir.

Ona ters ters bakıyorum ve Avery mutfaktan şarkı söyler gibi sesleniyor: "Bebek adımları!" İnliyorum ve o gün için çantamı hazırlıyorum. Ash beni izliyor ve bakışlarının yoğunluğu altında kıvrınmamaya çalışıyorum.

"Ne?!" Daha fazla dayanamayıp bağırdım. "İç çamaşırını kim alıyor sanıyorsun?" İnledim. "Bilseydim, artık olmazdı. Değiştirmekten bıktım . kimse, onları yıkamaya gönderdiğimde alıyorlar."

Ash yüzünü buruşturuyor ama bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum. "Avery bunun bir şaka olduğunu ve çamaşırhanedeki birinin de içinde olduğunu düşünüyor. Bence Avery'nin ayakkabılarını bulduğum için Harlow sümüklü bir sürtük gibi davranıyor."

Ash kaşlarını çatı. "Zaten giymiş olduğun iç çamaşırlarını alıyorlar. Çaresiz bir adamın onları koklamak için almasına benziyor."

Midem bulanıyor, bunu hiç düşünmemiştim. Tanrı aşkına. "Erkekler iğrenç. Ciddiyim. Kapıya lanet bir kamera koyuyorum ve sonra kendi bokumu kendim yıkayacağım. Sikerim böyle işi!" Hışım ile çıktım ve kötü bir ruh hali içinde derslerime gittim. Sırada ne var?

EVERY ders sırasında bana mesaj atarak, öngörülebilir bir gelecek için kıyafetlerimizi temizletmek üzere okul dışına göndereceğini söyledi. haftayı atlatmak için iki üniforma daha sipariş etmem gerekecek ama Ash'in seçtiği iç çamaşırlarından daha fazla almaktan daha ucuza geliyor.

Odamıza döndüğümde beni bekleyen bir paket buluyorum ve bakmadan doğrudan çekmecelerime boşaltıyorum. Yeni eşyalarımın tadını çıkaramayacak kadar kızgınım.

Neyse ki Ash kendi odasında uyuyor da ertesi sabah ne giyeceğimi seçerken onun yorumlarıyla uğraşmak zorunda kalmıyorum. Sonunda sahip olduğum her dantel parçasını onun seçtiğini ettiğimde bolca kızarıyorum. Hay sikeyim. Sadece iç çamaşırı da almadı, hayır; her çift için uyumlu sütyenler aldı. Ona bedenimi vermedim ama yine de üzerime oturdular. Tam bir sihirbaz.

Siyah bir takım seçiyorum ve giydikten sonra mümkün olan en müstehcen iç çamaşırını seçtiği belli oluyor. Tamamen şeffaf ve seksi. Kızarıyorum ama aynı zamanda kadınsı ve çekici hissediyorum. Evet, lanet bir büyücü. Acaba bundan sonra istesem tüm iç çamaşırlarımı o mu seçecek?

Avery arkamdan banyoya giriyor ve kıkırdayarak kışımı tokatlıyor. Ona şakacı bir şekilde kaşlarımı çatıyorum ve üzerime bir kot pantolon ve gömlek geçiriyorum.

"Bugün bir konuda yardımına ihtiyacım var, eğer çok meşgul değilsen?" diyor saçlarını tararken. I

dişlerimi fırçalarken kaşlarımı çatıyor ve başımı sallıyorum.

"Yasmin Gilliam adında bir son sınıf öğrencisi geçen yıl bir dedikodu sitesi açtı. Aptalca ve çocukça bir şey ve şimdiye kadar pek dikkatimi çekmemişti. Birisi anonim bir hesap açmış ve gizli belgeleri oraya gönderiyor. Hannaford ailesine ait işletme ve kuruluşların belgeleri."

İşimi bitiriyorum ve lavaboya yaslanıp kollarımı kavuşturarak dinliyorum. Avery bana yan gözle bakıyor. "Bunların hiçbirisi bizi etkilemiyor ama bu sadece bir zaman meselesi. Büyüklerin işiyle ya da Harley'nin ailesiyle ilgili bir şey yayınlanırsa, cehennemde zorlu bir yolculuğa çıkacağız. Yasmin basketbol oynuyor ve takımın şu anda antrenmanı var. Eğer bir an önce yola onunla soyunma odalarında buluşabiliriz ve ben de bu işi halledebilirim."

Başımı salladım. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Avery iç çeker. "İçin yeterli değil. Devre dışı bırakama o tekrar başlatabilir. Umarım tehditler yeterli olur. Eğer , planlayıcıya gider ve biz de onu yok ederiz."

Banyodan çıkıyorum ve bıçağımı alıp kot pantolonumun cebine koyuyorum.

Avery elbisesini düzeltiyor, ve tekrar, ve tekrar. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bana söylemediğin şey ne?"

ısıyor, daha önce hiç görmediğim gergin bir tik. "Rory ve bana yaptıkları hakkında onlarca mesaj var. Kızlar onu nasıl kandırdığımı ve hak ettiğimi nasıl aldığımı anlatıyorlar. Elbette hepsi anonim ama aptallar onları takip edebileceğimin farkında değil. Ajandamda çok uzun bir sürtük listesi var."

Tiksindim ama şaşırmadım. Gerçek dünyadaki sonuçları anlayamayacak kadar ayrıcalıklı ve naif, şımarık küçük kızlarla daha fazla uğraşacak vaktimiz yok.

"Bir şeyler , Ave's. Bu kızla konuşalım ve oradan devam edelim. Ne olursa olsun, bu işte beraberiz."

Avery gülümsüyor ve kolunu benimkinin içine sokuyor. "Biliyorum. Sadece bu konuda biraz gerginim. Ash bunu gördüğünde aklını ve biz de onun için hasar kontrolü yapmak zorunda kalacağız. Dediğim gibi, iş sarpa saracak."

Mırıldanarak kabul ediyorum ve kapımızı kilitliyorum.

Spor salonuna doğru yürürken Avery sessiz ama kararlı. Basketbol antrenmanı hâlâ devam ediyor ama sahada sadece küçükler ve büyükler var. Avery beni soyunma odasına götürüyor ve lanet olsun, burası adeta bir günlük spa.

Daha önce girdiğim tek soyunma odası Mounts Bay Ortaokulu'ndakiydi ve rutubetli, çürüyen bir kâbustu. Bu oda beyaz mermer ve Mısır pamuğundan havlulardan oluşan bir saray. Avery yüzümdeki ifadeye gülüyor ve ben de ona orantısız bir sırıtışla karşılık veriyorum. Siktiğimin zengin çocukları.

Yasmin bizi görünce yüzünü buruşturuyor ve Avery onu kolayca köşeye sıkıştırıyor. Diğer kızlara göz kulak olabilmek için kapının yanındaki duvara yaslanıyorum. değil, çoğunlukla iç çamaşırlarıyla dolaşıyorlar ve bana pis pis bakıyorlar. Ben de tatlı tatlı onları tersliyorum.

Harlow çıplak ve omzunu yağla ovuyor. Dehşete kapılıyorum ama kimsenin umurunda değil gibi görünüyor, ben de onun yerine ayak parmaklarına bakıyorum. Nane kokusu burnuma çarpıyor ve Harlow'un yağı cildine masaj yaparak yedirirken homurdandığını duyuyorum. Eski bir yarası olmalı, daha önce de alevlendiğinde bacağımda keklik üzümü yağı kullanmışım. Bu bilgiyi saklıyorum çünkü onun zayıf noktalarını bilmek iyi bir şey.

Hâlâ yere ki bir el ağzımı sardı ve sert, çıplak bir göğse doğru sarsıldım. Adamın kullandığı şampuanın kokusunu tanıyamıyorum ve . Benden iki kat büyüktü ve beni kolayca kızların soyunma odasından çıkarıp erkeklerin arasına sürükledi.

I savaşmaya ya da etmeye zahmet etmeyin. kimse Joey değil, bu yüzden hayati tehlikesi olduğundan şüpheliyim ama yine de bıçağımı almak için elimi kotumun cebine sokuyorum. Göğsümün etrafındaki kol çelik bir bant gibi, bu yüzden pislik baskıyı hafifletene kadar beklemem gerekecek. Sonra da bıçağı .

"Artık o kadar sert değilsin, değil mi Dağılı?" Ugh. Bu Devon, Joey'nin en sevdiği uşağı, Harlow'a aşık olan. Acaba beni yakalamadan önce kızın omzuna keklik üzümü yağı sürdüğünü gördü mü? İğrenç.

Beni duşların arkasındaki küçük bir oyuga götürüyor ve duvara çarpıyor. Ciğerlerimdeki havayı dışarı atarken homurdanıyorum ve o da kendini bana bastırıyor. Üzerinde ipek bir boxer ve parmak arası terliklerle orada duruyordu. Tanrı aşkına, onu bıçaklamak zorunda kalacağım. Gözleriyle karşılaşıyorum ve gözlerinin bakışını görüyorum. Çok geniş açılmış ve sanki onları durduramıyormuş gibi yüzümün etrafında zıplıyorlar. O da uyuşturucu alıyor. Bahse girerim Joey'nin dalkavuklarının hepsi ders aralarında kokain çekiyordur. Çılgılık istiyorum.

Devon bir elini ağzıma bastırıyor ve konuşurken çok yakından eğiliyor. "Joey'e seni yakaladığımı haber vereceğim. Aşağı gelip bahsi bitirebilir. Senin varlığını bile unutabiliriz, Mounty."

Gözlerim ona dikildi. Joey artık onun ilgisini çektiğime göre beni asla unutmayacak. Devon ona attığım uyarı bakışını görmezden geliyor ve elini boğazıma dolayarak biraz sıkmak için hareket ediyor.

Gözleri manik ama beni boğmasından endişe etmiyorum. Çok kendini beğenmiş bir zengin çocuğu, birini öldürmek için gereken ateş onda yok, o kadar yüksekte olsa bile. Ağzı kendisinden kaçırıyormuş gibi saçmalıyor. "Neden bacaklarını açıp Joey'nin kazanmasına izin vermedin, ha? Sen frijit bir sürtüksün. Neden hepimizin uğraşmak zorunda olduğu bir sorun haline geldin? Bu işi bitireceğim."

Bıçağı cebimden karnına bastırıyorum. Hâlâ kasık bölgesini tercih ediyorum ama beni sıkıştırdığı için oraya ulaşamıyorum. Boğazımdaki eli kasılırken aşağı bakıyor ve bıçağın derisine saplandığını görüyor, bir çizgi halinde kan başlamış bile.

Gözleri kocaman ve bir sonraki saçmalıklarına başlamak için ağzını açtığında tek bir kelime bile edemiyor çünkü aynı derecede çıplak ama çok daha renkli bir vücut yan tarafına çarparak vücudunu benimkinden uzaklaştırıyor. Kim olduğunu görmek için bir saniyemi ayırıyorum, çünkü Devon'a saldırmak için çok hızlıydı, ama Blaise cımcikleyen pisliğin ağzını burnunu kırıyor. Devon ellerini kaldırmaya çalışıyor ama Blaise yumruklamaya devam ediyor, ta ki Devon acınası bir iniltiyle yere yığılana kadar.

Derin bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha, sonra Avery bedenini benimkinin yanına sokuyor ve Blaise'in Devon'ı ezmesini izliyor.

"Döndüm ve sen gitmiştin." diye fısıldıyor.

Omuz silktim. "Beni arkamdan yakaladı, kontrol altına almıştım."

Devon'ın bilincinin yerinde olmadığı anlaşılnca "İşi bitti Morrison" diye seslendim.

Blaise homurdanıyor ve yüzüne son bir kez yumruk atıyor. Ayağa kalktığında nefes nefeseydi ve yumrukları kan içindeydi. Sonunda üzerinde sadece bir boksör şortu olduğunu ve duştan hâlâ ıslak olduğunu fark ediyorum. Bize doğru yürümek için dönüyor ve ben nefes alamıyorum.

"Yüce Tanrım." Mırıldanıyorum ve Avery bana inanamayarak homurdanıyor. Kaburgalarına hafifçe dirsek atıyorum çünkü cidden, nasıl oluyor da ona karşı bağışıklık kazanıyor?

Blaise önümde duruyor ve saçlarımın dağınık tellerini yüzümden uzaklaştırmak için uzanıyor. "İyi misin, Mounty?" diye mırıldanıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ben iyiyim. Her şey kontrolüm altındaydı ama araya girdiğiniz için teşekkürler."

Bana sırtıyor. "Evet, bunu gördüm. Sanırım benim onu yumruklamam, senin onun bağırsaklarını deşmenden daha iyi."

Yüzüm kızarıyor ve bıçağımı cebime geri koyuyorum. Avery bana gözlerini deviriyor. "Giyin Morrison."

Bizi odamıza kadar götürebilirsin, böylece dönüş yolunda saldırıya uğramayız."

AVERY odamıza yol boyunca telefonla konuştuğu için Ash'i duvara yaslanmış ve kaşlarını çatarak telefonuna bakarken bizi beklerken gördüğüme şaşırmamalıyım. Diğer kızlar onu odalarına çekebilmek için mümkün olan en az kıyafetle etrafta dolanırken koridorda büyük bir hareketlilik var. Avery gözlerini devirerek aralarından geçiyor ve ben de hepsinin ondan uzaklaşmasına içimden kıkırdıyorum. Tamamen haklı, hepsi koyun.

Blaise yanımdan ayrılmıyor ve Ash bizi görmek için başını kaldırdığında gözleri vücudumda gezinerek yara arıyor.

"Ben iyiyim." Diyorum ve o da Avery'yi odamıza kadar takip ediyor.

"O iyi ama Devon dışarıda. Az önce son idrar örneğinin bir kopyasını babasına gönderdim. Bunu gizli tutmak için okul hemşiresine para vermiş ama babası ailede bir uyuşturucu bağımlısına tahammül edemez. Kardeşi aşırı dozdan öldükten sonra olmaz." diyor Avery, mutfığa doğru yürürken.

Derin bir nefes veriyorum ve doktorlarımı çıkarmak için yatağıma yığılıyorum. bir pislik daha azaldı.

Blaise kapıyı kapatmak için hamle yapınca öfkeli Harley tarafından yolundan itilir. "Ne oldu lan?"

Avery oflayıp pufluyor ve tezgahı silmeye başlıyor.

Blaise bir elini kaldırarak Harley'i durdurur. "Duştan çıktığımda Devon'ın birini tehdit ettiğini duydum. Sonra Joey'den ve bahisten bahsettiğini duydum ve Mounty ile konuştuğunu fark ettim ve dışarı çıktığımda onu boğazından duvara yapıştırmış halde buldum."

"Ne?! Elini boğazına mı doladı? Onun bağırsaklarını deşeceğim." diye tükürdü Harley ve Blaise ona sırtıttı. "Merak etme, Dağcı da öyle yapacaktı. Sonunda kötü bir yara izi kalacağına eminim.

Gerçekten,

Ona attığım dayakla hayatını kurtardım."

Ash irkiliyor ve bana bakmak için sarsılıyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne? Benden iki kat büyük ve beni küçük bir sürtük gibi arkamdan yakaladı. Bağırsaklarını kaybetmeyi hak ediyor."

Avery kahve fincanlarını düzeltmeye başlar, oysa onlara mezura ile baksanız bile bir hata bulamazsınız. "Sanırım ben de şu bıçaklardan bir tane almalıyım."

Kesinlikle başımı sallıyorum. "Sana bir tane alacağım ve nasıl öğreteceğim." Ash dikkatini ritüelinden uzaklaştırmak için onun

elini tutuyor. "Anlaştık."

Ona gülümsüyor. "Bütün gün kalır mısın? Daha sonra akşam yemeği için bir şeyler pişiririm ve Blaise'in seçtiği bir şeyi izleriz, böylece bize sızlanmaz. Eski günlerdeki gibi ama daha iyi çünkü atıştırma seçerken Lips benim tarafımda olacak."

Blaise homurdanıyor. "Ben mızdırmıyorum, siz sadece boktan bir zevke sahipsiniz."

Harley ayakta durarak tekmeleyerek çıkarıyor ve Avery'nin gözlerinden kendisine yönelen hançerleri görmezden geliyor. "Eğer o seçiyorsa, bir biraya ihtiyacım olacak."

Ash mutfaktaki dolap kapaklarını açmaya başlar ve "Siktir et, bunu atlatmak için biradan daha güçlü bir şeye ihtiyacım var. İyi nerede saklıyorsun, Floss?"

Harley'nin soldaki koltuğu, Ash'in sağdakini ve Blaise'in de yerdekini sevdiğini bilerek kanepeye oturuyorum. Avery bana bir kahve ve bir kase patlamış mısır verdikten sonra yanıma sokuluyor, böylece birbirimize sokulmuş oluyoruz. Harley kıyamette hayatta kalmaya yetecek kadar bira alıyor ve diğer oturuyor, böylece kuzenlerin arasına sıkışmış oluyorum. Avery ona bakmak için öne doğru eğiliyor ama Harley onu görmezden geliyor.

Blaise filmi başlatıyor ve oda bir dondurucuya dönüşene kadar termostatla oynuyor. İç çekiyorum ve Harley'i dürtüyorum.

"battaniyeyi bana uzatabilir misin? Meme uçlarım şu anda camı kesebilir ve yeni sütyenlerimi mahvetmek istemiyorum."

Avery bana kıkırdıyor ve Harley alay ediyor ama battaniyeyi bana uzatıyor. Ash onu bacağımın altına sokarken izliyor ve sonra bana sinsiz bir bakış atıyor. "Bugün giyiyorsun?"

Kahvemde boğuluyorum. "Hayır, iç çamaşırı seçimlerim günlük sohbetlere konu olmayacak."

Ash omuz silkiyor. "Seni sevmeme yardımcı olabilir."

"Zor pas." Ben de karşılık veriyorum ve Harley'nin bana sert bakışı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ash ve onun koca, işgüzar ağzı!

"Kadınlar renklerini ruh hallerine göre seçer derler, peki hangisi Dağlı? Kırmızı mı? Bugün kendini alıngan mı hissediyorsun?"

Kafasına bir yastık fırlattım. "Siyah, şimdi siktir git." "Depresyonda mısın yoksa azgın mı?"

Avery inliyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Ona bakakalıyorum ama şaşırtıcı bir şekilde imdadıma yetişen Blaise oluyor. "Rahat dur, dostum. Kendi keyfin için onu dürtüp dürtebilesin diye burada değil."

Ash omuz silkiyor ve burbonunu içiyor. Harley ona ters ters bakar. "Neden ona iç çamaşırını soruyorsun?"

Ash ona sırtlıyor ve ben de gelecek yıl tek kişilik odaya dönmeye karar veriyorum. Üzgünüm Avery, bu saçmalıkla uğraşamam. "Bu hafta onun tüm koleksiyonunu birlikte seçtik. Neden ki?"

Harley geriliyor ve omzumla onu dürtüyorum. "Arkadaşlığa giden yolumuzun dantelle döşeneceğine karar verdi. Ben de onun bir sapık olduğuna ve savaşmaktansa gitmesine izin vermenin daha kolay olduğuna karar verdim."

", hırsız sormak için henüz çamaşırhaneye gitmedik." Avery ama telefonundan kaldırmıyor.

Blaise yerden başını kaldırıp bize bakıyor. "Biri senin iç çamaşırını mı alıyor?" "Onun *kullanılmış* iç çamaşırlarını." diyor Ash.

Harley bana kuşkuyla bakıyor. "Boktan şeyler ve psikopatlar için bir mıknaş mısın?"

Avery gülüyor. "Neden evet, Arbour, öyle."

Beni paslı bir kaşıkla becer, lütfen bir ara verebilir miyim?

TCebimde sessizce çalan telefon benim için pek bir şey ifade etmiyor. Sadece tarih sınıfımdaki herkesin aynı anda bir mesaj aldığını gördüğümde, bir sorun olduğunu anlıyorum. Hannaford.

Harley etrafına bakınırken kaşlarını çatıyor ve sonra bana bir kaşını kaldırıyor. Başımı sallıyorum ve o da telefonunu gizlice cebinden çıkarıyor. Ekranına bakmaya çalışmıyorum çünkü bu kesinlikle öğretmenlerin dikkatini çekecektir ama gizlilik konusunda endişelenmemeliydim.

"Siktir!" Harley bağırır ve sandalyesinden sıçrar. Öğretmen ona kaşlarını çatarak bakınca çantasını kapıyor ve çıkışıyor, "Lips ve benim gitmemiz gerekiyor. Ailevi bir acil durum."

Bana bir el sallıyor ve ben de kitaplarımı itiyorum.

Öğretmen kekeleyerek "Akraba değilsiniz." dedi. Ama Harley onu geliyor, çantamı kendi çantasıyla birlikte omzuna atıyor ve beni iterek odadan çıkarıyor.

"Derslerimi bırakamam, burada senin gibi yenilmez değilim." Elimi tutup beni sürüklerken homurdanıyorum.

"Avery bunu halledecek, ."

Onu takip ediyorum, ancak gülünç derecede uzun bacaklarına yetişmek için koşmam gerekiyor ve bizi kızların yatakhaneğine geri götürüyor. Ben kapının kilidini açarken telaşlı bir şekilde ayağını yere vuruyor, sonra da çantalarımızı kapıya bırakıyor. Oda boş ve sessiz, Avery'den iz yok. Neler olduğunu anlamak için telefonumu elime alıyorum.

Bilinmeyen bir numaradan gelen bir bağlantı metni var. Harley sanki onu yiyip bitiren şeyi temizleyebilecekmış gibi ellerini yüzünde gezdirerek yürümeye başlıyor ve ben de linke tıklıyorum. Kendimi aptal bir dedikodu sitesinde buluyorum ve Harley'e bakıyorum.

"Sen mi yoksa ikizler mi?" Diyorum ve durup bana bakıyor.

"İkisi de değil. Morrison."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve telefonumu yere bırakıyorum. "Ne olmuş ona? Ailesinin temiz olduğunu sanıyordum."

Anahtarın girdiğini duyuyorum ve Avery içeri dalıyor, Ash de arkasından topallayarak Blaise'i taşıyor.

"Onu kanepeye oturtun! yatağı çıkarayım, sonra bununla ilgilenirim." Avery tersliyor ve ben de ona el sallayarak yedek yatağı yatağının altından çıkarıp kendim . Avery yatağına ve öfkeyle mesajlaşmaya başlıyor.

"Lütfen biri bana olduğunu açıklayabilir mi?"

Harley, Blaise'in burnunun altına bir kova sokuyor ve Ash yanına oturuyor, bir kolunu rahatça omuzlarına atıyor.

"Okumadın mı? Fotoğrafları görmedin mi?" Ash tersledi ve ben de ona ters ters baktım. "Belli ki bakmamışsın. Eğer kişiselse, zaman bakmıyorum."

Blaise inler ve kusar. Avery öğürerek banyoya saklanır ve bir yandan da öfkeyle mesajlar gönderir. Harley buzdolabından bir şişe su alır ve Blaise'in ensesine bastırır.

"Annabelle'di değil mi? Öyle olmalı, odamıza giren tek kişi o. Kahretsin Morrison, sana içeri alma demiştim! O lanet bir yılan." Harley tekrar adımlarken söylüyor.

Ash inliyor, "Bırak onu. Artık dışarıda, tek yapabileceğimiz serpintiyle başa çıkmak."

Tiz bir çınlama başlar ve herkes durup Blaise'e bakar. Yüzündeki azıcık rengi de kaybetmiş ve bir ceset gibi görünüyor.

Ash, genellikle sadece Avery'de kullandığı bir ses tonuyla, "Bırak , onunla yarın konuşabilirsin," dedi.

Midemde bir düğüm oluşuyor.

"Bunu şimdi halledeceğim. Ertelemenin faydası yok." diye mırıldandı Blaise ve telefona cevap verdi.

Onu biraz yalnız bırakmak için kovayı boşaltmak üzere ondan alıyorum ve Harley beni mutfığa kadar takip ediyor.

"Annabelle, Blaise'in babasından gelen bir mektup zulası buldu. Ona her hafta yazıyor ve aptalca bir nedenden dolayı Blaise onları saklıyor. Fotoğraflarını çekmiş ve şimdi o aptal sürtük hepsini dedikodu sitesine koymuş." Harley boğazını temizliyor ve devam ediyor: "Kızın elinde Blaise'in fotoğrafları da ve onları da yayınlamış. Mektuplar... iyi değil ve fotoğraflarda içki ve sigara içiyor, bu da ailesi için çıplak fotoğraflardan daha kötü. Babası onu öldürecek."

Ovalamayayı bıraktım ve ona bir bakış attım. "Öfkeli olmak gibi mi yoksa gerçek cinayet gibi mi? Onu da mı evlat edinmem gerekiyor?"

Harley sırtıyor ve başını sallıyor. Omzumun üzerinden Blaise'i izlerken sırtışı yavaşça yüzünden kayıyor. "Eve gitmemeli. Ailesi boku yemiş. Beaumont'lar gibi değil ama bir çocuğa güvenilmemesi gereken boktan insanlar. İyi bir ailesi olan tek kişi bensem ve onlar da gangsterse, bu ne kadar boktan bir durum? İyi ve sevgi dolu, ölü ve lanet olası."

Sesindeki duygusallık karşısında sertçe yutkundum ve sonra fısıldadım, "Siteye bakmayacağım. O benim çıplak fotoğraflarıma bakmadı ve ben de bakmayacağım... bu her neyse. Bilmem gereken bir şey var mı? Onu güvende tutmak için?"

Harley cevap vermeden önce tereddüt ediyor ve Avery banyodan dışarı fırlıyor. Telefonda Blaise'i görünce onun yerine bize doğru ilerliyor.

"kaldırttım ve kimin paylaştığının izini sürdüm. Annabelle olduğunu biliyoruz ama aptal sürtük hacklendiğini söylüyor. Ona harflere takılıp düşmediğini ve kesinlikle selfie çekmediklerini belirttim!"

Harley homurdanıyor ve Avery başıyla onu onaylıyor, "Bu yüzden kendini öldürmeye çalışmayacağından emin olana kadar Blaise resmen buraya taşınıyor."

Şok içinde lavabodan uzaklaşıyorum. "Bu gerçek bir endişe mi?"

Avery yüzünü buruşturur. "Daha önce de sarhoşken ve suratı asıkken bir köprüden atlamıştı. Ve babasının ortaya çıkardığı son skandal, ölene kadar içmeye çalıştığı için midesinin sonuçlandı. Erkek yurdu bizimki kadar güvenli değil ve senin dışında herkesin ders dışı aktiviteleri var. Eğer Mounty ile olan özel dersinden çıkabilirsen, onun burada güvende olduğundan emin olabilirsin."

Keskin bir çatırtı sesi geliyor ve Harley ikimizi de arkasından iterken kendimi Avery'nin vücudu tarafından lavaboya itilirken buluyorum. Avery ciyaklıyor ve onu yolundan itiyor. "Bu onun telefonu! Duvara fırlattı, bu bir terör saldırısı değil, Tanrı aşkına!"

Harley'nin gözlerine bakıyorum ve oradaki gölgeleri görüyorum. Avery'ye fısıldamak için eğildim, "Bazı şeyler

kökleşmiş. Bazı şeyler kaçınılmazdır."

Blaise'in tüm Perşembe gününü sarhoş geçirmesine izin verdim çünkü ben bir azizim. Cuma günü o kadar inanılmaz derecede akşamdan kalma uyanıyor ki odamızdaki her damla alkolü saklıyorum. Ben tuvaletteyken içkiyi bulmak için Avery'nin dolabına girdiğinde Harley'i arayıp gelip söylüyorum.

Cumartesi günü duvarlara tırmanıyor ve biraz huzur bulmak için onu öldürmeyi düşünüyorum. "Siktir et. Hadi dışarı çıkalım." Ben yemek pişirirken o tersliyor.

"Hayır. Kahveni iç."

"Kahveyi siktir et, köpeğin saçı diye bir şey duymadın mı sen? Bana tekila lazım."

Başımı sallıyorum ve Blaise şımarık bir velet gibi bana bir kalem sallıyor. Diğerleri ders dışı etkinliklerinden , Blaise'i odadan dışarı atmaya hazırım ve Ash yüzümdeki ifadeyi görünce sırıtıyor.

"İntihar nöbeti nasıl gidiyor? Yatak çarşaflarını ondan sakladın mı? Neden hala gerçek çatal kullanıyorsun, o inene kadar plastik çatal kullanmalısın."

Harley, onu oyalamak için getirmesini istediğim Blaise'in ıvır zıvırlarıyla dolu kollarıyla içeri girdi. Yatağın üzerine bırakıyor ve beni yanına .

"O daha iyi. Ben gitmeden önce bütün sabahı mızmızlanarak geçirdi, yani ilerleme kaydediliyor." diyor Avery.

Blaise ikisine de gözlerini deviriyor ve kanepede arkasına yaslanıyor. "İçmeme izin verseydiniz sızlanmazdım. Mounty neredeyse AA sponsoru sayılır ve biraz rahatlaması lazım. Haven'daki bara gidelim, en iyi peynir kızartmasını orada yapıyorlar."

Harley bana derslerimiz için hazırladığı notları ona ters ters bakıyorum. Çantamı karıştırıyorum ve tüm ödevlerimi ona veriyorum. "İçmek durumu daha da kötüleştiriyor. Harley gitarını getir, bir şarkı yaz ve . Dondurma ye. Bektan filmlerini izle. Ödevlerini yap. İçmeyin ve kafayı *bulmayın*."

Blaise sehpayı tekmeliyor ve Avery ona . Böyle devam ederse şafakta ölmüş olacak. Ona doğru yürür ve göğsüne sertçe . "Bil diye söylüyorum, seni nankör küçük pislik, paylaşımları kaldırttım ve senin adına her şeyin terk edilmiş bir eski sevgilinin uydurduğu bir iftira olduğunu iddia eden bir açıklama yayınlaması için menajerinle temasa geçtim. Fotoğraflar onun bile değil ve basın da bunu yalayıp yutuyor. Satışlarınızda artış bile oldu! Ayrıca yaktım ve babana bir hediye sepeti gönderdim. Ash ve Harley artık o adamdan gelen her türlü yazışmayı siz görmeden açıp okuyacak ve yok edecek. O yüzden . Sağlam bir şeyler ye, duş al, ödevlerini yap. Sevgili yaşlı babanın pislik olması kimsenin umurunda değil. Ben umursamıyorum, Ash ve Harley umursamıyor ve eğer dürüst olsaydı, Lips sana vajinanı kot pantolonunun içine ve bunu aşmanı söylerdi."

PAZAR SABAHİ Avery bale antrenmanına gidiyor ve ben Blaise'i duşa girmeye zorluyorum. Onu sürükleyip kendim keselemekle tehdit ama yalan söylüyorum çünkü onunla duştan sağ çıkmamın imkânı yok. Asla. Külotum parçalanırdı. Sonunda, lanet duşu alırsa esrar içmesine izin vereceğim bir anlaşmaya . O meşgulken, odamızın bar gibi kokmasını engellemek için bütün pencereleri açıyorum.

Ona krep pişiriyorum ve yemeğini bitirdiğinde ona bir kahve ve bir kase dondurma veriyorum. Suratını asıyor ama onları alıyor. Onunla birlikte mutfak tezgahına oturuyorum ve o sessizliği bozana kadar sessizce kendi fincanımı yudumluyorum.

"En eski anın nedir, Mounty? Hayır bekle, buna cevap verme. Muhtemelen çok kötüdür ve kıyasladığım için kendimi korkak gibi hissedeceğim."

Ona kıkırdıyorum ve dondurma kasesini ona itiyorum. Esrarını yakıyor ve sanki tüm sorunlarının cevabıymış gibi emiyor, dumanını pencereden dışarı üflüyor. Kokusu istediği anıyı canlandırıyor.

"Annem evimizin arka merdivenlerinde eklemleri . Hareket edemeyecek kadar sıcaktı ve ben sürekli ağlayıp onu kızdırıyordum, o da bir kovaya su doldurup beni attı. Sanırım acımasız olmaya çalışıyordu ama bu şimdiye kadarki en iyi duyguydu."

Blaise gülümsüyor ve nefes nefese kalıyor. "Babamın ofisi. Soğuk çelik ve bembeyaz kutulardan oluşan modernist bir kâbus. Yastıkları bile olmayan tuhaf kanepesinde, takım elbise ceketinin altında . Uyanıyorum ama gözlerimi kapalı tutuyorum çünkü beş yaşındayken bile annemle babamın o gizli kapaklı konuşmalarında benden bahsettiklerini biliyorum. Annem babama 'normal' çocukların beş yaşına kadar okuyamayacağını ve beklentilerini düşürmesi gerektiğini söylüyor. Babam aslında geri zekalı olduğumdan emin olduğunu söylüyor. Etik kurulu benimle nasıl konuştuğunu bilse altına sıçardı. Benimle konuşurken kullanmayı sevdiği kelimelerin bir listesi var çünkü o 190 IQ ile doğmuş ve ben... çok biriyim. Ağladığımı ve bana iğrenerek baktığını hatırlıyorum. Muhtemelen benim de bir ibne olacağımı söylemişti. Kitaptaki her aşağılayıcı kelimeyi düşünün ve o adam bana bunları söyledi ve en de... en aptalca şey de hala umursuyor olmam. *Hâlâ* ölçüsünü alamamaktan nefret ediyorum."

Sonunda hasarı görebiliyorum. Yalnız bir adam olduğunu her zaman biliyordum, şarkı sözleri göğsünüzü sadece kalp kırıklığından gelebilecek bir şekilde ağrıtıyor, ama şimdiye kadar Harley ve ikizlerle nasıl uyum sağladığını anlamamıştım. Hayatı tehlikede olmayabilir ama ruhu tehlikedeydi. Planlayıcıya babasını da eklemek istiyorum. O adamı avlamak ve bıçağımla merhaba demek istiyorum ama Blaise'in sesindeki özlem bir . Bir gün ebeveynlerinin onları incitmeyi bırakacak kadar sevmesi için dua eden küçük bir çocuğun yankısı.

Annem nefes almayı bırakana kadar bana zarar vermeyi bırakmadı. bir ses babasının da aynı olacağını söylüyor.

"Lanet dondurmanı ye, Morrison. Sarılmamız gerekiyor mu? Pek bana göre değil ama senin için deneyeceğim."

Bir kahkaha patlatıyor ve sonunda kaşığını kaldırıyor. Tekrar nefes alabiliyorum çünkü sonunda bir adım uzaklaştığını hissediyorum. Bitirdiğinde bir kolunu omzuma doluyor ve kulağıma fısıldıyor, "Bir şarkıya ne dersin Dağlı? O güzel sesinle bana bir şeyler , koroda beni yenebilirsin."

Başımın üstünde bir kova buz yok mu? Yutkunuyorum. "Ah, üzgünüm. Ciddi bir sahne korkum var. Avery ve ben bunun üzerinde çalışıyoruz."

İnliyor ve benden uzaklaşıyor; acınası bir şekilde peşinden sürünmemeye çalışıyorum. Gitarını ve şarkı sözü kitabını aldığı anda nefes almayı tamamen bırakıyorum.

"O zaman sana özel bir konser vermem gerekecek, Mounty. Bazı şarkılar üzerinde çalışıyorum, bana ne düşündüğünü söyle."

Kalbim dursun.

B laise'in izni Pazartesi günü sona eriyor ve derslere girdiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Onunla bu kadar uzun süre kilitli kaldığım için hâlâ gerginim. Bir sorun olduğundan değil, sadece Günahkâr derecede ateşli bir adam tüm mobilyalarınızın üzerinde çok fazla ten sergileyerek özlem hormonlarınızı kontrol altına almak. Boksör şortuyla uyuyor ve başka bir şey giymiyor, uyanırdım, dövmeleleri ve karın kaslarını görürdüm ve mümkün olan en soğuk duşları almak için kaçmak zorunda kalırdım.

Öğretmenlerim daha iyi hissedip hissetmediğimi soruyor ve ben de bir profesyonel gibi Avery'nin yalanlarına ayak uyduruyorum. Koro hariç her sınıfın birincisiyim ve tüm ödevlerimde altı hafta ileride olmayı başarıyorum.

Dersten sonra Ash ve Lance ile kütüphanede özel ders alıyorum ve diğer Mounty'nin yüzündeki neşeli gülümsemeyi gördüğümde keyfim biraz kaçıyor. Ash ortalıkta görünmüyor, Tanrı'ya şükür, çünkü Lance bana çiçek getirmiş. Hayır, sadece çiçek değil, bana gül almış. Gülleri bana uzatıyor ve ben de ona başımı sallıyorum.

"Bunları almayacağım. Arkadaş değiliz, bundan başka bir şey istemiyorum, bana çiçek alma."

Lance gülleri çantasının üstüne, yere bırakırken gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Onları seveceğini sanmıyordum ama denemeye değer diye düşündüm. Sana bir teklifim var! Çatık kaşlı arkadaşının burada olmamasına sevindim, böylece sadece biz Atlı Polisler arasında konuşabiliriz."

Tüylerim diken diken oluyor. Onda beni bu kadar ürküten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama kendimi Ash'i buluyorum. Derse gelmeyeceği onca gün varken! Ona sinirli bir mesaj gönderiyorum ama görmezden geliyor. Siktir et onu.

"Ortasında olduğunuz küçük bahsi duydum. Her şeyin iyi bir eğlence olduğunu ama sonra potada ne kadar para olduğunu duydum ve sanırım bir anlaşmaya varmalıyız."

Dişlerimi sıkarken sandalyemde arkama yaslanıyorum. Anlaşma mı? Sikini sokmadan önce bir sözleşme mi imzalamalıyız? Fikrimi değiştirdim, onu bıçaklamak istiyorum. O iyi bir adam değil, *iyi* bir *adam*. Temel insani terbiye için seks bekleyen tiplerden. Seni küçük pislik, havlamak için yanlış ağacı seçtin.

"Siktir, hayır. Çalışacak mıyız yoksa miyim?"

Göğsünü masanın üzerinden bana doğru eğiyor ve kolonyasının mide bulandırıcı kokusu karşısında tüm vücudumun seğirmesini engellemek zorunda kalıyorum. Tanrım, bununla mı yıkanmış?! Gülümsemesi yüzüne yapışıp kalıyor. "Arkadaşlar arasında seks. Biraz eğlenebiliriz ve bundan her birimiz bir milyon dolar kazanabiliriz."

"Para için sevişmemizi önerdiğin için kolunu kırmamayı ve doğru yolu tercih ediyorum." Kendimi tutamayıp ayağa kalktım çünkü ona özel ders vermeyi siktir et, matematiği kendi başına halledebilir.

Bana seslenmeden önce masadan üç adım uzaklaşmışım, tüm odadakilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle

"Seni , biliyorsun. Şehrin güney yakasından olduğunu biliyorum, rıhtım yakınlarında. Zaten yüzlercesine hizmet etmişken bir sakin daha ne önemi var? Buradan bir çıkış bileti için hızlı bir sikişi göze alırdım."

Bir kahkaha duyuyorum ve yan masadaki küçük zengin ters ters bakıyorum. Sesimin düzgün çıkacağından emin olduğumda ona dönüp "Buna pişman olacaksın" diyorum.

Gülümsemeye devam ediyor ve ben de hissetmediğim bir sakinlikle kızların yatakhanesine doğru yürüyorum.

Anahtarı çalıştırmak için üç deneme yapmam gerekiyor ve odamıza girdiğimde öfkemi dışarı vuruyorum. Çantamı yatağımın üzerine fırlatıyorum ve ayakkabılarımı tekmeleyerek fırlatıyorum, banyodan da küfürler savuruyorum. Blazer ceketimi atıyorum ve ellerim gömleğimin altını kavrayıp düğmelerini koparmaya hazırlanırken, bir boğaz temizleme sesi duyuyorum ve Avery üç adamı mutfak tezgahında otururken buluyorum. Avery küçük bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ama çocuklar öfke nöbetimi şaşkınlıkla izliyorlar. Sikerim böyle işi. Duş almam lazım.

"Bugünü de sikeyim, bu okulu da sikeyim, bu cehennem çukurundaki her mafsalsal kazıyıcı, göğüs dövücü, egoist herifi de sikeyim!" Bağıriyorum ve banyonun kapısını çarpıyorum. Kıyafetlerimin geri kalanını yırtıp duşa giriyorum ve bugün olduğum dramatik taç yaprağı gibi biraz çılgınlık atıyorum. Kahretsin, belki de dramatizm bulaşıcıdır ve Blaise bana da bulaştırmıştır? Ne sikim ama.

Avery odaya girdiğinde psikopat gibi cildimi fırçalıyordum. Kapıyı çalmadı ama ben de kilitlemedim. Kollarını ve banyo dolabına yaslandı.

"Bana neler olduğunu anlat ki seni ezik kimse gidip onu yakalayabileyim."

İnliyorum ve başımı için suyun altına eğiliyorum. Avery ayağıyla bir yere vuruyor ve ben de ona gerçek bir sıcaklıkla bakıyorum. "Lance para için onunla yatmam konusunda beni ikna etmeye çalıştı. Bunun buradan çıkış biletimiz ve benim için iyi olacağını söyledi. Hayır dediğimde, varoşlardan geldiğimi bildiğini ve iyi kullanılmış bir yarayı becermek zorunda pek heyecan ama zorlayacağını söyledi."

Avery başını eğiyor. "Ve bu seni kızdırdı mı? Bu kadar mı? Ash muhtemelen sana daha kötü şeyler söylemiştir ve Blaise de *kesinlikle* söylemiştir."

ve suyu kapatıyorum. Kaşlarını bana doğru kaldırdığında ben de ona homurdanarak karşılık veriyorum. "Belki de sadece regl dönemimdeyimdir."

Ben kurulanırken yan gözle bana bakıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, "İyi. Bu beni rahatsız ediyor çünkü o çok iyi biri. Bütün yıl boyunca bana tek kelime bile yanlış söylemedi ve şimdi birdenbire beni becermek için bir anlaşma çalışıyor. Ash ve Blaise her zaman dürüst oldular. Benden nefret ediyorlarsa, söylerler. Mounts Bay'in yarısını siktiğimi düşünüyorlarsa, söylerler. Sanki iç çamaşırlarıma girmelerini sağlayacakmış gibi bana kırmızı güller almıyorlar."

Avery kıkırdar ve başını sallar. "Güller mi? Ciddi misin? O da sana kur yapmaya çalışan diğer erkekler kadar bilgisiz."

Ganimet şortumu giyerken duraksıyorum. "Kim bana kur yapmaya çalışıyor?"

"Aynen öyle." Avery beni şöyle diyor. "O kadar cahiller ki girişimlerini kaçırdın. Bir erkeği fark etmen için bile ne?"

Ayak parmaklarıma kadar *kızardım*. Harley'nin sesi kafamın içinde beliriyor ve bana o küçük tek cümlesini söylüyor: *Bir şekilde dikkatini çekmeliydim.*

Avery'nin sipariş ettiği köri tabağını REDDEDİYORUM ve doğruca bir küvet dondurmaya gidiyorum, kase yok sadece kaşık var. Avery'nin yanına oturup öfkemin içinde debelenirken Harley beni dikkatle

izliyor.

"Sinirli olmanın kimin suçu olduğunu sınıfla paylaşacak mısın yoksa diyabetik komaya mı girmeye çalışıyorsun?"

Ağzıma bir kaşık dondurma atıyorum ve onu tersliyorum. Ash bana homurdanıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Bu arada atladığın için teşekkürler. O küçük sürüngenle tek başıma uğraşmak zorunda kaldım." Ağzımdaki lokmanın etrafında söylüyorum.

Ash bana sırtıttı. "Desteğe ihtiyacın olduğunu fark etmemiştim, bıçağının yeterli olduğunu sanıyordum." Feveran ediyorum. Kuduruyorum ve dondurma yiyorum, sanki şeyin cevabı ondaymış gibi kaşığımı yalıyorum.

"Kaşığa dil atmayı bırak, bazılarımız kurak bir geçiyor." Harley homurdanıyor ve ben de onun küçük iğnelemesini görmezden gelerek ona bir kiraz fırlatıyorum.

Avery kolunu benimkine doladı ve tatlı bir sesle şöyle dedi: "Lance bahsi bitirmek için hizmetini teklif etti. Lips teklifi reddedince, onu ikna etmeyi kendine görev edinmiş. Ne yazık ki, Eclipse bilinmeyen-ortak adı Anderson'ın büyük ve karmaşık zihni, ölümlü insanlar için çözülemez bir bulmaca olmaya devam ediyor."

Blaise ilk kez izin verilen biradan bir yudum alıyor ve müstehcen bir şekilde inliyor. "Ne sikim ama. Belki de yatıp bu işi bitirmelisin. Ruh halini hafifletebilir."

Harley'nin gözleri ona doğru tehlikeli bir şekilde kısılıyor ve ağzını açtığında ona en sert bakışımı atıyorum. Benim lanet erdemim hakkında konuşursa yüzleşmek zorunda kalacağım destansı saçmalık yığınlarına ihtiyacım yok.

Dişlerini sıkıyor ve taktik değiştirerek masadaki herkese bakıyor. "Lips'in katılmasına karar verdik, değil mi? Avery ben ona kefil olduk, Blaise yola geldi ve Ash hâlâ inatçı bir hıyar olabilir ama hepimiz biliyoruz ki o var. Peki, kuyruğunu kovalayan, seks için yalvaran bir sik kabul edecek miyiz, yoksa koyunlara ait oldukları yeri hatırlatacak mıyız?"

Göğsüm sıkışıyor ve gözlerimi mutfak tezgahının bozulmamış beyaz yüzeyine sabitliyorum. Avery kolumu sıkıyor ama konuşan Ash şok oluyorum. "Planlayıcıdaki üç kişiden tam bir kargaşaya dönüştük. Joey, Harlow, Annabelle, Lance, aptal web sitesinden düzinelerce küçük sürtük. Aynı sayfada buluşmalı ve önceliklerimizin ne karar vermeliyiz. Lance bir sorun olacak mı?"

Boğazımı temizliyorum. "Hayır. ama gerçek bir tehlike altında değilim."

Blaise bir bira daha açıyor ve şişeyi yavaş, pis sırtışıla bana doğrultuyor. "O küçük saygısız herifi senin için döveceğim."

Harley alay ediyor. "Ancak önce sen ona ulaşırsan."

Avery gülüyor ve bana doğru eğilerek fısıldıyor, "Güllerden daha iyi, değil mi?"

Yüzümdeki kızarıklığı gizlemek için bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Sanki Avery'nin aptal aşkımla dalga geçmesine ihtiyacım varmış gibi... yani aşkımla. Sanırım bu üçünden birinden gelseydi gülleri severdim. Hayır, bu bir yalan. Çiçekler aptalca ama çabalarını takdir ederdim. Hayır, yine yalan. Keşke çiçek isteyen bir kız olsaydım çünkü o zaman belki Harley, Blaise ya da lanet olsun Ash'in seksten daha fazlası için sahip olmak isteyeceği bir kız olurdu. Ugh. Beni mızımız bir kaltağa dönüştürdüğü için Blaise'i öldüreceğim.

"Joey?" Blaise soruyor ve Ash ağzını açtığında sözünü sertçe kesiyorum. Bir planım var.

"Ayıklandı. Sıradaki?"

"Harlow?"

Avery usulca mırıldanır ve şöyle der: "sonunda kendi mezarını kazacak. Aynı şey Devon için de geçerli. Asıl sorun Annabelle."

Birasının kapağıyla oynarken tüm gözler Blaise'in üzerinde. Kimse konuşmayınca, siktir et, diye düşündüm ve daldım.

"Onun ortadan kaybolmasına ihtiyacımız var mı? Ben... bunun sağlayabilirim."

Avery dışında kimseye bakmayı reddediyorum. Gözünü kırpmıyor, irkilmiyor, yüzünde en ufak bir

korku ya da tiksinti belirtisi yok, soğukkanlı hesaplamayla bana bakıyor çünkü gerçekten de Annabelle Summer'ın kuruldan çıkarılması gerekip gerekmediğine karar veriyor.

"gerçekten gangster bağlantılarının var?" Blaise homurdanıyor ve ben onu dizginleyemeden irkiliyorum.

Harley onun koluna yumruk ve o da inler. "Siktir, öyle demek istemedim Mounty, sadece... Nereden geldiğin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım Avery biliyor ve Harley de belli ki bir şeyler biliyor ama ben on altı yaşında bir kızın nasıl olup da sakince, gelişigüzel birinin hayatına son vermeyi teklif edebildiğini anlamaya çalışıyorum. Lanet olsun, sorun öldürmek bile değil. Sanki Cheerios' isedikleri için bir sürü başka kızı öldürmüşsün gibi sıradan bir ton."

Sertçe yutkunuyorum. "Hayatın farklı kesimlerinden pek çok insan tanıyorum. Bazıları gangster. Ben hiçbir çetenin üyesi değilim, hiçbir çetenin üyeleriyle yatmıyorum ve hiçbir hiçbir şekilde sadakat borcum yok."

Harley elini ensesinde gezdiriyor. "Her neyse, önemli değil. Onu *öldüremeyiz*. O aptal, çıkarıcı bir sürtük ama Joey değil. Eğer birini öldüreceksek, bu olur." "Kimse Joey'i öldürmüyor." Ash tersledi ve sanırım hepsi kadar.

HARLEY yüzme antrenmanına geç kalıyor ve Avery de aynı saatlerde baleye gitmek üzere yola çıkıyor, Ash onu aşağı indirmek için omzuna rahat bir kol atıyor.

Blaise ödevleri için yardım istiyor ve ben de ona yardım edecek kadar . Tam bir saat çalıştıktan sonra omuzlarımı gerdim ve babasının mektupları sızdırıldığından beri beni rahatsız eden tek soruyu ona sorma riskini aldım.

"Annabelle belgeleri ne zaman aldı? Avery bunların yeni çekilmiş fotoğraflar olması gerektiğini çünkü serbest bırakıldıkları güne kadar tarihlendirildiklerini söyledi."

Blaise irkiliyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten mi? Gerçekten mi?! Sanki on altı yaşında ve hamile olmak istiyorsun. Bebeği turneye götürecek misin?" Tersliyorum ve yüzü düştüğünde anında pişman oluyorum.

"Onunla seks yap! Kanepede ağlasın diye onu odaya aldım. Ne yapacağımı bilemedim, ağlayan kızlara hayır demekte iyi değilim! Son zamanlarda sinirliydim. Bu yüzden boktan bir karar verdim. Akli başında biri olarak bilinmem."

Ona homurdanıyorum ve yazmaya devam ediyorum. Kalemikle kıpırdanıyor, parmakları seğiriyor ve yüzü . "Eğer sakinleşip odaklanamıyorsan, bunu gece için bırakabiliriz. Ödevin tamamlandı ve çalışma kitaplarında iyi bir ilerleme kaydediyoruz. İzin aldığımız birkaç gün not ortalamanı etkilemeyecek."

Başını sallıyor ama gözleri kapıda kalıyor. İçimi çekiyorum ve sandalyeme geri oturuyorum. "Ne ? Çıkar ağzındaki baklayı."

Homurdanıyor ve ellerini yüzüne sürüyor. "Bir şey istiyorum. Ona sahip olamıyorum. İstedığımı elde edememe konusunda iyi değilim. Şımarık bir zengin çocuğu olduğum için bana kızacağını biliyorum ama gerçek bu."

Bunu yapabilir. Belli ki hayatı boyunca ona her şey gümüş tepside sunulmuş ve bana yaptığı boktan muamele için nihayet karma gerçekleşiyor diyebilirsiniz. Ama onunla konuşmayı seviyorum, bana seviyorum, bu yüzden empatik olmayı seçiyorum. İstedığımı elde edememek hakkında çok şey biliyorum. Ayrıca, onun ev hayatının benimkine oldukça bilmek, aramızda garip bir bağ kurmamızı sağladı.

"Bu berbat. Özür dilerim."

Bana göz kırptıyor ve sonra inliyor. "Beni dışarı atmanı umuyordum. Böylece dikkatimi dağıtacak bir şeyim olurdu."

Omuz ve "İstersen yapabilirim ama konuşmak istemez misin?" diyorum.

"Sarhoş olup gitarımı çalmayı tercih ederim. Harley odamızda çalmamı yasakladı çünkü benim, tırnak içinde, somurtkan öfke nöbeti mızımızlanmalarımın bitti. Görünüşe göre şimdiye kadar bunu aşmış olmalıydım."

Buna kıkırdıyorum ve kâğıtlarını ve malzemelerini . "Git gitarını al ve bu gece kanepede uyuyabilirsin. Avery içkileri buzdolabının üstündeki dolaba taşıdı. İstersen dışarı çıktığımda duş alır ve kokteyl hazırlarım."

Yüzü aydınlanır ve sonra bir düşer. Ayağa kalkıp çantasını omzuna atıyor ve çizmelerini yere sürüyor. "Siktir, Mouny. Yapardım. Yapardım amına koyayım."

İç çekiyorum ve yavaşça başımı sallıyorum, ayağa kalkmak için elini tutuyorum. "Ama Ash burada uyuduğunu öğrenirse çok kızar?"

"Şu anda pek çok kararımı arkadaşlarımın ne düşüneceğine göre veriyorum." diye mırıldanıyor.

("Zaten bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum."

Arkamı dönmeye zahmet etmiyorum. Avery'nin yüzündeki ifadeyi tam olarak biliyorum. spor salonuna bakıyor. Matematik dersimiz sırasında Harley'e açıklamıştım ve o da tek kelime etmeden anahtarlarını bana teslim etmişti, yani artık tüm salon bize kalmıştı. Avery haftalardır beni oyalıyordu ama sonunda onu köşeye sıkıştırdım.

Odanın ortasında, geçen yıl Harley ve Blaise'i içinde bulduğum boks ringi hâlâ duruyor ve ona bakmayı reddediyorum çünkü bakarsam yanaklarımı kesinlikle renklendirecek allığı sorgulayan Avery'ye ihtiyacım yok.

Avery'nin yoga pantolonunu ve bol bir kapüşonlu tişörtü giydim. Ayakkabılarımı çıkardım ama çoraplarımı çünkü cilalı ahşap zemin buz gibi. Avery buraya baleden gelmiş, o yüzden fındıkkıran oyuncularına benziyor. Sanırım öyle. Yani, fındıkkırandaki bir balerinin ne giyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama Avery'nin uyacağından eminim.

"Sana nasıl dövüşüleceğini öğretmeyeceğim. Zaten bu konuda iyi olamam çünkü ben kavgaya girmem. Kendimi savunurum ve cüsseme rağmen kimi yenmem onu yenmek için hesaplı hamleler yaparım. Sana öğreteceğim şey bu."

Kapının açılıp kapandığını duyuyorum ama derse odaklanırken bunu aklımdan çıkarıyorum. Avery ilk bölüm boyunca inliyor ve . Yumruk yaparken başparmağını içeri sokmamasını öğretiyorum. Ayaklarının üzerinde daha dengeli için ağırlığını nasıl ortalaması gösteriyorum. Korktuğunda nasıl nefes alacağını öğretiyorum ki beynine en uygun miktarda oksijen gitsin. vurmak için en iyi noktaları ve vurmak için vücudunun hangi kısımlarını kullanması gerektiğini öğretiyorum.

Bir saat sonra Avery nefes nefese kalıyor ve mucizevi bir şekilde terliyor. En azından biraz dağınık görünüyor ve ben de bunun üzerine aptal gibi sırtıyorum. Su almak için durduğumuzda, üç yardakçının da bize katıldığını fark ediyorum.

"Dağcılık okulunda bunu öğretiyorlar mı?" diye soruyor Blaise ama yanaklarında bir kızarıklık var. Ash kafası karışmış görünüyor ve Avery onunla sessizce konuşmak için yanına gidiyor. Bunu öğrenmeye zorlanmasından nefret ettiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse bunu yıllar önce yapması gerektiğini düşünüyorum. Su şişesini boşaltıyorum ve Harley yeniden doldurmayı teklif ederek şişeyi benden alıyor.

Ona gülümsüyorum ve sonra , "Daha yapacak çok işimiz var Ave's, hemen buraya gel." İnliyor ve ayaklarını sürüklüyor. "Ben senin gibi güçlü değilim, Lips. Bunu yapamam." İçimi çekiyorum ve boks ringine yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ki ciddi olduğumu anlasın. "Seni korumak için her zaman Ash, Harley ya da Blaise'in yanında olduğunu ama sen

Yanlış. Haftada altı gün egzersiz yapıyorsunuz. Bazı günler üç seans yapıyorsun. Hiç kemiğın kırılmadı, sinirlerinde hasar yok ve Rory'nin yaptığı şey karşısında donup kaldığında bunun nedeni TSSB değıl korkuydu. Fiziksel olarak benden daha güçlüsün. Sana öğrettiğim şey kendini savunmanın temelleri ama ihtiyacın en önemli, en *değerli* şey zaten sahip olduğun bir şey."

Ofluyor ve kollarını kavuşturuyor ama ben devam ediyorum. "Gözlemci ve sezgiselsin. Bir öğrenciye hangi zayıflıklara sahip olduğunu ve onları alt etmek için bu zayıflıklardan nasıl yararlanacağını hızlıca değerlendirebiliyorsun. Şimdiye kadar bu gücünü koyunları sosyal olarak mahvetmek için kullandın ama kolayca vücut dilini okumaya ve kendini savunmaya geçebilirsin. Bu konuda tanıdığım herkesten daha iyisin, en az kadar iyisin. Sonunda bu konuda benden daha iyi olabilirsin."

Arkasından bakınca çocukların yerleştğini ve bize odaklandıklarını görüyorum. Avery'ye kaşlarını çatarak soru soruyorum ama o beni geçiştiriyor. "Burada olmaları umurumda değıl. Ama bana gerçek bir şey göstermeni istiyorum. Bana bir durum göster ve bilginin gçten ya da csseden nasıl daha iyi olacağını açıkla. Bunu bana kanıtlamanı istiyorum ki kendimi sorgulamayı bırakabileyim."

Hm. Bu iyi bir fikir ve bunu kendim düşünmediğim için biraz kızgıyım. Aklıma gelen senaryodan biraz rktm ama düşündükçe daha iyi uyuyor.

İç çekiyorum ve bir yığın eğitim minderi alıyorum. Yatak hizasına gelene kadar üst üste yığıyorum, sonra kapşonumu çıkarıp Avery'ye uzatıyorum. Tereddütle alıyor ve kafasına geçiriyor. Glnç görünüyor ve Ash onun fotoğrafını çekerken . Bıçağımı bulana kadar çantamı karıştırıyorum ve sonra onu kazağımın cebine .

Alt dudağımı çiğnedikten sonra seyircilerimize sesleniyorum. "Bakın, sessiz olmalısınız. Eğer kendini nasıl savunacağını öğrenecekse, ona bu konuda yol göstermeme izin vermelisiniz. Eğer beceremiyorsanız, lütfen gidin."

Hepsi biraz tereddütle başını sallıyor ve sonra onları aklımdan çıkarıyorum. Avery'nin bileğini tutuyorum, çürütecek kadar sert. Sıçradı ve bana kaşlarını çattı.

"Joey'nin ilk yıl gitmem için ısrar ettiğı parti. Tüm birinci sınıflara beni öyle ya da böyle becereceğini söylemişti. Beni yurda buldu, kafasının iyi olduğunu biliyordum ama benden daha hızlı koşabileceğini de biliyordum. Alışkanlığı yüzünden Rory, Ash ya da bu okuldaki çoğı erkek kadar iri değıl ama uyuşturucu bağımlılarının ne yapacağı belli olmaz. ylece kaçamazdım."

Avery'nin kaşlarında derin bir çatıklık var ve dudaklarının kenarları aşağı doğıru . Ona bu gerçeğı daha önce hiç söylememiştim. Arkadaş olmadan aylar önce bunu aklımdan çıkarmıştım.

Bileğini tutuyorum. "Bileğimi bundan daha sert tuttu. Kemiklerimin parmaklarının altında büküldüğünü hissedebiliyordum ve geri çekilmek, kırık bir bilekle onunla savaşmak anlamına geliyordu. Peki sen ne yapardın? Onu tanıyorsan, içinde bulunduğın durumu biliyorsan, ne yaparsın?"

Avery yutknr. "Birlikte oynayalım. konuşturun ve dikkatini dağıtın."

Başımı salladım ve onu minderlere doğıru çektim. İkimiz de minderlere oturduktan sonra bir dakika bekleyip devam ediyorum. "Şimdi seni zorla becerebileceğini ya da arkana keyfini çıkarabileceğini söylüyor. Seni pyor. Sen ne yaparsın?"

Avery' dudağı titriyor ama gözleri kuru kalıyor. "Birlikte oynayalım. Başka şansım yok, bileğim hâlâ onda." "Güzel." Onu geriye itiyorum ve vücudunu kendi vcudumla rtyorum, onu sıkıştırmamaya veya incitmemeye dikkat ediyorum. I

Arkamızda patlayan küfürleri ve fırlatılan bir sandalyeyi duyuyorum ama derse odaklanmaya devam ediyorum. "Şimdi ne olacak?"

Avery kaşlarını çatar ve neler olup bittiğini anlamaya çalışır. başının üzerinde tuttuğı bileğini biraz çekiştiriyor ve sonra biraz kıpırdanıyor. "Bıçak cebimde."

Gülümsedim ve başımı salladım. Tutmak için uzanıyor ve ben de onu sıkıştırmak için kendimi onun üzerine indiriyorum. "Beni aşağı itmeden önce yakaladım, böylece elim sıkıştı. Sen ne

yapıyorsun?"

İç çekiyor. "İğrenç. Kolunu güreşerek çıkaramazsın çünkü fark eder, bu yüzden uyum sağlamak zorundasın.

Ne zavallı bir bok parçası."

Homurdanıyorum ama ateşinin geri gelmesine sevindim. "Evet. Sırtını ve biraz inle, o da rahatlayacaktır çünkü ona sürtünmeni istiyor."

"Doğru." Eğildi ve bıçağı çıkardı ama ağzını kapalı bıraktı. Sonra başka bir talimat vermeden bıçağı kasıklarına . Ona attığım sırtış vahşi ve vahşiydi.

"Avery Beaumont, az önce kendini kurtardın. Beyaz şövalyeye gerek yok."

Birkaç senaryo daha oynuyoruz ve Avery'nin kendine güveni artıyor. İşimiz bittiğinde Ash ortalıkta görünmüyor ve Harley Blaise'i onu bulması için gönderiyor, sonra da bizi odamıza götürüyor. Kapı çalınana kadar eğitim neler olduğunu düşünmüyorum ve kapıyı açtığımda Ash'i bitkin bir halde, durmaya çalışırken sallanırken buluyorum.

Onu kanepeye doğru itiyorum, kapıyı kilitlerken nefesimin altında mırıldanıyorum, "Hayatım artık sarhoş, şımarık zengin çocuklarına bakıcılık yapmak."

İçimi çektim ve yüzümü ovaladım. "Avery duşta, kusman gerekiyorlütfen şimdi söyle ki sana bir kova getirebileyim."

Bana kaşlarını çatıyor ve lanet olsun, sarhoş Ash çok sevimli. Vücudum eriyip bir su birikintisine dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya, bu yüzden ondan uzaklaşıyorum ama o bileğimi tutup beni yanındaki kanepeye çekiyor. "Buraya Floss için gelmedim."

Sesi bulanık değil ve midesindekileri kaybedecek gibi görünmüyor, ben de koltuğa geri yerleşiyorum. "Sorun nedir? Şimdi neyi düzeltmem gerekiyor?"

"Kardeşim sana tecavüz mü etti?" Her zamanki gibi sıfır nezaketle ağzından geçiriyor. Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da gözlerini ovuşturuyor. " yol gösterdiğini biliyorum ama ondan kurtulduğunu senden duymam gerek. Yaptığının yanına kâr kalmadığını bilmem gerek."

"Denedi ama ben ondan kaçtım. Endişelenme, bunun için uykularım kaçmıyor."

İnliyor ve öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayamış ve yüzünü ellerinin arasına Bu krizin ne olduğundan emin değilim ve kendimi Avery'nin acele edip beni kurtarması için dua ederken buluyorum.

"Kahretsin, bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun? Aynı o lanet canavara . Hepimiz babamızın lanet olası suretiyiz." Gülüyor ama ses tonunda mizah yok. "Harley anneme benziyor. O hayatımızda sahip olduğumuz tek iyi şeye benziyor ve ben de aynada bize sahip olan iblislere bakıyorum. Kahretsin, şimdi de Morrison gibi konuştum. Şarkı söylemeye başlamadan önce biri bana bir içki daha getirsin."

Ona cevap vermeden önce bir süre kendi ellerime bakıyorum. "Joey'e benzediğini düşünmüyorum. Bence Avery'ye ve o bu dünyadaki en iyi insanlardan biri. Yani evet, Harley gibi annene benzemek harika olurdu ama Avery'ye benzemek de gayet iyi. Önemsiz şeyler için sinir krizi geçirmeyi bırak."

Çatık kaşlar geri döndü ve tapınmanın şiddeti daha da artıyor. Nefes alamıyorum. Bana , "Nereden geldin lan sen?"

Homurdanıyorum ve Avery'nin basit davrandığını düşündüğünde yaptığı gibi bacağını okşuyorum. "Bir uyuşturucu bağımlısı. Ya da bir metamfetamin laboratuvarı, hangisini bağlı."

Bir hafta daha derslere sürüklendim ve ders yükümüz o kadar fazla ki her akşam yemek yemek zorunda kalıyoruz. Avery ile baş başa yemek yemeye ve yaşadığımız krizler hakkında kendimi sansürlemek zorunda kalmadan konuşmaya alışmıştım.

bir yığın şımarık pisliğin etrafında olmak zorundayım.

Çocuklardan önce varıyoruz ve Avery telefonunda homurdanırken ben bir tepsiyi yiyeceklerle dolduruyorum. Avery'nin sevdiği meyve suyundan bir sürahiye uzandığımda omzum itilerek yoldan çekiliyor ve Harlow önümdeki sıraya giriyor.

"Ah, üzgünüm Mounty, ama burada olmak için gerçekten para ödeyen öğrenciler hayırseverlik vakalarının arkasında beklemek zorunda kalmamalı." Tatlı tatlı konuşuyor ve ben de kafasını duvara çarpmamak için derin bir nefes alıyorum.

Avery telefonundan başını bile kaldırmadan, "Burnunu sil Roqueford, en iyi üflemeğini kanın yerine yüzünde harcıyorsun. Şansın varsa bir sonraki satır beynini patlatır."

Harlow onunla alay ediyor ve meyve suyu sürahisini bize doğru itiyor. "Koşun ve evcil dağlı sürtüğünüzü de yanınıza alın."

Dişlerimi sıkıyorum ve Avery'yi koltuklarımıza yönlendiriyorum. Ben daha ağzımı açmadan orada oturan kız grubu hareket ediyor ki bu çok hoş. Keşke Harlow da aynı şekilde eğitilebilseydi. Biz otururken çocuklar da geliyor ve yemek için sıraya girerken birbirlerini itip kakıyorlar. Blaise, Harley'nin söylediği bir şeye gülmek için başını geriye kendimi onlara sırtırken buluyorum. Ash gözüme takılıyor ve bana dudak büküyor. Homurdanıyorum çünkü bir haftalık zorlu bir çalışmanın ardından en çok ihtiyacım şey o göt herif tarafından terslenmek.

"Bugün ona karşı nazik ol, Lips." Avery mırıldanıyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum, sırtışım yüzümden eriyip . "Harley dün gece Joey'i üzerinden soymak zorunda kaldı. Psikopat gittikçe kötüleşiyor, Hannaford'daki zamanı sona eriyor. Gelecek yıl biz yokken eziyet edecek başka birini bulması gerekecek."

Sikerler. "Joey nelerden hoşlanır? Ondan nasıl intikam alacağımızı bulmanın en hızlı yolu bu. Reaktif olmayı bırakıp proaktif olmaya başlamalıyız."

Tabakları tepside boşaltırken Avery'nin dudakları bana doğru kıvrılıyor. "Kendisi ve kokainden başka bir şey yok. Ve para, sanırım, ama Ash ve beni etkilemeden ona dokunamayız."

Kokain. Ne yazık ki, bu bokla ilgili bazı deneyimlerim oldu ve onu yeryüzünden silebilmek için her verirdim.

"Tamam, sanırım bununla çalışabilirim. Bana biraz zaman verin."

Başını sallıyor ve çocuklar gelip yerlerine oturuyorlar. Ash biraz tereddütle hareket ediyor ve ben

Harley'e bak. Avery telefonunu kaldırıyor ve Blaise'in ona anlattığı aptalca bir şakaya gözlerini deviriyor. Plan yaparken hiçbirini .

Tepsiden buzlu kahvemi aldıktan sonra Avery için bir bardak meyve suyu dolduruyorum. Bardağı ona uzatırken filmimsi bir kalıntı var. Parmaklarımda kaygan bir his bırakıyor ama sabunlu değil. Daha çok yağlı bir doku. Parmaklarımı eteğime silmeyi düşünüyorum ama içimde bir çekilme hissi var. Etrafımdaki konuşmaları tamamen unutmuşum ve Blaise'in parmaklarımı koklamamla dalga geçtiğini bile duymuyorum. Naneli kokuyor. Sanki...

Elim fırlıyor ve bardağı dudaklarına götüren Avery'nin elinden alıp doğrudan Ash'in kucağına atıyor. Avery nefes nefese kalıp geriye doğru sendeliyor ve Ash bana çıkışıyor, "Senin neyin var, Mounty?"

"Bardak yağlı. Kokla. Harlow'un beden eğitimi dersinden sonra yaptığı gibi kokuyor. Keklik üzümü yağıyla ovuyor." Harley'nin kaşları havaya kalkıyor ama diğerleri boş bana bakıyor. "Bu bir tür doğal aspirin ve senin meyve suyuna koymuş. *İçeceğine zehir katmış, Ave's.*"

Sessizlik.

Şaşkınlıktan kimse konuşmuyor ya da hareket etmiyor, ta Ash bardağı sıırılsıklam olmuş kucağından alıp koklayana kadar. Gözlerindeki fırtınayı .

"Bu. Siktiğimin. Amcık."

Aniden ayağa kalkıyorum ve yemek salonuna bakıyorum. Blaise de bakmak için ayağa kalkıyor ve Harley cevaplar için Avery'yi delmeye başlıyor.

"Hiç içtin mi? O olduğuna emin misin? Doğru kaltağı öldürdüğümü bilmem gerek." Harlow ortalıkta görünmüyor. Ash'in yüzü çatlamaya başlıyor, her gün takındığı mükemmel maske parçalanıyor ve geride sadece acımasız bir koruyucu kalıyor. Joey'de onlarca kez gördüğüm aynı ateşin orada da görüyorum ve bu ürpertiyor. Kendime itiraf etmeliyim ki bu kötü bir ürperti değil.

"Bunu ben hallederim. Avery, odamıza geri dön ve . Siz de yukarı götürün ve ben dönene kadar yanında kalın." Dedim ve sonra masadan sıvıştım. Üç adım atmıştım ki Ash'in eli dirseğime dolandı ve yüzümü ona dönmem için beni çevirdi.

"Mounty-" Sözünü kestim, içimdeki tüm öfke ve acı kimin izlediğini umursamadan dışarı taşıyordu. Onun tekrar incinmesine ve Avery'nin bir kez daha kıl payı kurtulmasına kızgınlım. Elimde olmadan ona yönelttim.

"Bu işin içinde olduğumu nasıl düşünürsün? Ona zarar vermek istediğimi nasıl düşünürsün? Geçen yıl bizi birlikte izledin, gerçekten onu *öldürmeye* çalışacağımı mı düşünüyorsun?"

Gözleri parlıyor ve sonunda yumuşak kenarı tekrar içeri süzülüyor. ". Ben... Siktir, sen de . Artık ailedensin. Seninle geliyorum ve Harlow'u dışarı çıkarmana yardım edeceğim."

KIZLARIN yatakhane si tam bir hareketlilik yuvası ve Ash'in varlığı durumu daha da kötüleştiriyor. Kilit açma kitimi almak için odama giriyorum ve sonra fısıldayan izleyicilere aldırmadan Harlow'un odasına giriyorum. Kilitleri değiştirmiş ve yenilemişti ama hiçbir şey beni dışarıda , hele de şu anki öfkemle. Ash beni dikkatle izliyor, buz gibi maskesi düşüyor, böylece ne kadar etkilendiğini görebiliyorum. İçeri girdiğimizde çok daha temiz bir oda buluyorum ama her yerde hâlâ çalıntı eşyalar var. Alay ediyorum ve bir saniye etrafı .

Ash dağınıklığa bakıp yüzünü buruştururken, "Plan nedir?" diye soruyor. Eminim o da Avery gibi temizlik hastasıdır.

"Onunla ben ilgilenirim. Sadece o psikopat sürtüğün külotumu almadığndan emin olmak için kontrol ediyorum."

Ash onaylarcasına homurdanıyor ve giysi yığınlarını taşımaya başlıyor ama ikimiz de elimiz boş dönüyoruz. Lanet olsun. Tarih için bize verilen ders kitaplarından birini buluyorum, kocaman ciltli bir kitap ve kollarıma sırtıyorum. Ash temkinli bir şekilde bakıyor.

"Ne yapmamı istiyorsun? Kızlara vurmam ama başka her konuda yardımcı olabilirim." Konuşurken bana bakmıyor ama ses tonundaki samimiyet çok açık.

"Yan Chastity ile tatlı tatlı konuş ve mziğn sesini kimsenin duymayacağ kadar sağla."

Ash başını sallar ve sonra tereddüt eder. "Onu yanlışlıkla öldürme... ve yakalanma."

Eğr onu ldrrsem, bu bir kaza olmayacak ama başımı sallıyorum ve o da kapıyı sessizce kapatarak gidiyor.

Beklediğmden çok daha hızlı. Bir dakika geçmeden Chastity'nin ısrar ettiğ boktan elektronik mziğn zonklayan bas hattı duvarları titretiyor. Yüzümü ama işimi görecek.

Kapının arkasında durup aynaya bakıyorum. Doğru düzgün adım atmadan önce beni aynada görme ihtimali var ama bu onun Ash'in sorunu olacak. Onun kayıtsız kalacağına bahse giriyorum. Odasında kimse ona saldırmıyor, şimdiye kadar yaptığımız her şey onun kötü niyetli eylemlerini açığa çıkarmakla ilgiliydi. Bu kadar yeter. Ders kitabını kollarımın arasına alıp odaklanıyorum.

Uzun süre beklememe gerek yok.

Kapı arkasından kapanırken Harlowun gözleri benimkilerle birleşiyor. Ders kitabı burnuna çarpıp ikinci kez kırıldığnda gözlerindeki korku parıltısını görüyorum. Yere yığlıyor ve ben saçlarından bir yumruk tutuyorum.

Tanrıya şükür ığlıklarını duyamıyorum ve bu sefer tutmak yerine yatağına sürükleyip yatırıyorum. Hıkıra ağlıyor, göğsünden nefesler fişkırıyor ve elleriyle burnunu kapatıyor. Bıağmı çıkardım ve ona gösterdim.

Dondu kaldı.

Eğlip kulağına doğru konuşuyorum, böylece müzikten beni duyabiliyor. "Yaptığın şey için boğazını kesmeyi düşündüm. Seni hak ettiğn gibi güzelce ve yavaşca deşmeyi düşündüm. Seni kan kaybından ve sonra ortadan kaybolman için eski bir arkadaşımı ağrabilirdim ve sen de ortadan Harlow. Kimse seni bulamazdı. Ama bunun yerine sana Joey Beaumont'a boyun eğdiğn için yenilmez olmadığını hatırlatacağm. Acınacak haldesin ve bir gün seni kullanacak kalmayacak. Bir sonraki kurbanı sen olacaksın ve ona gsterdiğn hiçbir sadakat bunu durduramayacak."

Kafa derisinin yarısı ortaya çıkana kadar saçlarını kesiyorum. Korkmasını istiyorum. O kadar korkmasını istiyorum ki bir daha asla Avery'ye zarar vermeyi düşünmesin çünkü bunu yaparsa onu öldürmek zorunda kalacağım.

"şimdi müdüre ya da Joey' beni ispiyonlamak isteyeceğnizi biliyorum ama şunu unutmayın: Hannaford'daki temizlik işlerini Avery Beaumont yürütüyor. Joey'nin hiçbir şeyi idare edemeyecek kadar iyi Trevelen de satın alındı ve parası ödendi. O bize ait. Bu uyarıyı takacaksın ve gururunu bir kenara bırakacaksın çünkü bunu yapmazsan bir dahaki sefere sadece saçını değl kelleni de alırım."

Bir avuç dolusu kilidi göğsüne atıyorum ve arkama bakmadan dışarı ıkıyorum. Ash bana şöyle bir ve beni takip etti.

Telefonumu çıkardım ve Avery'ye detayları mesaj attım.

KOLLARIM TITRIYOR.

Kalbimin karanlık kısmı, Kurt olmamı sağlayan mürekkep gibi siyah leke büyüyor ve vahşi bir şeye dönüşüyor. Daha önce hiç bu kadar başka birini güvende tutmak için kullanmamıştım. İlk defa onu kullandığım için kendimi kirli hissetmiyorum. Avery Beaumont yarın uyanacak çünkü ben şüpheliyim ve tecrübeli bir FBI ajanının içgüdülerine sahibim. Bu kadar zarar gördüğüm için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Tökezliyorum ve Ash beni sabitlemek için kolumu tutuyor. Okunamayan gözlerle bana bakıyor ve ben de yaptığım şey hakkında açık dürüst bir şekilde ona bakıyorum. Her kan içindeydi. Bunu saklamanın bir yolu yok.

"Odama gel. Avery'yi görmeden önce orada temizlenebilirsin." Sesi kısık ve hırıltılıydı. Başımı sallıyorum ve beni erkeklerin yatakhaneğine götürmesine izin veriyorum. Ash'in bir adım gerisinden yürürken üzerimde bir sürü göz var. İlk başta kan yüzünden olduğunu düşünüyorum, bu normal bir insanı meraklandırır, ama sonra yatakhane'ye girdiğimizde Lance'i görüyorum ve kaşlarını çatıldığını görüyorum. Göğsüm bir mengene gibi sıkılıyor. Tabii ki bu zengin pisliklerin hiçbirisi biraz kanı umursamıyor. Hepsisi Ash'i becermek üzere olduğumu ve lanet olası taramayı kazanmasına izin düşündükleri için sinirli.

Kendi odama geri dönmeliydim.

"Şu anda onun bir fotoğrafını çekersen Smithson, bir daha asla yürüyemezsin. Eyalet koşu takımında olmazsan babanın seni hâlâ seveceğini mi sanıyorsun?" diye alay ediyor Ash ve birden oda hareketleniyor, kimse bakmıyor. Tekrar nefes alabiliyorum.

Ash kilidi açarken koridorun sonundaki bir önünde duruyoruz. Avery ve benimle aynı kilit sistemine sahip olduğuna dikkat ediyorum ve bunu onun organize etmiş olması gerektiğini biliyorum. Sonra beni odaya çağırmak için kenara çekiliyor.

Bu çok gerçeküstü.

Oda, Avery ile paylaştığımız oda ile aynı düzende ama fazladan bir Cal King var. Kimin nerede uyduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe yok. Ash'in yatağı tertemiz, koyu renk döşenmiş, komodininde sadece bir telefon şarj aleti ve bir gözlük var.

Harley'nin yatağı da mükemmel bir şekilde yapılmış, ancak ucunda yamalı bir battaniye ve komodinden taşan kitaplar var. Yatağının ayakucunda daha da fazla kitapla dolu bir var.

Bir de Blaise'in uyuduğu dağınık yuva var. Her şey yeterince temiz görünüyor ama de tam olarak uyandığı pozisyonu yastıklara ve battaniyelere kazınmış olarak görebiliyorum. Yatağının üzerinde bir gitar asılı ve her yerde penalar var. Yastığın üzerinde açık bir not defteri var ve sayfaların her yerinde onun yazılarını ve küçük resimlerini görebiliyorum. Şarkı sözü kitabı. Hay . Aylardır benimle küçük parçalar paylaşıyor ama de bakmak çok cazip geliyor.

Avery'ye Noel'de hediye ettiğim fotoğrafı mutfaklarının duvarında, çerçevelenmiş ve her gün görebilecekleri bir yere yerleştirilmiş olarak gördüğümde iki kez bakıyorum. Kalbim göğsümde garip bir takla atıyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

"Üstünü değiştirmen için sana bir şeyler getireyim, havlular lavabonun altında. Neye ihtiyacın varsa onu kullan." Ash odanın içinde dolaşırken öyle diyor. Bana bakmıyor ve beni buraya getirdiğine pişman olmasından endişeleniyorum.

"Gidebilirim. Ave beni bundan daha kötü gördü, o iyi."

Homurdanıyor ve kahve makinesini çalıştırıyor. Midem gurulduyor. Akşam yemeğini kaçırdım ve kafein kulağa mükemmel geliyor.

"Sadece bir duş al, Mounty."

Ben de öyle yaptım.

Banyo daha çok burada yaşayan üç erkekten beklediğim gibi görünüyor. Bir yığın kirli çamaşır ve havlu taşan sepette duruyor ve lavaboda hâlâ tıraş kremi var. ve

küçük seçenekler, kıyafetlerimi yıkama yığınınna atıyorum. Avery onları benim için geri getirebilir ve ona sormak için bir not alıyorum. Suyun sesi sonuna kadar açık ve çok sıcak. Zayıf olduğum için sabun ve şampuanlarının her biraz kullanıyorum. seviyorum ama üçünün birlikte karışımının kokusunu daha çok seviyorum.

Dışarı çıkıp havluya sarındıktan sonra Ash kapıyı çalıyor ve bana bakmadan bir yığın kıyafet uzatıyor ki aslında tam da ihtiyacım olan bu çünkü ben sadece havlunun örttüğü, beceriksiz, kızaran bir aptalım. Sonra iç çamaşırımı ve bana uzattığı yoga pantolonunu tekrar giyiyorum. Avery'ninkiler, onu daha önce içinde görmüştüm, yani tam oturuyor ve hangi kızın odasında düşünmeme gerek kalmıyor. Gömlek de onunkilerden biri, kaşmirden daha yumuşak ve küçük bedenimden sarkan siyah bir v yaka.

Saçlarımı kurutuyorum ve bağladıktan sonra dışarı çıkmak için derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Bankın üzerinde bir fincan kahve var ve Ash'in de bir tane var, ben de onu alıp büyük bir yudum alıyorum, sıcaklığın içime işlemesi ve kafeinin Ash'in bana ather türlü saçmalığı atlatmam için bana enerji vermesi için dua ediyorum.

"Joey geçen yıl gençleri neden çağırdı? Gerçek nedeni." Yatağında , uzun bacaklarını yere dayadığı ve büyük elleriyle kahve fincanını yerden hâlâ bana bakıyor.

"Mounts Bay'den biri bahsi öğrendi. Joey'nin satıcısı. Aslında, uyuşturucu satıcılığı besin zincirinin en tepesinde. Bu adam benim bahis oynamam fikrinden hoşlanmadı ve Joey'uyardı."

Ash mırıldanıyor ve kahvesini önce bir yudum daha alıyor. "Joey neden yeni bir tedarikçi bulmadı ki?"

"Adam tüm satıcıların sahibi. Eyaletteki herkes ona bağlı, yüzden Joey'e geri çekilmezse bir daha hiçbir şeye dokunmayacağını söyledi."

Ash tekrar başını sallıyor ve ben de içkimin son kısmını yudumluyorum. Kıpırdanmak istiyorum ama kendimi hareketsiz kalmaya . Ash başka bir şey söylemeyince kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum, onu rahat bırakmak şu anda yapılacak en doğru şey gibi görünüyor.

Parmakları beni durdurmak için bileğime dolanıyor. Gözlerini kırpmadan yere dikey ve ben ona doğru bir adım atıyorum. Kalbim güm güm atıyor, neden bilmiyorum ama sanki bir şeyler değişmiş ve sonunda uçurum ortadan kalkacakmış gibi hissediyorum. Beni kendine doğru çekiyor ve boştaki elini enseme götürüyor, enseme nazikçe okşuyor ve oradaki ipeksi bukleleri ovuyor. Onun boyu ve yatağın yüksekliği yüzünden ona bakmak için başımı yukarı eğmek zorunda kalıyorum. Bacaklarının arasında duruyor, buz mavisi gözlerine bakıyorum, tek görebildiğim, tek hissedebildiğim olana kadar beni çevreliyor. Titreyen bir nefes alıyorum ve bu ses onun kontrol barajını yıkıyor ve beni kendine çekiyor. Beni öpücüğüne boğdu.

Dudakları sıcak ve talepkâr, nefesimi yutuyor ve tek yapabildiğim ona teslim olmak olana kadar beni daha fazlası için zorluyor. Artık öpüşme konusunda daha az gerginim, Tanrı'ya şükür. Ona elimden gelen her şeyi vermek istiyorum ve dişlerim alt dudağını çeğiştirirken homurdanıyor. Elleri belimin kıvrımına yerleşiyor, parmakları beni okşuyor ve alay ediyor. İnliyor ve beni göğsüne kaldırıyor, ayaklarım sallanıyor ve güçlü kolları etrafımı sarıyor, ağırlığımı hiçbir şeymiş gibi tutuyor.

Düşünemiyorum. Etrafımızdaki dünya dönüyor ve ben mükemmel yatağına uzanana kadar dönüyor ve o üzerimde geziniyor, vücutlarımız sadece yakıcı öpücüğüyle temas ediyor. Daha fazlasını istiyorum. Beni yatağa bastırmasını istiyorum; bana sürtünmesini istiyorum; tenimin her santimine dokunmasını istiyorum.

Bana sahip olmasını istiyorum.

İşte bu düşünce gerçekliği tekrar zihnime çarpıyor ve dudaklarından ayrılıyorum. Kız kardeşini kurtarmanın heyecanıyla koşuyor. Annabelle'i serbest bıraktı. Bunun devam etmesine izin verirsem, hızlı bir sikiş için hayatını riske attığının farkında bile olmayacak. Düşünmesi bile ne kadar yıkıcı olsa

da, bu tam olarak

Benim onun için ne olduğumu. Gölünç derecede rahat ve lüks yatağının direğine bir çentik daha. Cidden, zengin insanlar çarşafalarını nereden alıyor? Onun bana bu kadar yakın olmasının keyfini bir süre daha çıkarmak ve hissetmek için gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum ve nihayet açtığımda onun da aynı şeyi yaptığını görüyorum. Muhtemelen soğuk Mounty ile burada sıkışıp kaldığı için kendine lanet ediyordur.

"Yapamam." Ona mırıldanıyorum ve o da başını sallıyor, gözleri hâlâ kapalı.

İkimiz de hareket etmiyoruz. Sonunda titreyen bir nefes üzerimden yuvarlanana kadar onun yürek parçalayan yakışıklı yüzüne bakıyorum.

Tüm erkeklerin şeytan olduğuna ve onlardan uzak durmam gerektiğine karar verdim. Harley ya da Blaise'den saklanamam ama dikkatli olursam Ash'ten uzak durabilirim. Ash'in de en az kadar benden uzak durmaya çalıştığını hemen . Olması gerekenden daha fazla acı veriyor ve böyle hissettiğim için ikiyeüzümlü davranıyor ama Avery davranışlarından şüphelenmeye başladığında; neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi davranıyorum. Onu kandırdığımı hiç sanmıyorum.

onu da şüphelendirir. Ona öpücükten bahsedemem.

Harley'nin beni öpmesini kabul ve Blaise konusunda kızgındı. Sevgili ikiz kardeşini de denediğimi vereceği tepkiyi hayal bile edemiyorum. Yüce Tanrım, bir bakireye göre etrafta dolaşmayı başarıyorum.

Avery belli ki bizim saçmalıklarımızla işinin bittiğine karar veriyor çünkü Ash ile öpüştükten sonraki Cuma günü bir grup mesajı gönderiyor.

Akşam yemeği odamızda. Katılım zorunludur, yani siz Ash.

Kaşlarımı çatarak telefonuma bakıyorum ve Harley bana sırtıyor. "Eskiden haftada bir kez birlikte yemek yerdik. Belli ki Avery de kardeşinin surat bıkmış."

Ona özel mesaj attım.

Yemek yapmamalısın, bununla vakit kaybedemeyecek kadar çok dersimiz var.

Cevabı anında geliyor çünkü hepsinden vebadan kaçır gibi kaçtığımı biliyor.

Sipariş verdim. Blaise boks seansından çıkarken alacak. Mazeret yok, normal programa dönüyoruz.

İnledim ve sandalyeme yığıldım.

Kütüphanede çalışıyorum, telefonumu kapatıp ölmüş gibi yapıyorum ve dikkatim dağılıyor. Ne yazık ki Avery'nin süper güçleri var ve ben daha teknik olarak geç kalmadan beni buluyor. Masanın karşısına oturuyor ve matematik çalışma kitabımın üzerine bir paket kahve koyarak beni denklemler üzerinde çalışmayı bırakmaya zorluyor.

"Fincan boşalmadan önce bana neden köpeğimi bıçaklamış gibi baktığını söyleyeceksin."

İşte en iyi dostum dediğim diktatör.

İçimi çekiyorum ve kahveden derin derin birkaç yudum alıyorum. Bana bir kaşını kaldırıyor ve ben de bir orospu gibi pes ediyorum. "Ash'i öptüm. Sanırım o beni öptü ama ben onu durdurmadım."

Avery'nin yüzü herhangi bir duygudan tamamen yoksun bir şekilde, devam etmem için başını eğiyor. "Sonunda ona devam edemeyeceğimi söyledim. Çok zayıf ve aptalım. Neden sürekli kendimi

bu durumlarda? Çakal'ın gözleri bu konuda bir şey yapamam ve ben sıradan bir insan değilim. Size söylemediğim için üzgünüm ve şu anda üçünüzün de... adamlarıyla öpüştüğüm için üzgünüm."

Avery başını sallar ve parmaklarını masaya vurur. "Kardeşimle sıradan olmayan bir ilişki mi istiyorsun? Yoksa diğer ikisinden biriyle mi?"

Kızarıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bu bir seçenek değil. Bunu bile çünkü ilgilendikleri şey bu değil. ."

Avery gözlerini kısarak bana bakıyor ve ben de çalışıyorum. ne arıyorsa yüzümde bulamıyor ve iç çekerek ayağa kalkıyor.

"Aptal olma, Dağlı. Kimi öp ama onlara Çakal hakkında her şeyi anlatmalısın."

Odamıza girdiğimiz anda havadaki gerginliği fark ediyorum. Ash, Avery'nin yatağında oturmuş, sanki onu ölümcül bir şekilde rahatsız etmiş gibi telefonuna bakıyor ve Harley... Harley mutfakta duruyor, mutfak tezgahına dayanmış, gözlerinde cinayet var. Avery kaşlarını çatarak onlara bakıyor ve sonra bana yan gözle bakıyor ama ben omuz silkiyorum. Blaise elindeki Tayland yemeği poşetleriyle arkamızdan geliyor ve o da etrafta tepiniyor.

"Joey şimdi ne yaptı?" Avery tersledi.

Blaise mutfağa gitmek için yanımızdan geçerken bana bakmıyor. Avery bir saniye daha bekledikten sonra, "Eee?!" diye bağıyor.

"Sorun Joey değil. Harley'nin ifade etmek istediği bazı duyguları var ama önce bunları aşması gerekiyor." diyor Ash, o kadar küçümseyici bir şekilde ki Harley'ye ama o hiç irkilmiyor. Hatta Ash'in söylediklerinin tek kelimesini bile duymamış gibi davranıyor. Odada bana tek kişi o, diğer ikisi ise dikkatle başka yerlere bakıyor. Regl dönemimde olduğumu ve sinirlerimin iyice gerildiğini bildiğim için çenemi kapalı tutuyorum. Eğer açarsam, hepsinin içini sözlü olarak boşaltabilirim ve eminim Avery akşamını onların iç organlarını duvarlardan geçirmek istemez.

Blaise herkesin yemeğini hazırlıyor ve ben teşekkür ettikten sonra bile beni görmezden gelmeye devam ediyor. Avery önce ona, sonra Ash'e dik dik bakıyor ve sonunda öfkesini bana hâlâ bir bebeği bıçaklamışım gibi bakan kuzenine .

Dünyanın en garip ve sessiz akşam yemeğini atlattıktan sonra bana dönüp "Seni yalancı olarak görmemiştim" dedi.

Ash güler ve ona bir peçete fırlatır. "Tabii ki o bir yalancı. Eğer onun söylediği herhangi bir şeye inanmayı seçtiysen, bu senin kendi deliliğin."

Bıçağımı ve çatalımı dikkatlice masaya bırakıp ellerimi kavuşturuyorum. Kendimi Avery'nin imzası olan güç pozuna getiriyorum, ayak bileklerim çapraz ve her şey, tatlı bir şekilde "Şimdi kışında ne var, Arbour?" demeden önce.

"Sen. Tehlikede olduğun konusunda yalan söyledin, diğer Mounty'den nefret ettiğin konusunda yalan söyledin ve şimdi de gidip onu becerdin. Umarım para buna değer."

Avery masanın karşısından gözüme çarpıyor. Gerçekten neden bahsediyor ve bu yalanlar yığını ne kadar yaygın? Kaşları aynı soruları soruyor ve ikimiz de hasar kontrolüne geçiyoruz. "Hayır, yapmadım. Kendini bana doğru attı ve ben de hayır dedim." Dizlerim huzursuzlanmaya başlasa da sakince söylüyorum.

Harley bana homurdanıyor, sandalyesinden kalkıyor ve bir bira almak için buzdolabına doğru yürüyor. Avery bulaşıkları toplamak için ayağa kalktı ve "Onunla yatmış olmasının senin için ne önemi var?" diye çıkıştı.

Omuzlarını rahatça silkiyor ama yüzündeki alaycı ifade sabit kalıyor. "Hannaford'daki hiçbir erkekle yatmak istemediğini söylemiştin ama onun için bir istisna yaptın."

Ash gözlerini kısmış Avery'yi izliyor. Bir şeyler olduğunu biliyor, bizim söylediklerimizden daha fazlası. Harley bu kadar sinirli olmasaydı o da temizliği fark ederdi.

"Onu becermedim. Dedikoducu sürtükler yerine bana inanacağını düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım." Çenemdeki kaslar seğirirken .

Harley bira şişesini bankın üzerine çarpıyor ve üzerime doğru geliyor. Herkes gibi geri çekilmiyorum çünkü ondan korkmuyorum. Mafya kökenli olması ve iri cüssesi benim için bir şey ifade etmiyor, gerçekte bir adam olduğunu biliyorum. Şu anda ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum ve gözlerindeki öfke beni sözlerinden daha çok yaralıyor.

"Kanıtını teslim etti. Kazanan ilan edildi ve ödülleri alacak. İki milyon doların tamamını."

Midem bulanıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, kulaklarım çınlıyor ve kalbimin göğüs boşluğumda patladığını düşünüyorum.

Hay
sikeyim.
Ben
öldüm.

"Right. Bu çok kötü." Avery'nin sesi titriyor ve birkaç kelime çıkarabilsem benimkinin de aynı şekilde çıkacağını biliyorum.

"Parayı dağlı herifin biri alacak, ne fark eder ki? Bahis bittiğine göre Lips artık takip edilmeyecek. Onunla para hakkında konuşmalıyız. Parayı gerçekten seninle paylaşmalı." diyor Blaise, hâlâ bana bakmayı reddediyor olsa da sesi tamamen rahat geliyor.

"Onu becermedi! Kafanızı kışınızdan çıkarın ve ikimize de inanın. O şerefsizin yalanı yüzünden mahvolduk." Avery çılgılık atıyor.

Sağlıklı düşünemiyorum. konuşuyorlarsa bile duymuyorum, artık benim için kör edici dehşet dışında hiçbir şey yok. Göğsümü tırmalayan panik o kadar baskın hale geldi ki, ben onun merhametine kalana kadar her şeyi tüketiyor. Sanırım . Bacaklarım tutmuyor ve yere . Kollarım titriyor. Hala nefes yere uzanıyorum ve Fransızca yüzden geriye doğru saymaya başlıyorum.

Ash dikkatle, "Burada neyi kaçırıyoruz?" diye soruyor ve hepsinin bana görmek için başımı çeviriyorum. Harley perili görünüyor, gözleri o kadar geniş ki irislerinin etrafındaki beyazlıkları görebiliyorum. Hayır. Bunu yapamam. Bunu yapamam. Gözlerimi kapatıyorum ve yüksek sesle saymaya devam ediyorum, böylece odaklanmak zorunda kalıyorum. Çakal'ın bana yapacağı her şeyin anılarını engellemeye çalışıyorum.

"Onlara söyleyeceğim, Lips. Bunu düzeltmek için yardımlarına ihtiyacımız var, o küçük pislik Lance'in dayağa ihtiyacı var ve hepimiz hayatımı kurtarmak için yumruk atamayacağımı biliyoruz." diyor Avery ve ben de başımı sallayarak bir çeşit baş sallama oluşturun. "Tamam. Eğer Lips'in Lance'i becerdiği haberi Mounts Bay'e ulaşırsa Lance'in hayatı tehlikeye girer. Çakal Lance'i öldürecek, buna şüphe yok ve bunu hak ediyor, o yüzden *canı* cehenneme. Ama büyük ihtimalle Lips'i de kaçıtır, işkence eder ve tecavüz eder."

"Ne?! Neden?" diye Ash, Harley arkasında fırtınalar koparıırken.

"Çünkü ona sahip olduğunu düşünen sadist bir egomanyak. Joey'i tehdit ederek ondan uzaklaştırdı çünkü oyuncaklarını paylaşmayı sevmiyor. Onu dışarıda bekliyor, kazanacağını bir oyun oynuyor ve eğer biri buna karışırsa onu ortadan kaldırıyor. *Eğer bunu düzeltmezsek, ona tecavüz edip öldürecek.*"

Kusmayı düşünüyorum ama damarlarımda dolaşan sıvı dehşet beni felç ediyor. Beni ele geçirmesine izin veriyorum. Korkuya teslim oluyorum ve bir dakikalığına beni tüketmesine izin veriyorum, böylece onu tekrar bastırabileceğim kadar yanacak. Gerçek şu ki, hiçbir zaman korkusuz , sadece onunla yaşamayı ve çalışmayı öğrendim.

Tekrar görebildiğimde, Avery'nin Ash'in kollarında titrediğini ve Harley'nin bana baktığını görmek için diğerlerine bir kez daha riskini göze alıyorum. Bana baktığında ilk derin nefesimi alıyorum, sanki gözlerindeki ateş içimdeki bir şeyi eritiyor ve ruhumdaki kıvılcım yeniden başlıyor. Yaşadığım her şeyi

atlattım.

şimdiye kadar bana atılan. Bunu da atlatacağım.

Harley bana başıyla onay veriyor ve arkadaşlarına dönüyor. "Bunu düzeltmeliyiz ve bunu hemen yapmalıyız. Fikri olan?"

Şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra şaşırtıcı bir şekilde Blaise söze girdi: "İddiaya göre kanıtın ya bir fotoğraf ya da bir video olması gerekiyor. Elimize geçirip sahte olduğunu kanıtlayacağız. Kimse Lance'in parayı istemiyor, bu yüzden bir şeyler bulabilirsek kolay bir satış olacak."

Ash alaycı bir şekilde homurdanıyor, sesi çarpık bir hırıltıya dönüşüyor, "Buradaki hiç kimse Dağcı'yı daha önce becermediyse, bu tam olarak nasıl iyi bir kanıt olabilir? olduğuna kim kefil olabilir?"

"Yüzünün olması gerektiği aşikâr olmasının yanı sıra mı? Geçen yılki fotoğraflar." diyor Harley.

Sertçe doğruldum. Geçen yılki utanç yürüyüşümün fotoğrafları. Duş alırken giysilerim çalındıktan sonra Harlow tarafından çıplak bir şekilde odama geri götürülmüştüm, o da fotoğraflarımı çekip etrafta paylaşmıştı. Kahrolası sürtük. Odasına geri dönüp boğazını kesmek istiyorum.

"Fotoğrafları almamız ve dua etmemiz gerekiyor. Lance fotoğrafçılık ve ileri dijital tasarım dersleri alıyor. Eminim sahte fotoğrafları mükemmele yakın bir şekilde çekmiştir." Sesim şimdi daha güçlü çıkıyor. Titreyen ellerimle yüzümü ovuşturuyorum ve bir vuruş için Diarmuid'e mesaj atmaya düşünüyorum. Acaba Avery bana ücreti ödeyecek mi? Ona bakıyorum ve yüzündeki gök gürültüsü bana o orospu çocuğuna on kat fazlasını ödeyeceğini söylüyor.

"Bana yirmi dakika ver. Onları kimin alacağını biliyorum." dedi Blaise ve odadan dışarı çıktı.

Avery sonunda beni ayağa kaldırıp duşa itene kadar yerde kalıyorum. Ona daha yeni duş söylemeye ama o 'sıcak su her şeyi iyileştirir' felsefesine devam ediyor ve ben de pes ediyorum. Pijamalarımı üzerime geçiriyorum ve dışarı Vanth tişörtümü giymiş olmam umurunda bile değil. Avery bana bir kase dondurma ve ben de yemek için kanepeye uzanıyorum. Avery oturuyor ve telefonunda amaçsızca gezinirken dudaklarını . Ash ve Harley sessizce konuşuyorlar, gözleri çoğu zaman benim üzerimde. Kapı tekrar açıldığında ve Blaise geri döndüğünde lavaboda kaseyi temizliyorum

Tişörtümden biraz ürküyor ve sonra hepimizi bankta oturmaya davet ediyor. Bir yığın fotoğraf dağıtıyor, böylece her elinde Lance'in kanıt olarak sunduğu üç fotoğrafın kopyası oluyor. Onlara bakamıyorum. Bunu klinik bir gözle yapana kadar olmaz. yerineyanımda fotoğrafları inceleyen Avery'yi izliyorum.

"Kahretsin, Avery, bakma onlara." diye tersliyor Ash, ellerinden zorla almaya çalışırken. gözlerini deviriyor ve ondan uzaklaşıyor.

"Daha önce de çıplak gördüm Ash. O küçük sakin sakin bakmaya zorlandığım için mutlu değilim ama burada Lips'in kendisinden başka Lips'i çıplak gören tek kişi benim, bu yüzden bakılacak en iyi kişi benim."

Blaise'in gözleri parlıyor ve dudaklarını mühürlemeye çalışır gibi büzüyor. Harley bunu fark edip koluna yumruk atıyor ama o sadece alaycı bir sırıtışla omuz silkiyor. "Üzgün bile değilim, değil."

Ne? "Neye yardım edemem?"

Avery fotoğraflardan birini yüzüne o kadar yakın tutuyor ki, yanlıklık olup olmadığını piksel piksel arıyor olmalı. "Seni çıplak gördüğüm için . Erkekler hep öyledir." Sonra Blaise'e sırıtıyor ve dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Onu çıplak, duşta sırlıslık, Ash'in onun için seçtiği her dantel parçasının içinde ve uzun, sıkı bir antrenmandan sonra terli ve nefes nefese gördüm. Ayrıca onu bir keşişi ağlatacak yoga pozlarında da gördüm."

Yemin ederim üçünün de yutkunduğunu duydum. Hah.

Ash boğazını temizliyor. "Bunun yaptığımız işle tam olarak ne ilgisi var?"

Avery cevap vermeden Harley araya giriyor. "Çakal'ın sana seks yasağı hakkında. Bir Hannaford erkeğini becermemenin gerçek nedeni bu mu?"

Dişlerimi sıkıyorum ve dikkatim sohbetle dağılmışken kendimi fotoğraflara bakmaya zorluyorum. Olmadı. Bunu yapamam. "Evet. Biriyle birlikte olduğumun ona ulaşma ihtimali varsa bunu yapamam. Hannaford tam bir yılan yuvası ve burada kimse tüm okul duymadan biriyle yatamaz. Bu riski almaya değmez."

Avery nefesinin altında kıkırdıyor. "Ayrıca, bu okuldaki erkeklerin çoğu kızlara nasıl iyi bilmiyor. Gelmeyecekseniz neden işkence ve ölüm riskini göze alarsınız ki?"

Ona beklenmedik bir kahkaha attım. "Kendim yapsam daha iyi, değil mi?"

Avery kıkırdıyor ve ben tekrar başımı kaldırıp baktığımda üç çift yanan gözün bana meydan okurcasına baktığını görüyorum. Yanaklarım kızarmaya başlıyor ve ilk kez üçünü de öptüğümü fark ediyorum. *Yüce Tanrım*. Sadece bu da değil, her öpücük o kadar ateşliydi ki... yeteneklerinden şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu.

Ellerimi yatıştırıcı bir şekilde kaldırdım. "Vay canına, sakın olun. Eminim siz... harikasınızdır ya da her neyse. Annabelle İsa'nın ikinci gelişini kaçırmış gibi siklerinizin yasını tutuyorsa olmalısınız."

"Zengin bir koca olma potansiyelinin yasını tutuyor, siklerinin değil." diye mırıldanıyor Avery, onları sakinleştirmeme hiçbir şekilde yardımcı olmuyor. Omuz silkiyorum ve sonunda gözlerimi önümdeki fotoğraflara dikiyorum.

Başım dönüyor.

Avery bağırıyor, hepimizi korkutuyor, "HA! Orada! Lips, onu yakaladık."

Gözlerim ilk fotoğrafa yapıştı kaldı. Size ait olmadığı belli olan bir bedende kendi yüzünüzü görmek rahatsız edici. Evet, yara izlerimi fotoşoplamış ama dizlerim yanlıştır. Parmaklar benimkilerden daha uzun ve tırnaklarımı *asla* o uzunluğa getirmeyi başaramadım. Memeler çok daha büyük ve meme uçları benimkilerden çok daha koyu. Bundan kurtulmak için meme uçlarımı göstermek zorunda kalmayı gerçekten ama gerçekten istemiyorum.

Sonunda Avery'nin bana el salladığı fotoğrafa ve o fotoğraf da müstehcen. Lance kızı ters çevirmiş ve arkadan beceriyor. Arkasına yaslanmış ve fotoğrafta siki kızın içinde, eliyle yaydığı kıcının etli küreciklerinin güzel bir yakın çekimiyle çekilmiş. Avery'nin neden hemen .

"Şak, orospu çocuğu." Ben mırıldanıyorum ve Avery kolunu benimkinin içine sokuyor. "Hadi gidip şu Mounty sikişini bitirelim."

HARLEY, Thomas Darcy adında bir son sınıf öğrencisi olan BET KEEPER'a, ödemeyi ertesi güne kadar bekletmesini, böylece gece yarısı Lance'i öldürmek için ganimet şortlarımla erkek yatakhaneğine hücum etmek zorunda kalmayacağımı söylemesi için mesaj atıyor. Derslerden sonra şapelde buluşmayı ayarladı. Bu noktada, o lanet odaya bir daha asla adım atmak istemiyorum ama sırtıtıyorum ve katlanıyorum. Kıcımlı kurtarmak ve zaman kazanmak için dün gece Çakal'a mesaj attım; ona sahte fotoğrafları ve Lance'le anlaşma planımı anlattım.

Fotoğrafları bana gönder. Onunla ben ilgilenirim.

Gerçek olmadıklarına dair kanıt istiyor. Ona mesaj kendi başıma halledebileceğimi söyledim ama Blaise'den dijital kopyayı alıp ona gönderdim. Maaş bordrosunda bunların photoshop olduğunu doğrulayabilecek insanlar var. Şimdi Lance'in bana bir hayat borcu var. Küçük pislik.

Avery sanki savaştaki bir generalmiş ve onların kanına gibi şapele yürüyor. Ben onun peşinden gidiyorum ve çocuklar arkamdan homurdanıyorlar. Regl dönemimle uyandım ve şu anda şişkin huysuzum. Ders sırasında Harley'terslemiştim, sanırım beni uyardı.

Diğer ikisini benden uzak tut. Tanrı Lance'in yardımcısı olsun, eğer bugün bana karşı geveze olursa.

Lance zaten orada, Darcy ile gülüp ve ben içeri girdiğimde dudağını ısıyor ve kıyafetlerimin altında ne sakladığını biliyormuş gibi vücuduma bakıyor. Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor ve bir anlığına ona yumruk attığımda yanağındaki kemiklerin kırıldığını hissetmeyi hayal ediyorum. Harley arkamdan parmaklarını çatlatıyor.

Darcy yanımıza geliyor ve yüzümdeki şaşkın ifadeye bakarak sırtıyor.

"Sonunda pes ettin diye bu kadar sinirli olamazsın, Mounty. ahlaki üstünlüğe sahipsin, kendinden birini becerdin." Darcy'nin ağzından çıkan her kelime, onu taşaklarından yakalayıp patlayana kadar bükmek neden oluyor.

"İyi bir photoshop, çocuğa hak veriyorum ama yanlış pozisyonu seçmiş."

Darcy gülüyor ve küçük pislik Lance bana sırtıyor. Nefes alış verişimi güzel ve düzgün tutmayı başarıyorum ve soğukkanlılığımı koruyorum. Harley yapamıyor, Blaise dağlı çocuğu engellemek için onu kontrol etmek zorunda kalıyor.

"Köpek stili sikişmediğin için bunun sahte olduğunu mu iddia ediyorsun? Bu yeterince iyi değil, bebeğim." Öfke. Karartma.

Vücudumun kontrolünü yeniden ele geçirdiğimde kendimi Darcy'nin artık pek de sevimli olmayan vücudunun üzerinde diz çökmüş, bir bacağını göğsüne koymuş, diğeriyle de nefes yolunu halde buluyorum. yaklaşıp fısıldayabilmek için gözlerindeki dehşet dolu bakıştan gerçekten keyif alıyorum. "Bana bir daha *asla* bebeğim deme. Sırf bunun için bile bağırsaklarını deşerim. Şimdi, fotoğrafta kızın tüm beli görünüyor. Sana benimkini göstermeye hazırım, şimdi ve burada, ve sen de bileceksin ki benim değil. Mounty onları taklit etti."

Darcy başını hafifçe sallıyor ve ben de onun üzerinden iniyorum. Lance dehşet içinde bana bakıyor, beni ne kadar hafife aldığını kendi gözleriyle görüyor ve ben de ona dumanı tüten bir bok yığınıymış gibi bakıyorum. Kürek kürektir.

Avery, Lance'in sahte fotoğrafının şişirilmiş bir versiyonunu Darcy'nin önündeki masaya yapıştırır. Darcy onun gözlerine hiç bakmıyor, sadece başını sallayarak eşlik ediyor, bir yandan da hasarlı boğazından derin nefesler çekmeye çalışıyor. Ceketimi silkip Avery' uzatıyorum ve ardından beyaz gömleğimi düzgünce eteğimin içine soktuğu yerden çıkarıyorum. Topuğumun üzerinde dönüp çocuklara bakıyorum ve Darcy ile Lance'e belimi gösteriyorum.

"Sana ne oldu böyle?" diye tıslıyor Darcy ve yüzüm ısıyor. Gömleğimi tekrar aşağı itiyorum ve ona doğru dönüyorum.

"İşte sana kanıt. Tatmin oldun mu?" Şak diye söyledim. Darcy bir an bana baktı ve sonra arkamdaki adamlara bir bakış atarak başını salladı ve gibi hepimizden uzaklaşan Lancee bir bakış fırlattı. Şansın yok, sık kafalı.

"yok, Mounty. Eğer bu gerçekten istiyorsan ben hâlâ varım." Darcy çekip gidiyor ve ben de tüm bu sefil güne öfkelenerek odadan çıkıyorum.

Alkole, uykuya, duşa, hayatımdan bir hafta uzak kalmaya ve asla elde edemeyeceğim diğer şeylerin bir listesine ihtiyacım var.

Avery bana yetişmek için sıcıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Çocuklara onu yok etmelerini söyledim. Daha sonra keyfini istersen videoya ."

Gülmeye zorluyorum ve yan gözle bana bakarak gördüğünü söylüyor.

"Hadi bir kutu dondurma yiyelim ve birkaç saatliğine dünya hakimiyetini planlayalım. Bu seni her zaman neşelendirir."

"Bu lanet binadaki tüm çikolataya ihtiyacım var, Avery."

Bana tekrar yan gözle bakıyor ve sonra küçümseyici olması gereken ama bunun yerine şefkatli bir şekilde kolumu okşuyor. "Düşmanlarının kanını PMS'e iyi geldiğini duydum. Ash'e soracağım

bize bir galon getir."

Avery, Harley'e kapıyı açtığında yatağında bir ısı yastığı, Blaise'in iPod'u ve yarısı yenmiş bir kutu dondurma ile sarılmış durumdayım. Onunla konuşurken bana bakıyor ama kulaklarındaki müzik onu bastırıyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Bu haftanın şarkı listesi kalbimi en iyi/kötü şekilde sızlatıyor, özlemle dolu karanlık ve tatlı. Ona geri vermek için bir şarkı listesi oluşturmaya başlamıştım ve listemin onunkine bir cevap olduğunu biliyordum. Harley'nin çıkmayı umduğu kişi her kimse, Blaise'in canına okudu. nefret ediyorum. Neye benzediğini hayal etmeye çalışıyorum, ikisinin de gözüne girdiğine göre çekici olmalı.

Harley otururken yatağımın düşüncelerimden sıyrılıyorum. Doğrulduğumda yüzüm kızarıyor ve irkiliyorum, karnımdaki ağrı şiddetleniyor. Kulaklığımı çıkarıp Avery'nin yatağında tünediği ve ikimizi de dikkatle izlediği yere bakıyorum.

"Ne oldu? Ne oldu?" .

Harley bana bir zarf uzattı ve içinde düzinelerce fotoğraf buldum. Her biri bana ait. Hannaford'da gün boyunca çekilmişler ve hatta Avery ile gittiğim Haven gezisinden bile birkaç tane var. Lance, çünkü eminim o küçük puştun işi, aylardır beni takip ediyor. Midem bulanıyor.

"Ash ve Morrison biz konuşurken odasını dağıtıyor ve sahip olabileceği başka bir şey arıyorlar. Planlayıcıda kalıyor." Harley söylüyor ve ben tekrar onun son derece güzel yüzüne . Tereddüt ediyor. Avery'ye bakıyorum.

"Harley onu dövdüğünde üzerinde senin iç çamaşırını buldu. Hasta bir sapık gibi yanında taşıyordu. Bahis için ekstra kanıt olarak aldığını söyledi ama hepimiz biliyoruz ki düzinelerce çift çalındı."

Vay anasını.

Ürkütücü küçük .

Cidden, *ben* iğrenç tecavüzcüler ve sapıklar için bir çeşit mıknaş mıyım?! Kendime üç saniyelik bir şok yaşıyorum ve sonra sinirleniyorum. Öfkeden kuduruyorum. kurban değilim, onun göz dikip otuz bir çekeceği çaresiz bir kız değilim.

Mounts Bay'in kurduyum ve onun işini *bitireceğim*.

Harley gözlerimin arkasında yanan ateşi görünce bana sırtıyor. Harlow'a saldırdığımda gibi beni izliyor, sanki içimdeki karanlık lekeye tanıklık ediyor ve ona hayranlık duyuyor.

"Rahmimi toparlamam için bana iki gün verin, sonra onunla kendim ilgilenirim."

Harley gülerken homurdanıyor ama Avery'nin gözleri kısılıyor. "Tüm bunları okul yönetimine iletip onu okuldan , senin bu işe karışmana gerek yok."

Onun endişesine ihtiyacım yok, o zavallı bok parçasından korkmuyorum. Başımı sallıyorum. "Bu tür saygısızlıkların cezalandırılması gerekir, Ave's."

İfadelerimi anladı ve başıyla onayladı. O Körfezden ve ona bir mesaj vermeden eve gönderemem. Harley fotoğrafları geri aldı ve Avery'nin çekmecesine koydu. Arkama yaslanıyorum ve öfkeleniyorum.

Çakal'ı aramak istemiyorum. Hâlâ kendimi ondan uzak tutmaya çalışıyorum ki beni manipüle etme şansı . Onu şu anda arayabilirim ve Lance gün doğmadan ölmüş olur. Onu öldürebilirim.

ama Avery'nin torpili olmadan temizlemek neredeyse imkansız. Ayrıca, onun ölmesini istemiyorum. Korkmasını istiyorum. Hayatının geri her gölgeyi izlemesini ve onu öldürmeye gelen ben miyim diye merak etmesini istiyorum. Pekala, bu her şeyi çözer.

Bir planım var.

Kulaklığımı tekrar kulağıma takıyorum ve uykuya dalıyorum.

Sabahın erken saatlerinde işemek için uyandığımda Harley'i yerde, Avery'nin yatağının altında tuttuğu çekyatın üzerindeki iki King Cal'in arasında uyurken buluyorum. Ash Avery'nin yatağına sıkışmış, uykusunda bile kaşlarını çatıyor ve Blaise kanepede bir battaniyeye dolanmış. Mesanem beni hareket etmeye zorlamadan önce etrafıma bakıyorum.

Ben sabah uyanmadan gitmiş oluyorlar.

Harley gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor. Avery'ye, Lance'in icabına bakılana kadar odamızdaki açılır kapanır yatakta uyuyacağını söylüyor. Hemen Blaise'in bizim odada uyuyacağını söyledim.

Üç gece boyunca odamızda kalmak yeterince işkenceydi ve kendimi bir daha asla bu duruma sokmak istemem. Blaise en azından şakalar yapıyor ve benim için gitarını çalıyordu, Harley ise oturup saatlerce bana bakıyor ve derimin altında yazılı sırları okumaya çalışıyordu. Bu yüzden dinledim ve o gün için tedbiri elden bıraktım.

Çakal bana orijinal fotoğrafların bir kopyasını gönderiyor ve fotoğrafçının neleri örttüğünü fark ettiğimde öğürüyorum. Ayrıca bana Lance'in geçmişiyle ilgili küçük bir bilgi de gönderiyor ama bunlar Avery'nin zaten bulup çıkarmadığı şeyler değil. Hayır, bana tam olarak bilmem gereken şeyi söyleyen ve Lance'in tabutuna son çiviği fotoğraf.

Planlama konusunda dikkatli davranıyorum çünkü onu yalnız yakalamam gerekiyor. Avery omuz silkiyor ve düşünülmesi gereken yerlerin bir listesini çıkarıyor ve nerede gerçekleşmesi gerektiğini bilmek için sadece hızlı bir bakış gerekiyor. Fotoğrafçılık sınıfı, lanet olası sapıgımla biraz sohbet etmek için mükemmel bir yer. Benim çektiği fotoğrafları orada banyo ediyor ve sınıfta fotoğraflarda özel efektler yaratmak için siyah bir ışık var. Mükemmel.

Sorun şu ki, mekânı kontrol ettiğimde Harley de beni takip ediyor. Kahvaltıda bu konuda onunla yüzleştiğimde, planlarımı bozduğu için pişmanmış gibi bile davranmıyor.

"Bıçağını iyi kullandığından şüphe etmiyorum, sadece bu okulda senden iki kat iri olan ve Lance'in aklını belli olan herhangi bir adam olduğunu söylüyorum."

Ash ikimizin arasına bakıyor ve sonra kuzenine omuz silkiyor. "Rory'yi alt etti. Bizim Avery'ye yaptığımız gibi ona bebek gibi davranma, buna ihtiyacı yok."

Harley ona dik dik bakar. "Rory'yi şaşırtma şansına sahipti ve Rory'nin aleti dışarıdaydı. Lance'i bir yere davet ediyor ve onu böyle uygunsuz bir pozisyona sokacağından şüpheliyim."

Ürperiyorum ve öğürüyormuş gibi yapıyorum. "Onu hiç görmek kadar çok gördüm. Senin için bu kadar önemliyse benim için nöbet tutabilirsin ama sınıfa girmiyorsun. O küçük pislik için aklımda çok özel bir şey var."

Lance içeri girdiğinde masaya yaslanıyorum, kaburgalarını tutuyor olsa Harley'nin onun için kırıldığından eminim. Çenesi de benekli ve morarmış durumda ve yarılan dudağı oldukça acı verici görünüyor ama ruh halini etkiliyor gibi görünmüyor. Yüzündeki gülümseme hala bir mil genişliğinde ve bana şunu

veriyor

Aptal küçük bir el sallama. durana kadar ona bakıyorum.

"Fikrini mi değiştirdin? Hala gerçek bir şey için hazırım, Lips."

Ellerimi vücudumun önünde kenetliyorum ve gözlerimi yavaşça üzerinde gezdirerek vücudunun ayrıntısını inceliyorum. İlgimi yanlış anlıyor, ki tam da niyetim buydu, ve pantolonunu müstehcen bir şekilde ayarlıyor.

"Daha önce hiç Onikiler'den biriyle yattın mı, Lance?"

Yüzü kızarır ve kekeler, "Ne-ne?"

Öne doğru eğildim. "Onikiler'in bir üyesiyle sevişmekten mutlu olduğunu biliyorum ama bir tanesi için pantolonunu indirdin mi bilmiyorum."

Kaşlarını çatıyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. Ona yavaşça başımı sallıyorum, nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Dinle Lance, dikkatimi çektin. Araştırmamı yaptım ve artık senin hakkında her şeyi biliyorum. Burada olmadığın zamanlarda nerede yaşadığını biliyorum. Varoşlarda büyüdüğünü, seni seven iki ebeveynin ve küçük bir kız kardeşin biliyorum. Burs başvurusu okudum, benimki kadar olmasa da oldukça . Kızlardan hoşlandığını biliyorum. Onların kırılmasını ki onlarla işin bittiğinde kimse iyi bir adam olan Lance Micheal Owens'ın bir kızı takip edeceğini, döveceğini, insanlıktan çıkaracağını ve tecavüz edeceğini söylediğinde onlara inanmasın. Paranın iyi bir teşvik olduğunu biliyorum ama beni istemenin nedeni bu değildi. Senin tipin olduğumu düşündün, trajik bir geçmişi olan küçük bir evlatlık kız. Ama Lance, sana söylüyorum, yanlış düşünmüşsün."

Hırıltılı nefes almaya başladığında göğsü sarsılıyor. Bir anlamaya varmışız gibi tekrar başımı sallıyorum.

"Okulu bırakacaksın ve evine, körfeze gideceksin. Başını öne eğecek ve bir daha asla adımı ağzına almayacaksın. Bekarlık yemini edeceksin. Her gece yatağa girip seni aramaya gelmemem için Tanrı'ya dua edeceksin. Gölgele izleyeceksin ve seni izlediğimi hatırlayacaksın. Çünkü seni izliyorum, Lance. Dikkatimi çektin ve bunun senin için ne kadar kötü olduğunu tahmin bile edemezsin."

Yüzündeki aptal gülümseme gitmişti. Eminim ereksiyonu da geçmiştir ama göz temasını bir saniye bile kesmiyorum. Sözcükler aklımda yer edene kadar bekliyorum.

"Yaptığınız hata, sizi yenenlerin avcı olduğunu düşünmenizdi."

Işıkları kapatıyorum ve siyah parlıyor. Lance'in gözleri açılıyor ve benden uzaklaşmak için çabalıyor, bana dehşetle bakarken doğruca kıcının üzerine düşüyor, Körfezdeki fısıltılar benden önce geliyor ve aramızdaki sessizlikte yüzlerce hikaye anlatıyor.

Sadece siyah ışıktaki beni kaplayan mürekkebi görebiliyorsunuz. Derime dövme olarak yaptırdığım iskelet yapısını, yanaklarıma kazınmış vahşi dişlerle açılan çenemi. Vücudumun her santimi postu taklit eden kıvrımlar ve kemerlerle kaplı. Siyah ışık, insan yüzünün altında kim olduğumun gerçeğini taşıdığımı gösteriyor.

Kurt.

Fotoğrafçılık sınıfından çıkıp ceketimi düzelttiğimde HARLEY bana sırtıyor. "Sana ne yaptığını sorsam bana söyler misin?" diye soruyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Bir şey yaptığımı kim söyledi ki? Biraz sohbet ettik."

Harley ve telefonunu çıkarıp ekranı çeviriyor, böylece Lance' sanki şeytan kıcının üzerindeymiş gibi sınıftan kaçarken kaydettiği videoyu izleyebiliyorum. Kendini beğenmiş sırtışının oluşmasını engellemek için dudağımı ısıyorum.

"Bunu bir sohbet mi yaptı?"

Başımı ve hiç düşünmeden kolumu Avery'ye yaptığım gibi onun koluna sokuyorum. Bu en yakın olduğum . Birbirine bağlı kollarımıza bakıyor ben kızarıp hareket çalıştığım da elimi tutup beni de kendine çekiyor, parmaklarımız birbirine kenetleniyor.

"Uhm-"

"Aş artık bunu Mounty, biz artık arkadaşız, unuttun mu?"

İçimi çekiyorum ve beni kızlar yatakhane sine kadar sürüklemesine izin veriyorum. Koridorda yürümeden önce elini bırakıyorum çünkü bu haftayı bitirmek için tek ihtiyacım olan o saçma dedikodu sitesinde ikimizin bir fotoğrafının . Avery bizi ve Blaise, Harley'nin hepsine gönderdiği video üzerine kıkırdıyor. Ona gülümsüyorum ve Harley bunu nasıl yaptığımı dair aptalca hikâyeler uydurmaya başlayınca gülüyorum. Duştan çıktığımda Blaise bana sesleniyor, "Gerçekten taşaklarından birini kesip topuğunun altında ezdin mi?"

Onlara bakıyorum, Ash ortaya çıktığına göre üçü de erkek ve sadece kaşlarımı çatıyorum.

"Birini hadım etmenin birkaç farklı yolu olduğunu biliyor muydunuz? Lips bana dört farklı yöntemden bahsetti. Eğer bıçağını ona saplasaydı, tek bir testisten daha fazlasını kaybederdi." diyor Avery ve hepsi biraz yeşile dönüyor. Gülümseyerek bana bakıyor ve şöyle diyor: "Lance okulu bıraktı. Her şeyini topladı ve bugün gelip onu almaları için ailesini aradı. Bay Trevelen onu sorguladı ve buraya ait olmadığını söyledi. Yönetim onu yılı bitirmesi için ikna etmeye çalıştı ama o hemen gitmesi gerektiğini söyledi."

Bir kutuyu işaretler gibi bir hareket yapıyorum ve "Planlayıcıdan , Dağlı sıkık" diyorum.

Avery'nin yanına oturup tarih notlarımı çıkarıyorum, televizyonu ve konuşmaları görmezden gelmeye hazırım. Kulağıma sessizce mırıldanıyor, "Kesin olarak gitti mi?"

Başımı sallıyorum. "Kurt tarafından izlendiğinin farkında ve bu içinde bulunmaktan mutlu olduğun bir durum değil. Sanırım gerçekten altına işedi."

Harley fısıldaştığımızı fark ediyor ve beni daha fazla zorlamak ister gibi görünüyor ama sonra Avery bir bacağını onun kucağına atıyor ve ayaklarını ovmasını söylüyor. Harley onunla alay ediyor sonra benim tam anlamıyla şok olmama rağmen ayakkabısını çıkarıp işe koyuluyor. Avery'yi seviyorum, .

Ama tam şu anda, onun yerini almak için kanında yıkanabilirdim.

Lance'in Hannaford'dan ayrılışı dedikodu sitelerinde yer alıyor ve ben kahvaltıda ikimize de krep pişirirken Avery her yorumu bana okuyor. Bazı teoriler iğrenç bir şekilde ve Avery'nin onu korkutmayı nasıl başardığıma dair kendi merakı içinde sessizce düşündüğünü biliyorum. Ona henüz dövmelerimden bahsetmedim, bu gerçeği daha sonra onunla uğraşmak için saklıyorum. Şaka ve kıkırdama için.

Bahar tatili gelir ve Harley moral desteği olarak Blaise ile eve gitmeye karar verir. Sanırım Blaise'in babasının onun önünde çenesini tutmasını ve böylece onunla başa çıkabilmeyi umuyor. Blaise gitmeden önce bana göz kırparak iPod' veriyor ve dinlediğimde yeni yayınlanmamış şarkılarının olduğunu fark ediyorum.

için bir dakika ayırmalıyım.

Tabii ki Ash benim fangirl'lüğümün ortasında içeri girmeye karar veriyor ve bana homurdanıyor. Ben de ters baktım ve "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum.

"Avery size söylemedi mi? Babamız iş için çağrıldı ve bize burada kalmamızı söyledi.

Bu hafta üç Beaumont'la da baş başa kalacaksın, Mounty."

Bir tepki verip vermeyeceğimi dikkatle izliyor ve ben omuz silkerek kulaklığı tekrar kulağıma takıyorum ve Blaise'in mırıldandığı ilahi sesler karşısında şehvetle ürpermemeye çalışıyorum.

Ash onu geri çekiyor ve "Haven'daki gizemli gece yarısı buluşmanızdan beri babamı görmedim. Bu ayrılığın daha ne kadar devam etmesini beklemeliyim?"

Doğrudum ve Avery'nin banyo kapısından bana baktığını gördüm, ağzında bir diş fırçası sallanıyordu. "Babanın yoğun programıyla bir ilgim olsaydı, mezun olduktan sonra Avery'yle ikinizin de ondan kurtulmuş olacağınızı ve bu... müdahalenin artık gerekli olmayacağını düşünürdüm."

Avery gözlerini kocaman açarak başını sallıyor ve banyoya geri dönüyor. Ash sonunda alay edip uzaklaşana kadar bana bakıyor.

Haftanın geri kalanını ders çalışarak ve Ash'ten kaçarak geçiriyorum. Avery onu meşgul etmek ve benden uzak tutmak için elinden geleni yapıyor ama her gece, kardeşinin bizi bulmak için dışarı çıkma ihtimaline karşı açılır yatakta uyuyor.

Öğrenciler bahar tatilinden dönmeden bir gün önce cesaretimi toplayıp Çakal'a mesaj attım. Bunu çok uzun zamandır erteliyordum ve korkumla sadece Avery ve Ash'i tehlikeye atıyordum.

Bir iyilik isteyeceğim.

Cevabı beklerken elması parmaklarımın arasında dalgınca yuvarlıyorum. Avery izliyor

Küçük taş gözlerinde yırtıcı bir şeyle hareket ediyor. Elmasa, benim Harley, Blaise ve Ash'e baktığımı hayal ettiğim gibi bakıyor ve umarım bunu hiç fark etmezler. Sanırım bu onu gerçekten tahrik . Onunla oynadığım için kendimi garip hissetmeye başlıyorum, bu yüzden iç çekiyorum ve ona uzatıyorum. Bir uyuşturucu bağımlısı gibi ona doğru hamle yapıyor.

Telefonum çaldı.

"Beni yardım için aramaya ne oldu, Wolf?"

Ses tonundan irkildim. Çakal'ı içine ittiğim karanlık öfkeyi duyduğumda aklıma gelen anılara ihtiyacım yok. Avery fark ediyor ve kolunu benimkine sokmadan önce tereddüt ediyor.

"Artık sana yük olmak istemiyorum. Kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım."

Ölüm sessizliği. Yatak odasında ya da kasada oturmuş parasını sayıyor olmalı. Onu . Ben protokolü çiğnemeyeceğim ama o çiğneyebilir.

"İhtiyaçlarınızı konuşmak için bir yerde buluşalım mı?" Sıktığı dişlerinin arasından tükürdü.

Hay sikeyim. Onunla karşılaşsam kaçırılacağımı ve cesedimin bir daha bulunamayacağını düşünüyorum.

"Telefonda konuşmak fazlasıyla yeterli. Bir müşteriniz var ve onun işinin istiyorum.

Kalıcı olarak ve sunduğunuz her şeyden."

Homurdanıyor ve sonra daha sakın bir şekilde şöyle diyor: "Küçük arkadaşın beni görmeye geldi. İstedığınızı yapacağım ama zaten ona birkaç hafta yetecek kadar var"

Derin bir nefes alıyorum. "Seninle konuşmam gereken bir iyilik daha var. Yazın yapılacak toplantıda görüşürüz."

Duraklıyor ve sonra beni bir kez daha tuzağa düşürmeye çalışırken yumuşak ve sıcak bir sesle diyor: "Bu senin son iyiliğin küçük Kurt. Umarım değer."

Telefonu kapatıyorum çünkü ona cevap vermeye çalışsam sesim düzgün çıkmayacak. Avery, rutinlerinden biri gibi takıntılı bir şekilde elması yuvarlarken omzuma yaslıyor.

"Sıradaki iyiliğin ne?"

Elması onun elinden alıp küçük kadife çantaya geri koyuyorum, Çakal'ın onu alması için göndereceği haydutla birlikte Mounts Bay'e geri göndermeye hazırım. "Bir planım var. Büyük, pahalı, son derece korkunç bir plan ama sanırım Harley'nin hayatını kurtaracak, yani buna değecek."

Avery elini benimkinin içine sokuyor ve "O aptal çocukların Mounts Bay'in Kurdu'nun onları nasıl şiddetle koruduğu hakkında hiçbir fikri yok" diyor.

Y Şu eski deyişi bilirsiniz, "yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağar"? Şerefsizin biri yangın hortumunu bana doğru .

Avery'nin telefonunun tiz sesi beni uyandırdı. Cevap verirken bir dizi küfür ve kendi telefonuma hızlıca baktığımda saatin gece 2 olduğunu görüyorum. Zar zor bir saat uyuyabildik. Lanet olsun. Işığı açıyorum ve Avery'ye bakıyorum. Joey yüzünü takmış. Harika. üzerimi giymeye başladım.

"Birazdan orada olacağız. O zamana kadar gözünüz üzerinde olsun." Telefonu , hemen yeni arama başlatır ve telefonu kulağına dayayarak yataktan kayar.

Tekrar konuştuğunda bana bakıyor. "Joey Haven'daki barda. Ria yemek pişirdiğini söyledi, hemen gitmeliyiz."

Bıçağımı cebime sokarken ve doktorumu ararken başımı sallıyorum. "Ash geliyor mu?"

Avery dantelli geceliğinin üzerine zarif, özel dikim bir palto geçiriyor ve anında yüksek profilli bir valiyle buluşmak için giyinmiş gibi görünüyor. O bana sırtırtırken ben de gözlerimi deviriyorum. "Blaise ve Harley de döndü. Blaise bizi oraya götürecekt."

Saçımı dağınık bir şekilde topluyorum ve sonra kapıdan .

Biz merdivenlere vardığımızda Ash şaşırtıcı bir şekilde başıyla bana saygı dolu bir selam veriyor. Biraz şaşırdım. Sonra Avery'yi kolunun altına alıyor ve Blaise'in Maserati'sinin personel otoparkına doğru yola çıkıyoruz. "Siktiğimin zengin çocukları." Mırıldanıyorum ve Avery bana kıkırdıyor.

Arka koltukta Ash ve Harley'nin arasında oturuyorum ve de dokunmamak için elimden geleni yapıyorum. Blaise yolculuğu okul arabalarının yarısı kadar bir sürede tamamlıyor, Tanrı'ya şükür ve kasabanın tek şirin barının önünde duruyoruz.

"Arka park edin, Ria bizi servis girişinden içeri alacak. Onu gözden kaybetti, hızlıca girip çıkmamız gerek." Avery telefonu kulağındayken söylüyor. Sanırım bir ona bir bluetooth kulaklık almasını önereceğim. Kardeşleri bu lanet şeye yapışıp kaldığından emin.

Blaise park ettikten sonra dışarı çıkıyoruz ve kapıda bekliyoruz. Kırk yaşlarında, ağır dövme bir kadın kapıyı açıyor ve hepimize kaşlarını çatıyor. "Onu buradan çıkarmak için gerçekten beşiniz mi gerekecek?"

Kaşlarımı kaldırıp ikizlerden ateş fişkırmasını bekliyorum, ama Blaise öne atılıyor ve sesinin yumuşak, bal rengi tonu karşısında neredeyse dilim tutuluyor. "Seninle bir akşam geçirme fırsatını ne zaman geri çevirmişizdir ki Ria?"

Harley'e yan gözle baktığımda bir an için gözlerini öyle bir devirdiğini görüyorum ki felç geçirdiğini düşünüyorum.

Kadın homurdanıyor ve sonra hepimizin geçmesine izin vermek için hareket ediyor. Kalabalık bir stokun içinden yürümek zorundayız.

İçki kutularının tehlikeli bir şekilde tavandan tabana yığıldığı bir odaya, sonra da tek bir şefin kanatları pompaladığı ve cam gibi gözlü garsonlara emir yağdırdığı hareketli bir mutfığa giriyoruz. Bar bölümüne , gözlerim sadece oraya buraya asılmış peri ışıklarıyla aydınlatılan odanın karanlığına alışmak zorunda kalıyor. Gün boyunca muhtemelen kasabanın geri kalanı kadar büyüleyici görünürdü ama şimdi, sabahın erken saatlerinde, daha önce hiç görmediğim işyeri tehlikesiydi.

Her yerde insanlar var ve çoğu zaten boşa gitmiş durumda. Tek sıra halinde hareket etmeliyiz. Harley önden gidiyor, Ash Avery'yi önüne itiyor, böylece ikisi tarafından kafese kapatılıyor. Blaise' de bana aynısını yaptığını ve puslu odada ilerlerken omzumun üzerinden ona hızlıca bakıyorum. Kulağıma doğru konuşurken Blaise'in nefesi boğazıma doluyor. "Geçen yıl burada iki Hannaford kızı saldırıya uğradı."

Harika. Hangi cehennemde olursanız olun, her zaman birinin hayatını mahvetmek isteyen sık kafalı bir avcı vardır.

Zemin katı arayıp sonra üst kata çıkıyoruz. Burada müzik daha yüksek ve daha az insan var ama dans ediyorlar ve bir arada durmayı daha da zorlaştırıyorlar. Blaise bir kolunu belime doluyor ve beni vücuduna çekiyor. Neyse ki hava karanlık yanaklarımın tam olarak ne dönüştüğünü göremiyor. Kas yığınının bir duvar gibi. Onun içinde erimemeye çalışıyorum.

Harley'i beş kaybediyoruz ve ben Joey'nin onu bıçakladığını düşünerek paniklemeye başlıyorum. Ash bize tuvaletleri işaret ediyor ve Blaise sonunda gitmeme izin veriyor. Avery elimi tutup sıkıyor, ben de onu rahatlatmak için sıkıyorum. Engelli tuvaletinin kapısı açılıp Harley'nin kafası dışarı fırladığında Ash kıvranan bedenlerin odaya bakıyordu.

"Mounty, şuna bakmanı istiyorum." diye bağırdı ve ben öne atılarak arkasına saklandım ve o da diğerlerinin beni takip etmesini engellerken Avery ile tartıştı.

Joey kirli zeminde yatıyor, etrafı kendi kusmuğuyla çevrili. köpükler ve bu sırt üstü yatarken boğularak ölecek.

Onu terk etmeyi çok istiyorum.

"Bunu sorduğum için beni yargılamayın ama onu kurtarmaya çalışmam mı gerekiyor yoksa bekledikten sonra temizlenmesi için çağıracak mıyız?"

Ash karnına yumruk atıp ite kaka odaya girerken Harley homurdanıyor. Önce Joeeye sonra da bana bakarken gözleri vahşi ve solgun.

"Yaparsa ölürüm." diye mırıldanıyor ve zihnimden önce bedenim hareket ediyor.

Kardeşi ölse bu kadar üzülecek ya da sinirlenecek gibi bir niyetinin olmadığından eminim. Ondan nefret ediyor. Avery'nin Joey'nin hayatını bu kadar yoğun korumasının gerçek nedeni bu. Birisi Ash'i tehdit ediyor. *Tanrım.*

Joeyi yan yatırıyorum ve ağzını temizlerken irkiliyorum. Hırıltılı nefesi düzleşiyor ve nefes alış verişinin sabit kalmasına yardımcı olmak için başını yukarı kaldırıyorum.

"Bir doktor çağırabilirim. Bunu tersine çevirmek için neye ihtiyacı var?" diyor Avery kapının arkalarından kapanıp kilitlendiğini duyuyorum. Harley yanımda, bir kusmuk birikintisinin içinde diz çöküyor ve Joey'nin seğiren bedenini desteklemeye yardım ediyor. Ash, Joey'nin ceplerini karıştırıyor ve üzerlerindeki sırtan Çakal damgalarıyla bana çok tanıdık gelen, beyaz toz kalıntılarının bir kısmı hâlâ görülebilen küçük şeffaf poşetleri buluyor.

"Aşırı dozda kokaini tersine çevirecek bir ilaç yok. Sadece semptomları tedavi ederler." "Siktir. Tamam." Avery paniklemeye başlıyor ve gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum.

"Ambulansa ve kadar 24 saat bakıma ihtiyacı var. Bak, o kadar da kötü değil." Yalan söyledim. Nabzını hissediyorum ve çok iyi değil ama Avery'nin gözleri fincan tabağı gibi ve onu daha fazla strese sokmaya dayanamıyorum. Ağzının etrafındaki fokurdama ve sarsıntılar da acaba kriz mi geçiriyor diye düşünmeme neden oluyor.

Biz gelmeden önce nöbet geçirmiş. Harley gözlerime bakıyor ve beni Avery'nin o haliyle okuyabileceğinden daha iyi okuyor. "Beklerken yapabileceğimiz bir şey var mı?" Sesi alçak ve sakın.

"İyileşme pozisyonu ve kendi dilinde boğulmadığından emin olmamız gerekiyor. Bu tuvalette yapabileceğimiz tek şey bu. Bir ambulans çağırmalıyız."

Avery ve Ash birbirlerine bakıyorlar ve zihinlerinin konuşmasını sağlayan mistik bir ikiz bağlantıları inanmaya başlıyorum. Konuşmalarının etrafımızdaki havada asılı kaldığını hissedebiliyorum. Ash'in hayatı tehlikedeyse, bunu halının altına süpüremeyiz, bir profesyonele ihtiyacımız var.

"Ambulans beklemiyorum, onu hemen götürmeliyiz."

Harley'e bir bakış atıyorum ve odadan çıkarken beni takip etmesini işaret ediyorum. Ash ve Blaise diz çökerek Joey'nin yanında yerlerini alıyor onu olması gereken yerde tutuyorlar. Merdivenlerden inerken Harley konuşmuyor, koruyucu koluyla beni sarıyor ve ben ön taraftaki kaldırımda duran siyah minibüsü işaret edene kadar kaşlarını kaldırıp bana bakmıyor.

"Yükselt. Onu arabayla getirip hastaneye bırakacağız." Avery'ye mesaj atıp onları

Bi

z. "Peki neden bunu nasıl yapacağımı bildiğimi düşünüyorsun?"

Ona sırtıyorum ve parmağımı yüzüne doğru sallıyorum. "Geçen yıl mahkemendeydim, hatırladın mı?"

Büyük oto hırsızlığında oldukça beceriklisin. , beni etkileyin, Arbour."

Meydan okumam gözlerinde bir alev yakıyor. Sırtışı vahşi ve güzel ve minibüsün kilidini açmış, motoru çalıştırmış ve bir dakikadan kısa bir sürede harekete hazır hale getirmiş. Bu bir profesyoneli izlemek gibi ve ben ciddi şekilde hasar görmüş çünkü bu beni tatlı sözlerden daha fazla heyecanlandırıyor. Avery onunla birlikte ön kayıyor ve ben de diğer ikisinin Joey'i arkaya yüklemelerine yardım ediyorum. Ash onu öyle bir tiksintiyle yere bırakıyor ki sanırım beyin sarsıntısı geçirecek ama uyanırsa bu onun için en önemsiz şey olacak. Kendi diliyle boğulmaması için vücudunu düzenliyoruz ve sonra oturuyoruz.

"Yani şimdi biz suçlu muyuz? Bir şeyleri istediğimiz zaman mı alıyoruz? Gardırobumda bunun için yeterince siyah olduğundan emin değilim, biri beni önceden uyarmalıydı." diye söyleniyor Blaise ellerini kot pantolonuna silerken.

"Biz her zaman biraz suçluyduk, Morrison." diyor Ash ve ben onların şakalaşmalarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Şu anda onların görüşlerine ihtiyacım yok.

"Lips, eğer onu hastaneye götüremiyorsak, götürebileceğimiz başka bir yer var mı?" diyor Avery, sesi nihayet otoriter tonunu kaybediyor ve gerçekte olduğu gibi korkmuş on altı yaşındaki bir kız gibi çıkıyor.

"Nereden bilecek ki?" diye tersliyor Ash ve ikimiz de onu duymazdan geliyoruz.

Joey'e bakıyorum. Durumu daha da kötüleşmemiş. Sanırım Mounts Körfezi'ne varmayı başaracak.

"Evet. Körfeze doğru gidin. Şehre vardığımızda sana yolu tarif edeceğim."

Harley başını sallıyor ve sonra hepimiz sessizliğe gömülüyoruz.

Uygun koltuklar ya da emniyet kemerleri olmadan arkada oturduğumuz için hareketiyle itilip kakılıyorum. Adamların ikisi de iyi, yeterince büyükler ve sabit duruyorlar ama ben cılız bir dağ kızıyım ve her köşede, her çukurda yalpalıyor ve keskin metal iç kısma çarpıyorum. Nihayet on dakika boyunca yeni çürükler topladıktan sonra Ash gözlerini devirip Blaise'e homurdanıyor ve dirseğini ona saplıyor. Sonra ikisi tarafından sürüklenerek dev gövdelerinin arasına sıkıştırılıyorum, elleri üzerime iniyor ve sıkıca kavıyor. Biraz panikliyorum ama sonraki köşede kalçalarımındaki ve bacaklarımdaki eller tarafından sabit tutuluyorum.

Boğazımı temizliyorum, "Teşekkürler."

Ash omuz silkiyor ve Blaise biraz dalgın bir şekilde başını sallıyor. "Ne, bir yorum yok mu?"

Ash bana bakıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Hayır. Söyleyecek bir şeyim kalmadı."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için cevap . Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve gecenin kalanını planlamaya başlıyorum. Doc's'a gitmek, minibüsü kaybetmek, zengin çocukları saklamak için bir otel bulmak, Harley'i mümkün olduğunca gözden uzak tutmak, Blaise'in Maserati'sini bizi Hannaford'a geri götürmesi için otele götürmek, kıyafet bulmak çünkü en az üçümüz Joey'nin kusuğuna bulandık, liste uzayıp gidiyor, sonsuz ve yorucu. Joey'nin nabzını tekrar kontrol ettim. Hâlâ yaşıyor.

Şehir sınırlarına geldiğimizde Harley sessizliği bozuyor. "Bu ne kadara mal olacak?"

Omuz silktim. "Yok bir şey, bir iyilik isteyeceğim."

Harley hırlıyor ve vücudunu bana doğru , "*Hayır amına* koyayım. Bu lanet katil için bir iyilik yapmayacaksın. Birini benim için harcaman yeterince kötü. Bir fiyat ve ödeyelim."

Lanet olsun. Elmasları bildiğini unutmuşum. "O iyiliklerden biri değil. Doktorun geçen yıl onun için yaptığım bazı işlerden dolayı bana borcu var. Bir şey olmaz."

Avery ikimizin arasına bakıyor ve sonra bana bir kaşını kaldırıyor. Sertçe başımı sallıyorum. Yakında de oturtup her şeyi anlatmam gerekecek... olabildiğince yakın bir şekilde. Böylece Avery, Harley'nin ne kadar şey bildiğini tahmin etmek zorunda kalmayacak ve benim olmanın gerektirdiklerinden kendini koruyabilecek.

Boktan bir mahalledeki sakin bir banliyö evinin önünde duruyoruz. Ev sokaktaki en güzel ev, çimler yeşil ve mükemmel bir şekilde kesilmiş. Ben arka kapıdan çıkıp eve doğru ilerlerken onlara beklemelerini söylüyorum. Ben daha kapıyı çalamadan ön kapı açılıyor. Kısa boylu, yaşlı bir Vietnamlı adam beni içeri alırken kaşlarını çatıyor.

"Okulda değil misin kızım?"

Ona sırtıyorum ve başımı sallıyorum. "Sizin için bir hastam var. Onun yaşaması gerçekten çok önemli, Doktor."

İç geçirdi ve bana el salladı. Diğerlerinin de bize katılması için minibüsü işaret ediyorum. Ash ve Blaise Joey'i çimlerin üzerinden geçirip Doktor'un tıbbi odaya taşıyorlar. İyi stoklanmış, steril ve katliam kurbanları için her zaman hazır.

Doktor hemen hastasıyla ilgilenmeye başlıyor ve ben de ellerimi yıkamak için dışarı çıkıyorum. Ash beni takip ediyor ve mutfak lavabosunun durup benimle birlikte cildindeki safrayı temizliyor. Sonunda titrek bir nefes alıyorum. Joey'i iyileştirebilecek biri varsa o da Doktor'dur.

Odaya geri döndüğümüzde Harley, Doc'a onu bıçaklayacakmış gibi bakıyor ve Avery, Blaise'in kollarına sarılmış . Omuzları titriyor ama gözleri kuru, Ash'i kaybetme düşüncesi onu paniğe sürüklüyor.

"mı?" diye mırıldandı Doktor.

Bu adama asla yalan söylemem, kokusunu alır. "Hayır."

Doktor bana kaşlarını kaldırıyor ama Joey'e serum takarken ve sıvı vermeye başlarken elleri . "O zaman neden onu buraya getirmeye zahmet ediyorsun? Sadece bir çukur kaz."

Ash, Doc'a ezmek istediği gibi bakıyor. Onun yerine yaşlı adamı meşgul etmeye çalışıyorum. "O kurtarılmaya değer. Maria ve çocuklar nasıl?" Maria Doc'un torunu, onun gururu ve neşesi. On sekiz yaşında ve şimdiden üç çocuğu var, tipik bir Dağlı kızı. Yeterince tatlı ve yaşlı adama iyi davranıyor, bu yüzden kasabaya geldiğimde her zaman onu kontrol ediyorum.

"O hamile." İç çekerek söylüyor. Joey'nin ateşini, kalp atış hızını ve lordunu ölçmek için harekete

geçer.

Bu olayın yansımalarının ne kadar kötü olacağını değerlendirmek için kim bilir başka neler yapıyorum. Bu benim ilk OD rodeom değil.

"Siktir." Cevap veriyorum ve o bana kuru bir bakış atıyor.

"Onu kontrol altına almaya çalıştım ama hap almakta ısrar ediyor, sonra da zamanın yarısında unutuyor. Yıl sonuna kadar eve bir ek bina yapacağım."

"Belki onun yerine bir süre siklerden uzak durmasını söyleyebilirsin." Sırıtarak söyledim ve o da bana kahkahalarla kükredi. Daha azını söylediği için adamın yüzünü neşterle oyduğunu görmüştüm ama sanırım ben özelim. Doktor bunu sevgiyle ve tecrübeyle söylediğimi biliyor. Zavallı dağlı kızlar için buralarda hayatın nasıl olduğunu çok iyi biliyorum. Sohbet herkes için iyi bir dikkat dağıtıcı. Avery'nin yavaşça kendini toparladığını, etkilenmemiş, soğukkanlı maskesinin yavaşça yerine oturduğunu görebiliyorum.

Doktor Joey'i her türlü gürültülü makineye bağlamaya başlar. "Biliyor musun, eğer sonunda bir kızı olursa ona senin vermesini sağlayacağım. Sen iyi bir kızsın, bu evde buna ihtiyacımız var."

Yüzüm kızarıyor ve sonra da "Lanet ! Zavallı yavruyu travmatize etmeyin. Babasının kim olduğunu bilmemek yeterince kötü olacak."

Doktor yüzünü buruşturur. "Babanın kim olduğunu biliyorum. Maria bebeği doğurduğu için şanslı olacak." "Neden? Onu kim hamile bıraktı?"

Doktor konuşmadan önce odayı gözden geçirir.

"Matteo." Midem bulanıyor.

Sikeyim.

Bu gerçekten çok kötü.

"Doktor. Doktor, ona söylemesine izin verme. Siktir, gönder onu."

"Denedim, gitmiyor. Kafasında birbirlerine aşık olduklarını düşünüyor."

Bileğini tuttum ve onu salladım. "Sana parayı vereceğim. Onu için para vereceğim, Doktor." "Ben aptal değilim. Bebeği aldırma zorunda kalacağımı biliyorum."

Öldürülecek. Doc'un ailesi olması önemli değil. Çakal kalbine bir bıçak sonra onu bir daha asla bulunamayacağı bir yere gömecek. Doc onu da kaybedecek.

Mahremiyet olmadan onunla tartışmam, bu yüzden başımı sallıyorum ve Maria'ya nasıl yardım edeceğimi bulmaya çalışıyorum.

Zavallı, aptal, saf Maria. Çakal'ın yakışıklı yüzüne kapıldı.

Bir dakika daha süren gergin bir sessizlikten sonra Doc başını bana gülümsüyor. "Gün ortasına kadar gitmeye hazır . Benim sorunlarım hakkında endişelenmeyi bırak ve git biraz uyu kızım."

AVERY bizi geçen sefer otele yerleştirdi.

Harley park yerine girdiğinde, diğerleri çıkana kadar bekliyorum ve sonra Harley'i de çıkarmaya çalışıyorum.

"Onu atmaya yardım edeceğim."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Başını belaya sokmak istemiyorum. Sen diğerleriyle git, ben bir saat içinde dönerim."

Pes edene kadar bana bakıyor. Yolcu koltuğundan onu yönlendiriyorum, ta ki Ayının sahibi olduğu bir parçalama dükkanına girene kadar. Gordon, orayı işleten adam, camdan bana bir bakış ve bizi garaja doğru el sallıyor. "Tek kelime etme." Harley'e otoriter bir tonda olduğunu umduğum bir şekilde fısıldıyorum. Sadece başını sallıyor ve dışarı çıkıyoruz.

"Fiyat?" diyor Gordon.

Minibüse bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Bunun gitmesi ve beni otele götürecek bir araca ihtiyacım var.

Başka bir şey yok."

Gordon homurdanıyor ve bizi için uzaklaşan adamlardan birine elini uzatıyor. Sonra Harley'e uzun uzun baktı. "istediği bir şey olursa patronu arayacağım."

Mükemmel. Başımı sallıyorum ve Gordon'u kaldırımda bekleyen arabaya kadar takip ediyorum. Harley arkaya için gidiyor ve ben onu gizlice öne itiyorum. *Hiçbir şey* bilmediği protokol, öne söylüyor. Benim arkada olmam gerekiyordu. Bana bakıyor ve başıyla küçük bir selam veriyor, açıp arkamdan kapatıyor. Umarım bu yeterlidir.

Araba yolculuğu çoğunlukla sessizdi. Harley adama adresi söylüyor ve ben de Avery'ye mesaj atarak dönüş yolunda olduğumuzu . Adam gergin görünüyor, neredeyse titriyor ve gözleri sürekli dikiz aynasına gidip beni izliyor. Harley kollarını kavuşturup ona ters ters bakıyor.

"Senin hakkında çok fazla ilgi var, dostum." Adam söyledi ve ben gerildim. Harley omuz silkiyor ve bana ayak uyduruyor. "Eminim öyledir."

"Patronum birini kabul edeceği günü göreceğini hiç düşünmediğini söyledi. Birçok insan seni bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyor. Sadece güzel bir yüz ya da babanın kim olduğu olamaz."

Hayır. Bunun devam etmesine izin vermeyeceğim.

Öne eğildim ve elimi adamın koluna koydum. Bana dönüp bakmadan önce neredeyse bizi yoldan çıkaracaktı. "Benim hakkımda bilgi toplamaya mı çalışıyorsun?"

"Oh, hayır! Kesinlikle olmaz! Sadece merak ettim, asla-" "O zaman kapa çeneni."

sallıyor ve sessizce arabayı sürüyor, yüzünden ter damlıyor ve elleri direksiyonda kayganlaşıyor. Arabayı durdurduğumuzda Harley'nin inmesini ve kapımı açmasını bekliyorumNe ona ne de titreyen soföre tek kelime ediyorum. Araba kalkarken lastikler gıcırıyor ve adam bizden kaçıyor.

"Bu şehirde senden korkmayan kimse var mı?" Harley dudak büküyor, ben de omuz silkiyorum. "Küçük bir dağlı kızın nasıl da tek kelime etmeden yetişkin tir tir titretebildiğini bana anlatacak mısın?"

Odalarımıza doğru yürümeye başladım ve "Bilmek için her şeyin içinde olmalısın ve sen her şeyin içinde değilsin" dedim.

Harley homurdanıyor ve yürüyor. Süitin kapısında duruyorum ve Çakal'a mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum. Ona haber vermeden burada olduğumu duyarsa şüphelenecek ve Hannaford'daki hayatımı araştırmaya başlayacaktır. Bunun asla izin vermem.

Körfezde. Joey'e yama yaptırmak zorunda kaldım.

Cevabını beklerken kıpırdanıyorum. Başım çatlıyor ve şu anda on saatlik bir uyku için adam öldürebilirim. Telefonum çalıyor.

Dur ve beni gör. İyiliğinizi konuşabiliriz ve ben de O'Cronin'in oğluyla tanışabilirim.

Yok artık. Cevap verirken elim titriyor.

Zaman yok, yarın okul var. Yaz tatilinde Harley'i bir toplantıya getireceğim.

Mesajı okurken Çakal'ın yüzünü zihnimde o kadar net canlandırabiliyorum ki. Beni cezalandırmak, beni kendisine boyun eğdirmek ve her emrine itaat etmeye zorlamak için seğirdiğini biliyorum. Eğer Onikiler'in bir üyesi olmasaydım, sanırım beni bu gece bulurdu. Kurt olmanın beni daha ne kadar güvende tutacağından emin değilim.

Yakında ikinizle de görüşeceğim.

Nefesimi bıraktım ve odaya girdim.

Duş çalışıyor, Harley bacaklarındaki temizliyor olmalı ve Avery odalardan birinde telefonda sert bir ses tonuyla konuşuyor. Kötü Beaumont'un çocuğunu temizleme çalışmaları devam ediyor. Diğer

ikisi balkonda. Blaise esrar içiyor ve Ash'in elinde de bardak var.

Buzlu viski. Dışarı çıkıp onlara katılıyorum. Zihnimde dönen panikle yalnız kalmak istemiyorum. Hakkında hiçbir fikrim olmayan ve öğrenmekle de ilgilenmediğim bir spor hakkında saçma sapan konuşuyorlar. Sadece oturuyorum ve için her şeyi yapabileceğim şehre boş boş .

Bize doğru yaklaşan kötülükten başka bir şey düşünemiyorum. Çakal, Harley'nin ölmesini istiyor. Doc'un küçük Maria'sını hamile bıraktı ve şimdi o ölecek. Ash'in kellesi uçurumun kenarında ve hayatı Joey'nin nefes almasına bağlı. Hay sikeyim.

Sonunda Blaise ayağa kalkıyor ve odaya geri dönüyor, yanımdan geçerken omzumu sıkmadan önce tereddüt ediyor.

"İçki?" Ash şişeyi bana uzatırken söylüyor bir yudum alıyorum, bardakları siktir ediyorum ve o bana kaşlarını çatıyor.

"Şu anda bir bardağın alabileceğinden çok daha fazlasına ihtiyacım var." "Evde olduğun için mutlu değil misin?"

Onunla alay ettim. "Beni biraz bırak. Az önce Doc'un torununun sırf bir hap almayı hatırlayamadığı için vahşice öldürüleceğini öğrendim." İnledim ve başımı öne eğdim. Bu bir israf ve lanet olası bir trajedi ve ben konuda hiçbir şey yapamıyorum.

"Bu Matteo bebekten kurtulmak yerine onu öldürecek mi?"

Sırf merhamet dilenmesini dinlemenin keyfi için onu . "Hayata hiçbir şekilde değer vermiyor."

Ash başını sallar ve tekrar şehre bakar. "Ben ödeyeceğim. Onu dışarı çıkarın ve masrafları ben ödeyeceğim."

Şok içinde ona bakıyorum. Bana yan gözle bakıyor ve kül tablasından Blaise'in sigarasını alıyor. Bana uzatıyor ama elimle geri çeviriyorum. "Aile içi şiddetin ya da kadınların öldürülmesinin hayranı değilim. Ayrıca, az önce Joey'i kurtardın. Sana borçluyum."

Midemde biriken içkinin sıcaklığını güzelce hissedebileceğim kadar uzun bir salıncak daha sallıyorum. Sarhoş olmak isterdim. Tamamen kafayı bulmak isterdim ama şimdi zamanı değil. "Teşekkürler. Ona ulaşacağım."

Şişeyi ona geri veriyorum ve omuz silkiyor, doğrudan içiyor, sonra dili dudaklarında gezinmek için dışarı fırlıyor. Midem tamamen farklı bir nedenden dolayı ısınıyor, az önce dudaklarından benim tadımı yaladı. Acaba benim onun tadını hatırladığım kadar o da benim tadımı hatırlıyor mu? Şüpheliyim.

Ayağa kalkıyorum ve kapıdan geri adım atarken dönüp ona bakıyorum. "Bana borçlu değilsin. Bunu Avery için yaptım ve eğer benden nefret etmeyi bırakırsan, senin için de yaparım."

Gözlerini şehrin ışıklarından ayırmıyor ama bana başını sallıyor.

Herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğimizi bilmiyorum ama o gece daha rahat uyuyorum.

I kendimi, korkutucu bir şekilde, çalışmalarında sadece bir hafta ileride buldum.

Okul yılının son ayındayız ve tüm bu özel dersler, şarkı söyleme alıştırmaları, bebek bakıcılığı, entrikalar, kendini savunma dersleri ve aile yemekleriyle birlikte artık geride kaldım. Tamam, geride kalmadım ama şimdi grip akademik olarak mahvolurum. Avery bana gözlerini deviriyor ve bursumu ya da Hannaford'daki yerimi kaybetmeme asla izin vermeyeceğini söylüyor ki bu güven verici bir şey ama kalan her ödevimi üç gün ya da daha kısa sürede bitirmeye kararlı çılgın bir uykusuzluk hastasına engellemiyor.

Kütüphaneye sığınyorum, herkese akşam yemeğini atladığımı bildiren mesajlar atıyorum ve Blaise'in iPod'unu kulağıma az da olsa gürültüyü engelliyorum. Tüm tarih, edebiyat, biyoloji ve matematik derslerimi hayatım buna bağlıymış gibi çalışıyorum. Tamamen unuttuğum ve şimdi kaybının yasını tuttuğum soğuk kahveme bakıp irkiliyorum.

Saate bakmak için durup kollarımı ve parmaklarımı uzattığımda saatin neredeyse akşam dokuz olduğunu ve kütüphanenin boş olduğunu görüyorum. Dışarı atılmadan önce sadece birkaç dakikam var ve sokağa çıkma yasağı bundan sadece otuz dakika sonra. Sokağa çıkma yasağı benim için bir şey ifade ettiğinden değil, öğretmenler artık beni gördüklerinde Avery'yi gördüklerinde yaptıkları gibi dönüp kaçıyorlar. Bu çok komik.

Ders kitaplarımı çantama tıktırıyor ve esniyordum ki, iPod'u uçuracak kadar büyük bir güçle kulaklık kulağımdan çekildi. Yumruklarımı sıkıyorum ama parfümü tanıyorum. Annabelle Summers.

"Blaise onun müziğini çaldığını biliyor mu? Bunun sende olduğunu öğrenirse seni bırakır, seni aptal dağlı sürtüğ." Tıslıyor ve çantamı omzuma atarak ayağa kalkıyorum. iPod'u almak için eğildiğimde önce o kapıyor.

"Ver onu yoksa elindeki bütün parmakları kırarım. Bir uyarı, alacağın tek şey bu." Parmağımı kaldırıp ona tehditkâr bir bakış attım. Bana dudak bükerek karşılık veriyor ve geçen yıl ilk kez tanıştığım, Blaise'e sarılmış ve tatlı tatlı kıkırdayan o büyüleyici kıza hiç benzemiyor. Yavaşça incelediğimde dudakları kıvrılırken tam olarak değerlendiriyorum. Köklerinin dışında hiçbir şey yerinde görünmüyor, bu da buradaki varlıklı, şımarık kızlar arasında büyük bir günah. Tırnakları da yapılmamış. Kirpikleri daha ince, daha hafif ve kaşları iyi görünüyor ama mükemmel değil.

Ailesi onunla ilişkisini . Paraları mı bitti yoksa onları mı bilmiyorum ama umurumda da değil. Sanırım bu noktada para için *beni* becerirdi, çaresizlik gözeneklerinden sızıyor.

Elimi iPod için uzattım ve ona kaşlarımı kaldırdım.

"Onu sana geri vermeyeceğim. Ash'in dokunmasına bile izin vermiyor! Onu geri götüreceğim.

odasına götürüp ona-"

"iPod'umu arkadaşşımdan çaldığını mı? Kıskanç, çaresiz bir pislik olduğunu ve kendi işini yapmak beni tuzağa düşürüp üzerimden para sızdırmak istediğini mi? Harley'e kafayı taktığını ve benden on sekiz yıllık nafaka aldıktan sonra onu yatağına geri alabileceğini umduğunu mu?"

Annabelle' dudağı uçukluyor ve Blaise'in eşofman altı ve eski bir grup tişörtüyle ona dik dik baktığını görmek için döndüğünde gözleri fal taşı gibi açılıyor. Sert konuşmasına ara .

"Babamın mektuplarını çalmak ve tüm dünyanın görmesi yayınlamak için odama nasıl girdiğini anlatmaya ne dersin? Ya da Rory'nin Avery'ye tecavüz çalıştığını her gün nasıl yayınladığını? Bana ve Mounty'ye o hasta manyak Lance'in onun iç çamaşırlarını çalmasına nasıl yardım ve odasına girip onun eşyalarını karıştırmasına nasıl izin verdiğini anlatmaya ne dersin?"

"Blaise, ben-"

"iPod'umu Lips'e ver. Ona ben verdim." Elime vuruyor ve ona doğru adım , gözyaşları yüzünden akıyor ben de kütüphaneden çıkıp bu dramadan uzaklaşmaya karar veriyorum. Bu saçmalığa alerjim var ama yine de kendimi ortasında bulmaya devam ediyorum. Ben onu geçmeye çalışırken Blaise bir kolunu belime doluyor.

"odana kadar yürümek için buradayım, bensiz kaçma." Kendini üzerime salarken saçlarıma doğru mırıldanıyor. Kızarmayacağım. Yıkılmayacağım, ben çaresiz bir hayran değilim. Kendime bunu söylemeye devam edersem, belki mucizevi bir şekilde gerçekleşir.

"Sen Avery'nin resitalindeyken geceyi Harley ile geçirdiğini biliyorsun. Üçünüzü de sevdiğim beni suçluyorsunuz ama onun sizi düşürmesi sorun değil." Annabelle bize feryat ediyor.

Geriliyorum ama uzaklaşmaya çalıştığım da Blaise beni daha sıkı tutuyor. Yemin ederim, ona bastırdığım yerde karın kaslarının çıkıntılarını hissedebiliyorum. Yüce Tanrım.

"İyi deneme Summers, ama hepimiz olduğunu biliyoruz. Harley ağzını sıkı tutmuyor ve dediğin gibi, müziğimi kimseye . Hadi, Mounty. Seni yakında geri getirmezssem Avery taşaklarımı alacak."

Annabelle ona ama o onu duymazdan gelerek iPodu benden alıyor ve kulaklıklardan birini bana uzatıyor. Müzik başladığında, Goo Goo Dolls'un Iris şarkısını mı seçti, yoksa karıştır tuşuna mı bastı bilmiyorum ama benim eski bir favorim ve duyduğumda göğsüm hep ağrıyor.

Şarkı bittiğinde tekrar alıyor ve ben de ayaklarımıza bakıp gülümsüyorum; benimkiler hâlâ kızların giymek zorunda olduğu rahatsız edici topuklu ayakkabılarla kaplı, onunkiler ise sadece yaptırdığı kurukafa dövmesiyle örtülü. Kafatasının dişlerine sıkışmış parlak sarı karanfiller, kemiği tasvir eden siyah ve gri tonlarına karşı parlıyor gibi görünüyor. Aynı kafatasları ilk EP'sinde de yer alıyordu ve o çizimleri sevmiştim. Mürekkep sadece daha çok sırtımama neden oluyor.

"Dövmeler hakkında soru sorma, bu beni sadece içmeye iter." Kapıya vardığımızda inliyor ve ayak parmaklarını oynatıyor.

Omuz silktim. "Bir şansımı deneyeceğim ve baban diyeceğim. Sarı karanfiller albüm kapaklarında pek rastlanan bir şey değil, ben de . Hayal kırıklığı ve reddedilme. O zamanlar bana pek mantıklı gelmemişti ama şimdi babanın nasıl bir pislik olduğunu biliyorum ve ."

Anahtarlarımı çıkarıyorum ama Blaise ellerimi tutuyor ve burunlarımız birbirine değene kadar eğiliyor. Nefes almayı bıraktım.

"Durdur beni, Mounty, yoksa seni öpeceğim. Acımak yok, art niyet yok, sadece bir öpücük çünkü kendimi durduramıyorum."

Beynimin varlığı sona eriyor ve dudaklarını yarıya kadar karşılamak için başımı eğiyorum. Bu öpücük hiçbir şey değil

Sonuncusu gibi, ikimizde de tereddüt yok ve alt dudağını dişlerimin arasına aldığımda homurdanıyor ve beni kapımın yanındaki duvara çarpıyor, eli başımın arkasını kucaklıyor ve bu hareketin bana vereceği sarsıntıyı önlüyor. Şükürler olsun ki Hannaford taştan inşa edilmiş ve Avery onu daha yakına sürüklerken, ellerimi gömleğinin içine sokup ağzına doğru inlerken dışarıdaki gümbürtümüzü duyamıyor. Diziyle bacaklarımı ayırıyor ve ben yıldızları görene kadar bana bastırıyor. O kadar ıslağım ki bunu hissedebileceğinden eminim ve bana dokunması için çaresizim.

Ayrılıyor ve gömleğini bırakmak için bir saniyemi ayırıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Yapamam."

sallıyor ve alnını benimkine bastırıyor. Cevaplarının dudaklarımda gezindiğini hissediyorum. "Biliyorum.

Bencil bir gibi davranıyorum. Bana bir iyilik yap ve Avery'ye söyleme?"

Başımı salladım. Ona Çakal'ın tehditlerinden bahsetmediğimi söylememe gerek yok. Onun kendi kalbini koruduğu şiddetle korumam gereken aptal kalbimden bahsediyorum çünkü bu dünyada şeyim yokken hâlâ kendim varım. Kendimi oyalamak isteyen şımarık zengin çocuklara parçalarımı veremem.

Blaise'i ya da öpücüğü düşünemiyorum.

Tüm ağır iş ve yaklaşmakta olan konserde söyleyeceğim şarkı dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Yaz tatili başladığında, Harley, Ash ve Blaise ile neler olup bittiğini anlamak için birkaç hafta ayıracağım, böylece sınıfıma erkek draması olmadan başlayabileceğim.

Derslerimi atlatmak için kendime sürekli bunu söylüyorum ve işe yarıyor. Matematik dersinde otururken telefonum cebimde titriyor ve Avery'nin neye ihtiyacı olduğunu görmek için gizlice çıkarıyorum. Midem bulandı.

Tamamdır. Eve döndüğünde elmasımı alacağım.

İçimin derinliklerine yerleşen huzursuzluktan kurtulmaya çalışıyorum ama kök salıyor. Bana karşı gittikçe daha kısa konuşuyor. Matteo'yu kızdırdım ve şimdi bana sadece Çakal hitap ediyor. Eski korkular omurgamdan yukarı tırmanıyor ve kendilerini cam kırıkları gibi beynime gömüyorlar. Kendime bunun gerekli olduğunu, kendimi Çakal'dan ayırmanın özgürlüğü ve güvenliği bulmanın ilk adımı olduğunu hatırlatıyorum ama bu, yatağın altındaki canavardan kurtulurken aynı zamanda güvenlik battaniyemi kaybetmek bir şey. O şeytani, sapkın ve psikopat ve geriye kalan tek ailem o. Dokuz yaşımdan beri bana bakıyor. Beni istismar etti, kırdı, kemiklerimi kırdı ve beni mahvetti. Kurt olarak içinde bulunduğum her durumda arkamı kolladı. Çakal'ı düşünmeden Matteo'yu düşünemiyorum.

İç çekiyorum ve sonra bir elin benimkine sokulduğunu hissedince irkiliyorum. Öğretmen hâlâ üstel modellerin yorumlanmasıyla ilgili bir şeyler anlatıp duruyor. Harley gözlerini bir kez bile kaçırmıyor, not alırken kalemi hızla hareket ediyor ama yine de ödümün koptuğunu fark ediyor. Elimi tutuyor, başparmağını hafifçe tenime sürüyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Elimi hafifçe sıkıyorum ve o da bana karşılık veriyor, sonra elimi çekip kendi notlarımı almaya devam ediyorum. Kahretsin, belki de Annabelle'in söylediği kadar kötüyüm. Bir gece Blaise'i öptüm, ertesi gece elimi tutan Harley'e bayıldım.

Ders bittiğinde boğazımı temizliyorum ve "Bugün yemekhanede tüm yemeklerimizi birlikte yememiz gerekiyor. Hep birlikte. Ben... bir şeyle ilgileniyorum ve bunu görmek için orada olmamız gerekiyor."

Harley sadece başını salladı ve telefonunu çıkardı. Telefonum çaldığında diğerlerine katılmalarını söylediğini anladım.

Şimdi bana gelişigüzel, gizlice dokunduğu için nasıl davranacağımı bilemiyorum. gittiğimizde, etrafımızda koşuşturan öğrenci seline kapılmamak için beni önünden yürütüyor ve elini sırtımın alt kısmına koyuyor. Avucunun sıcaklığı blazer ceketimi ve gömleğimi yakıyor ve bir marka gibi hissettiriyor.

İkimize de öğle yemeği ısmarlıyor ve sonra da oturduğumuz sıradaki gençleri tek bir bakışıyla korkutuyor. Yerime oturmadan önce masaya bakıyorum ve Joey'nin henüz gelmediğini görüyorum. İyi olmuş. Avery'nin onun tepkisini görmesini istiyorum.

Sonra Ash geliyor ve Avery için aramızda bir koltuk bırakıyor. Harley'e kaşlarını çatıyor, da cevap olarak sadece omuz silkiyor. Onlarla konuşmak zorunda kalmamak için yemeğime . Avery ve Blaise gülerek ve şakalaşarak birlikte geliyorlar ve yanımıza oturduklarında Avery sessizce kulağıma mırıldanıyor, "Bugün mü?"

Başımı sallıyorum ve o da kendini daha dik ve asil bir şekilde oturmak için çekiyor gibi görünüyor. Ash ikimizi de izliyor ama yorum yapmıyor. Neredeyse ki kapı duvardan sekecek kadar büyük bir güçle açıldı.

Yukarı bakmıyorum. Kim olduğunu ve kışını neyin yediğini biliyorum.

Avery'nin bacağı benimkine karşı geriliyor ve tıslıyor, "Kahretsin, işte geliyor. Katil gibi görünüyor, Lips. Babamın bana arkadan vurmada hemen önce yaptığı gibi görünüyor, lanet olsun."

Küfür etmek Avery için asla iyi bir işaret değildir. Gözleri kocaman açılmış, çatal ve bıçağını düşürdüğü yerden alırken titremeyi görebiliyorum. İyi bir örnek olmaya çalışıyorum ve makarna tabağımı yavaş ve emin adımlarla yemeye başlıyorum. Dilimde kül gibi tatları var ama ona inandırıcı görünmem gerekiyor.

"Ne dediğimi unutma. O etkili bir şekilde kısırlaştırıldı. Onunla muhatap olmayın."

Harley ve Blaise birbirlerine bakıyorlar. Ash bana sert bir bakış atıyor ve nefesinin altından bana tıslıyor. "Bu da demek şimdi?"

Panikliyor. Ona daha fazla uyarıda bulunmadığım için kendimi kötü hissediyorum ve şimdi ona cevap verecek vaktim yok. Joey avuçlarını önümdeki masaya öyle sert vuruyor ki porselenler ve gümüş takımlar tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Yemek salonuna sessizlik çöküyor. Etrafımızdaki bazı birinci sınıf öğrencileri Joey'nin öfkeli varlığından uzaklaşmak için eşyalarını toplayıp gitmeye başlıyor. Okulda onun neler yapabileceğini bilmeyen tek bir kişi bile yok.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" Sözlerinden asit damlıyor ama bu pislikten korkmuyorum, ondan daha kötülerini atlattım. Sayılan her açıdan ondan daha kötüyüm ve şimdi tasma çok kısa. Bıçağımı ve çatalımı yavaşça yere bırakıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Gözleriyle karşılaştığımda, çılgınlığı görebiliyorum. Sıkı kontrolü elden kaçmış ve artık uyuşturucu bağımlısı olduğu tüm dünya tarafından açıkça görülebilir.

"Sana sonra işlerin nasıl yürüyeceğini söyleyeyim Joseph. Benimle, kardeşlerinle, kuzeninle ya da Morrison'la konuşmayacaksın. Bizim hakkımızda konuşmayacaksın. Komplo kurmayacak, plan yapmayacak ya da küçümsemeyeceksin. Elini bile kaldırmayacaksın. Biz gibi davranacaksın. Koridorlarda bizden biriyle karşılaşırsanız, bakışlarınızı kaçırarak ve siktir olup . Anlaşıldı mı?"

Joey'nin nefesi sanki bir maraton koşuyormuş gibi göğsünden fırlıyor ve gözleri odanın içinde çılgınca dolaşıyor. Yoksunluk çok kötü. Annemi bunu yaşarken yüzlerce kez izledim, bu yüzden derisinin ne kadar süründüğünü biliyorum. Sinirlerinin ne kadar biliyorum. Siktir et onu. Umarım yanar.

"Çakal selamlarını yolladı." Diyorum ve ses tonumun eşit, alçak ve sakin olduğundan emin oluyorum. Sonra çatalımı tekrar elime alıp kahvaltıma geri .

Oda nefesini tutuyor.

Joey kükrüyor ve topuklarının üzerinde dönüyor. Çıkarken birkaç genci itti ve etrafımızda fısıldaşmalar başladı.

"Az önce ne oldu lan?" Blaise söylüyor ve ben de başımı kaldırıp üç çocuğun da ağzı açık bana baktığını görüyorum. Avery kendini beğenmiş gibi görünüyor ama bunu nasıl yaptığımı onlara anlatmak için can attığını biliyorum. Onlara sulandırılmış versiyonunu anlatıyorum.

"Joey üç şeyi sever. Parasına dokunamam, bu sahip olduğumuzdan daha fazla zaman alır. Ash'i riske atmadan onu öldüremezdim. Geriye bağımlılığı kalıyor."

"anasını. Önünü kestin. Onu mi?!" Blaise bağırıyor. "Artık eyalette ona satış yapacak bir satıcı yok." Blaise bana bakarken Ash ve Harley bakışlarını paylaşıyor. "Bir dağcının nasıl bu kadar gücü olabilir?"

Onlara sırtıyorum ama Harley'nin aklının çalıştığını görebiliyorum. O çok zeki. Kitap zekası ve sokak zekası, sağduyu ve yaratıcı düşünce hepsi bir arada yıkıcı bir pakette. "Siktir. Bir iyilik yaptın."

Yavaşça başımı sallıyorum, doğrudan gözlerinin içine bakıyorum ve bakışları görmezden geliyorum. Tuttuğu nefesi bırakıyor ve boynunu ovuşturuyor.

Etrafımızdaki kimsenin duymaması için sesimi alçaltıyorum. "Birini seni kurtarmak için kullandım. Birini Senior'u mezuniyete kadar yolumdan çekmek için. Şimdi de Joey'nin önünü kesmek için diğerini kullandım. Pişman değilim ve yine olsa yine yaparım. Hepimiz bu işten sağ çıkacağız, her iyiliğimi istemek zorunda kalsam bile. Bu yüzden onlara sahibim."

Avery'nin eli benimkine kayıyor. Ash sanki kanatlanmışım gibi bana göz kırpmıyor ve Blaise kaşlarını çatarak bize bakıyor.

Onlar başka bir şey bulana kadar onları görmezden gelerek yemeğime geri dönüyorum.

T Sınavlardan önceki son hafta o kadar yoğun geçiyor ki Joey'i tamamen unutuyorum. Kendimi çok zorladığım ve uykusuz kaldığım için kötü bacağımlı alevlendi. Her sabah öncekinden daha kötü hissederek uyanıyorum. Hemşireye gidiyorum ama bana aspirinden daha güçlü bir şey reddediyor.

Blaise'le özel ders seanslarım herkesin geldiği ve Avery'nin yemek pişirmek için durmak zorunda kalmamak için paket siparişi verdiği bir serbestliğe dönüşüyor.

Ash teknik olarak benim özel ders verdiğim öğrencim olmasına ve Harley de aynı seviyede rağmen Harley her gece beni odama götürmekte ve ders çalışırken yanıma oturmakta ısrar ediyor. Onu sorguladığımda bana akli dengem bozukmuş gibi bakıyor, ben de daha fazla sorgulamadan pes ediyorum.

Kendimi tamamen sınavlarıma odaklıyorum çünkü koro performansımı düşündüğümde midemdekileri kaybediyorum, Blaise de bunu bana hangi şarkıyı seçtiğimi sorup banyo lavabosuna kusmamı zor yoldan öğreniyor. Avery onun kafasına ders kitabını fırlatıyor ve ona . Ondan sonra kimse koro hakkında konuşmadı.

Avery ile pratik yapıyorum ve o bana ne kadar iyi olduğumu tekrar tekrar söylüyor. Bunun delirmiş sınırlarımı yatıştırmak için yeterli olması gerektiğini biliyorum ama her gece bir korku hissiyle uyuyorum.

Gelecek yıl yüzmeyi seçiyorum.

Koro gösterilerimizin sabahında içimde ağır bir korkuyla . İdam bir insanın idam hissedeceğini hayal ettiğim kadar büyük bir korku. Bunu ona söylediğimde Avery neredeyse gözlerini o kadar sert bir şekilde bana diyor.

Bacağımdaki alevlenme daha da kötüleşiyor ve kendimi her dersime temkinli bir şekilde yürürken buluyorum. Harley beni dikkatle izliyor ve etrafımızda dolaşan diğer öğrenciler bana çok onlara çıkıyor. Bu çok tatlı ve arkadaş olduğumuza karar verdiği için kendimi çok .

Bütün gün yemek yemeyi reddediyorum ve bunun yerine sekiz fincan kahve içiyorum, ta ki Harley ellerimdeki titremeyi fark edip bana saldırana kadar. Avery kahveyi saklıyor ve daha fazla içemeyeyim diye beni takip ediyor. Ne göt herifler ama.

Kiliseye vardığımda tüm vücudum titremeye başlamıştı. İçerisi öğrencilerle ve onları sessiz ve sakin bir ortama çekmeye çalışan sıkılmış görümlü dolu. Harley ve Ash'i hemen fark ediyorum çünkü bitirdiğimizde onlara katılmamız için etraflarındaki bankı temizlemişler. görünüyor olmalıyım

Çünkü Avery kolunu benimkine doluyor ve Blaise de

omuzlarımın üzerinde. Bu hissin tadını çıkaracak zihinsel kapasitem bile yok. Şu anda kesinlikle ayakkabılarıma kusabilirdim ve umurumda bile olmazdı, beni zerre kadar rahatsız etmezdi.

Bayan Umber benden nefret ettiği için, gerçekten nefret ettiğinden eminim, beni sona saklıyor. Avery ilk sırada ve sesi harika. İyi bir aralığı, net tonları var ve ihtiyacı olan notaları tutturuyor. Perdenin arkasında olmamıza ve onun görmemesine rağmen ben de herkesle birlikte alkışlıyorum. Blaise üçüncü sırada, bu yüzden bize oturacak sessiz bir yer buluyor ve hareket etmesi gerekene kadar beni kolunun altında tutuyor. Bayan Umber onu çağırdığında beni biraz sıkıyor ve sonra dışarı çıkıyor.

İnanılmaz biri.

Perdenin arkasındaki kızlar baygınlık geçiriyor ve onun ardından nefes nefese kalıyorlar. Sefil sisten sıyrılıp onlara biraz bakıyorum, onları suçladığımdan değil. Umarım Avery daha sonra eğlenmem için videoya çekmiştir çünkü şu anda işlevimi yerine getiremeyecek kadar gerginim. Nefes alıyorum ve tüm kaosum kafamın içinde kalana ve herkesin görmesi için yüzüme sıvanmayana kadar kendimi merkeze alıyorum.

Bayan Umber adımı söyleyene kadar kızların teker teker ortadan kaybolmasını izliyorum. Eğer bursum bu ödeve bağlı olmasaydı, giderdim.

Sikeyim.

Sahnede mikrofona doğru yürürken kulak tıkaçlarından birini kulağıma takıyorum. Kalabalığa bakmıyorum. Avery'ye bile bakmıyorum. Şarkı başlayana kadar bekliyorum, kendimi saymak için, diğer kulak tıkacını takmadan önce ve sessizliği sadece kendi kalbimin gümbürtüsü bozuyor. Gözlerimi uzak duvardaki gül renkli cama ve sonra şarkı söylüyorum.

Haftalar ve haftalar süren pratik.

Bu an için çok uykusuz geceler geçirdim. Buna bayılıyorum.

Şarkı söylemenin mekaniğinde kendimi kaybediyorum ve elimden gelen her şeyi yapıyorum. On altı yıllık öfkemi, hayal kırıklığımı, özlemimi ve yalnızlığımı sesime döküyorum ve gözyaşlarımın gözlerimin arkasına hissettiğimde, tüm okulun görebileceği bir sahnede olduğumu umursamıyorum bile.

Şansımı zorluyorum ve bir kulak tıkacını birazcık gevşetmek için , böylece şarkımı birazcık duyabiliyorum. İnanılmazım. Elim biraz titriyor ama zorluyorum ve her kelimeyi duyarak lanet şarkıyı bitiriyorum. Kendimi yenilmez hissediyorum.

Kırık ve bükük kemiklerimin içinde bir gün korkusuzca şarkı söyleyeceğimi biliyorum.

Mikrofondan uzaklaşıyorum ve başımı eğiyorum, böylece kendimi bu kadar hissederken kimseye bakmak zorunda kalmıyorum. Kendimi ham hissediyorum, sanki ruhum yırtılmış ve tüm Hannaford'un görmesi için ortaya serilmiş gibi.

Sahnenin kenarına doğru ilerlerken alkış belirsiz duyuyorum ve kulak tıkaçlarını çıkarıyorum. Avery bana deli gibi "Evet kaltak!" diye bağırıyor ve ben zayıf bir kıkırdama çıkarıyorum. Sahneden inip jöle gibi bacaklarımın üzerinde yanına oturuyorum, adrenalin beni zorluyor. Bütün şarkıyı altıma sıçmadan söylemeyi başardığım için çok mutlu görünüyor ve ben de ona sırtıtıyorum. Üç çocuk da şaşkın şaşkın bana .

"Bu mükemmeldi. Ağzını açtığında Blaise'in nasıl baktığını görmeliydin." Avery kulağıma fısıldıyor. Tüm vücudumu sarmakla tehdit eden kızarıklıkla savaşıyorum.

Nefesimi verip sandalyeme yerleşiyorum ve bando öğrencilerinden ilkinin çellosuyla çıkıp sahneyi kurmasını izliyorum. Bir an sessizlik oluyor ve sonra Blaise ve Harley tartışmaya başlıyor.

"Çekil." diyor Blaise.

"Siktir git. Küçük şarkı testini geçti diye mi bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdin?"

"Kıskanç bir pislik gibi davranma ve git. Ona söylemem gerek-"

"Benim cesedime tırmanmak zorunda kalırsın ve ikimiz de seni alt edebileceğimi biliyoruz. Şimdi başımızı belaya önce kapa ."

Bu da ne böyle? Onun yanından diğerlerine baktığımda Avery öyle bir sırtıyor ki yüzü yarılabilir. Ash'in kolu Avery'ninkiyle birleşmiş ve sanki yanı başında yaşanan savaşı duymuyormuş gibi önüne bakıyor ama yanağındaki sinirin seğirdiğini görebiliyorum. Harley'nin yüzü öfkeyle kızarmış ve bana bakıyor. Gözlerindeki duyguyu tanıyamıyorum ve yine bana kızmış olmasından endişeleniyorum. Ash'le zar zor ateşkes yapmayı başardım, onun yerine başka bir şeyin başlamasını istemiyorum.

Gösterilerin geri kalanında kıpırdanıp duruyorum ve Bay Trevelen nihayet bizi bütün gün yemek yememenin etkilerini hissediyorum. Midem guruldadığında Avery bana bakıp iç geçiriyor, sonra çocuklara dönüyor. "Akşam yemeği hazırlıyorum, bizimle yemeğe misiniz yoksa yemekhaneye mi ?"

Yukarı çıkmayı kabul ediyorlar ve midemin derinliklerinde gergin çırpınışlar başlıyor. Bacağım hala ağrıyor ve hepimiz ayrılmak için ayağa kalktığımızda dizim bükülüyor ve yol veriyor. Kendimi bankta tutmayı başarıyorum ve tekrar ayağa kalktığımda Avery beni desteklemek için bir elini dirseğimin altına sarıyor.

"Sana bana bir şey alma dediğimi biliyorsun değil mi? Eğer masada yeni bir bacak varsa, onu alırım." Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum. Avery küçük bir gülümsemeyle sırtımı okşuyor ve salondan topallayarak çıkmama yardım ediyor. Acınası görünüyor olmalıyım çünkü Ash güçlü bir kolla belimi sarıyor ve beni sıkıca vücuduna çekiyor. Vücudunun sert hatlarını hissettiğimde tam olarak nasıl nefes alacağımı hatırlamam bir saniye sürüyor. Harley'nin homurdanmaya başladığını duyuyorum.

"Ne oldu?" Ash mırıldanıyor.

"Bacağım bana şiddetin asla olmadığını hatırlatmayı seviyor."

Ash bıyık altından kıkırdıyor ve bacaklarım tamamen farklı bir nedenden dolayı sallanıyor. Bana bakıyor ve endişesini görmek çok kolay. Kafam çok karışık.

"İyi olacağım, sadece birkaç gün ayaklarımın yerden kesilmesi gerekiyor."

sallıyor ve Harley Averyyi dirseğimden vücudumun diğer tarafını destekliyor, böylece ikisi tarafından taşınır hale geliyor. Avery sanki bir müdahalede bulunacakmış gibi adamların her teker bakıyor. Ağzını açtığında Blaise kolunun altına alıyor ve önden gitmesi için çekiyor. oluyor böyle?

Kızların yatakhaneğine vardığımızda, Ash ve Harley'nin arasına sıkıştığım yerden koridordaki her bir çift gözün beni takip ettiğini hissediyorum. Annabelle bize doğru iki adım atıyor ama Ash tek bir bakışla onu durduruyor. Odasının hemen dışında duruyor ve Harley'nin geçişini harap olmuş gözlerle izliyor. Ona bir bakış bile atmıyor. Zihinsel olarak, kendini beğenmiş bir kaltak gibi onu tersliyorum. Güven fonunun olmaması şimdi ne kadar önemli, seni altın avcısı kaltak?

Avery kapının kilidini açıyor ve beni nazikçe yatağıma yatırıyor. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı ağrıyan bacağımdan çıkarmakla o kadar meşgulüm ki, etrafımda bir tartışmanın başladığını fark edemeyecek kadar acınası bir şekilde sızlanmamaya çalışıyorum. Ancak Harley'nin öfkesi patladığında ve "Siktir git Morrison!" diye bağırdığında fark ediyorum. Sen ve Ash en az birbiriniz kadar kötüsünüz."

Başımı kaldırdığımda Avery'nin üç adamın ortasında durduğunu görüyorum. Harley'nin sırtı bana dönük ama Blaise kızarmış ve ters ters bakıyor; Ash'in yüzü boş görünürken yumrukları sıkılı ve omuzları kaskatı.

Avery Harleyye ters ters bakar ve sonra parmağıyla göğsünü dürtmeye . "Sakin ol biraz. Keyfin diye odamı dağıtmama izin vermeyeceğim."

Harley onun sözlerini dikkate , sadece duruşunu genişletiyor ve en iyi iki arkadaşına sanki bir dakika içinde kavga edeceklermiş gibi bakıyor.

Hay sikeyim.

Belli ki hayatı bir şeyi kaçırmışım. Avery de öyle düşünüyor.

"Siz salaklardan biri neler olduğunu açıklamaya başlasa iyi olur. *Şimdi*. Daha önce hiç böyle kavga ettiğinizi görmemiştim!"

Kimse hareket etmiyor ya da tek kelime etmiyor. Sonra, üç adam da dönüp bana baktı.

Oh. Bunun için seyirci istemiyorlar ve belli ki bana hala güvenmiyorlar. Canım yanıyor, hem çok yanıyor çünkü bu yıl içinde her birine kendimi yüzlerce kez kanıtladığımı düşünüyorum ama bunu belli etmemeye çalışıyorum. Yatağımdan kayıyorum ve onları biraz yalnız bırakmak için duş almakla ilgili bir şeyler mırıldanıyorum.

Ben acınası bir şekilde yanlarından geçerken Blaise bana yardım etmek için bana doğru bir adım attığında Harley ona *homurdanıyor* ve Avery koluma girmek için adım atıyor.

"Bundan sonra lanet bir içkiye ihtiyacım var." diye mırıldanıyor beni banyoya götürürken.

Duş almak, giyinmek ve saçlarımı kurutmak için olabildiğince uzun zaman ayırıyorum. Dişlerimi fırçalıyorum. Titizlikle diş ipi kullanırım. Küçük sohbetlerini bitirdiklerinden emin olmak için birkaç kaş kılını bile koparıyorum.

Derin bir nefes alıp banyodan çıkıyorum. Harley ve Ash, Avery'nin yaptığı Carbonara deniz ürünlerini yemeye başlamışlardı bile. Blaise bulaşıkları yıkıyor ve Avery bankta durmuş bana manyak gibi sırtıyor. Sanki Joker ve Cheshire Kedisi'nin gizli bir aşk çocuğu olmuş ve adını Avery Beaumont koymuşlar gibi.

"Neden bu kadar mutlusun? Annabelle'in boğazına bir şey mi kaçtı?" Ben soruyorum, o da bana en iyi cadı kıkırdamasını yapıyor.

"Daha iyi. Çok daha iyi. Yarın konuşuruz, şimdilik biraz yemek ye ve bacağına dinlendir." "Bunu şimdi konuşabiliriz." Harley tabağına doğru homurdanıyor ama Avery'nin çılgın sırtışı Parlama.

"Lanet makarnanı ye, Arbour."

Ona şaşkın bir bakış attım ve bir tabak aldım. Avery kanepeye oturmama yardım ediyor ve beni özel ve sanırım şaibeli doktorunun ona verdiği diğer ağır kesici hapları almam için ikna etmeye çalışıyor. Reddediyorum ve odadaki gerginlik yerine televizyona çalışıyorum.

Garip bir gece.

TErtesi sabah derslerden önce duştayken kapı çalınıyor ve Avery'nin kafası odaya giriyor. "İçeri gelebilir miyim? İşemem lazım."

Başımı sallıyorum ve o da kapıyı kapatıp arkasından kilitliyor. Tuvalete gitmiyor, onun yerine kendini tezgâha yaslıyor ve bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor. Saçımı yıkarken ona kaşlarımı . Bu şampuanın kokusuna bayılıyorum ve derin derin içime çekerken gözlerimi kapatıyorum. Avery'nin buna ne kadar harcadığını asla bilmek istemiyorum.

"Çocuklar senin için burada. Üçü de. Seninle kahvaltıya kadar yürümek istiyorlar." diye fısıldıyor ve ben hayallerimden sıyrılıp hızla ona bakıyorum. Bana sırtıyor ve kaşlarını oynatıyor. *Yüce Tanrım*. Saçımı yıkarken biraz daha hızlı hareket ediyorum. Tartışmalarına ve tuhaf davranışlarına daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum.

"Dün ne haltlar döndüğünü bana anlatacak mısın?"

Bir sonraki seviye, manyakça sırtış yüzüne geri döndü. "Senin performansın yüzünden tartışıyorlardı. Sonra Ash seni buraya getirmek için kollarına ve kıyamet koptu. Harley kendini kaybetti, şimdiden Blaise'i öldürmek istiyor çünkü gözü senin üzerinde. Daha da fazlası, çünkü akşam yemeğiymiş gibi ve sen *açlıktan* ölüyorsun. Şimdi Ash'le de uğraşmak zorunda ve kendini kaybetti."

Suyu kapattım ve Avery'nin söylediklerini anlamaya çalıştım. Blaise'in gözü benim üzerimde mi? Harley kızgın mı? Ne oluyor be?! Bir havlu alıp kabinden çıkıyorum. Söyleyecek bulamıyorum ama Avery'nin benim fikrime ihtiyacı yok gibi görünüyor.

"Blaise'e öyle bakman Harley'i *öldürüyor*. Bence şu anda senin ona o gözlerle bakmanı sağlamak için tüm mirasından vazgeçebilir. Dün gece kavga üzereydiler ve onlara seninle konuşacağımı söyledim. Sen hangisini istediğini seçerken odamızın mahvolmasını istemedim. Bu şekilde onlara mesaj falan atabilirsin ve onlar da acıma partilerini başka bir yerde yapabilirler ve benim güzel porselenlerim de güvende olur."

Kalbimin kulaklarımda çarptığını duyabiliyorum. Biraz başım dönüyor ve sersemliyorum. Bu çok fazla. Bu şekilde var olamam. Yaz tatili için Hannaford'dan ayrılmamıza daha bir hafta var ve o zamana kadar kendimi odamıza kilitlemem gerekecek. Hannaford'da bulunduğum süre boyunca bu çocukları arzuladığımı, onları birlikte gördüğüm her kızdan nefret ettiğimi ve şimdi görünüşe göre onların ilgisini fark ve yorganımın altına girip ölmek istiyorum. Çakal başıma üşüşmeden bile sıradan ilişkilere uygun değilim ve onların bağlılık göstermediklerini biliyorum. Ben onlara göre bir kız değilim.

Takviye çağırmalıyım.

"Benim için bir şey yapabilir misin?"

Avery'nin cevabı anında ve fısıltıyla gelir. "Elbette. Ne olursa."

Gülümsüyorum. Onun da bunu kastettiğini biliyorum. Arkadaşlık böyle bir şey . Ya sür ya öl.

"Onlarla konuşmanı istiyorum. de. Ve söyleyeceğim şey bana bir bok vermemelerini sağla çünkü onları kızdırmadan ve yepyeni bir savaş başlatmadan bunu onlara nasıl söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kolay. Bitti." diyor ve kaşlarının arasında temizlik modunda olduğunu gösteren küçük çizgiler beliriyor. *Bunu iyi şanslar*, demek istiyorum ama kendimi başarıyorum.

"Doğru. Kendimi Harley'e karşı duyarsızlaştırmak zorunda kaldım. yüzüne bakabilecek hale kadar haftalarca onun soyut parçalarına bakmak zorunda kaldım."

O kadar çok kızarıyorum ki sanırım tüm oda yüzden ısınıyor. Avery kahkahalara boğulmamak için elinden geleni yapıyor ve bu yüzden onu çok seviyorum. Hatta homurtusunu kibar bir öksürükle bastırmayı bile başarıyor.

"Ash'le de neredeyse aynı sorunu yaşıyordum ama tavırlarıyla dikkatimi hep dağıttı, o yüzden nasıl olduğunu unutabiliyorum... evet. Blaisele hâlâ zor zamanlar geçiriyorum çünkü onunla tanışmadan önce uzun süre onun şarkılarına takıntılıydim. Grup evinden ve Twelve ile ilgili her şeyden kaçmak için sürekli onu dinlerdim. Bu da onun hayatımın o kısmıyla bağlantılı olduğu anlamına geliyor ve kendimi güvende hissetmeden ona bakamıyorum. Bu yüzden lütfen bunu onlara açıklayın ki benim çılgın bir psikopat hayran olduğumu düşünmesinler ve bununla başa çıkmaya çalıştığımı bilsinler. Onların arkadaşı olmak ve ona bir akşam yemeğiymiş gibi bakmamak istiyorum. Hızlı bir sevişme için ne onların ne de bizim arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum."

Avery bana kaşları kalkık ve gözleri kısık bir şekilde bakıyor, sanki ne kadar kalın kafalı olduğumu anlamaya çalışıyor. Kıvrınmamaya çalışıyorum.

"Üçünün de sana takıntı derecesinde bağlı olduğunu biliyorsun, değil mi? Ash senden nefretinin ne zaman hayranlık, sevgi ve şehvete dönüştüğünü anlayamadığı dönmüş durumda. Blaise şarkı söylediğini duyduğunda neredeyse ölüyordu çünkü Harley yüzünden seni kafasındaki küçük 'dokunma' kutusuna koymaya çalışıyordu ve sonra sesin o yerle bir etti ve hepimiz Harley'nin nasıl hissettiğini biliyoruz. Bu seksle ilgili değil. Eminim seninle seks yapmakla *çok* ilgileneceklerdir ama bundan daha fazlası var."

Göğsümde panik yükseliyor, boğulacağımı düşünene kadar köpürüyor ve köpürüyor. "Hayır, bilmiyordum" derken sesim titrek çıkıyor. Hiçbir şey bilmiyorum. Bunların hepsi benim için çok yeni bilgiler."

"Aman Tanrım, Lips! Geçen yıl için kızgın olduğun ve onları biraz oyalamak istediğin için hiçbirisiyle bir şey başlatmayı reddettiğini sanıyordum. Hepsiyle yaşadığın sıcak/soğuk ilişkinin ön sevişme olduğunu sanıyordum!"

Bir yığın halinde yere yığılıyorum, bir havluya sadece yarısını sardığım ve muhtemelen Avery'ye bir yığın ten gösterdiğim gerçeğinden habersizim. İç geçiriyor ve kapıyı bir santim aralıyor. Üç erkeğin de odamızda dışarı çıkmamızı beklediğini hatırlayarak tekrar kızarıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve yere yığılıp kalmamaya çalışıyorum. Avery'nin bedeni engellediği için beni göremiyorlar. Bundan sonra onların gözlerinin içine bakabilir miyim? Tanrım, bu Oyun'da savaşmaktan daha kötü. Bana yok etmem gereken bir hedef verin, altın değerindeyim, benden hoşlanan üç adam verin, içten içe ölüyorum. Ne halt edeceğim ben?

"Sizinle buluşuruz... hayır, biz iyiyiz... Ash, kramplarım var ve kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var ve sizlerin orada tampon değiştirmemi dinlemenizi tercih etmem... eğer beni ilk seferinde dinleseydiniz, size detayları anlatmak zorunda kalmazdım... hayır, Lips hala giyiniyor... biz kızız, benim regl dönemim için endişelenmiyor, kendi

. Güle güle!"

Kapıyı kapattı ve bana sırtıttı.

"Belli ki kardeşini ömür boyu yaralamışsın." Boğuluyorum ama gülümsüyorum, onun neşesi bulaşıcı.

"Onları dışarı için çok uğraşmam gerekti. Bu arada Harley hiç ürkmedi, burada kalıp seni aşağı indirmek için kana bulanmış bir Mahşer'le başa çıkmaya tamamen hazırды. Diğer ikisi onu ite kaka dışarı çıkardı."

Sırt üstü dönüyorum ve inliyorum. Avery sonunda kırılıyor ve histerik bir şekilde gülüyor. Sonunda , yanaklarındaki silerken, nazik bir bakışla bana vuruyor.

"Bu konuyu daha önce hiç konuşmadık, o yüzden bunu senin gerçeğin olarak talep ediyorum. Bakire misin?"

İnledim. "Sanki eridiğimi gibi. Evet, öyleyim. Erkeklerden etkilendim ama onlardan hep uzak durdum. Çakal'la ilgili riskler aklımın alamayacağı kadar fazlaydı."

Avery bana iç çamaşırlarımı uzatıyor ve ben giyinirken o da saçlarını kabartıp makyajını kontrol ediyor. "Ben de öyle. Her zaman beni erkekler gibi seven bir erkek istemişimdir ve Rory beni seven ilk erkekti.

düşünce yaklaştı. Atticus'a ne olduğunu biliyorsun. Açıkçası, bir adamın karakterini yargılama konusunda berbatım."

Bir nefes verip bluzumun düğmelerini ilikliyorum. Avery'nin ağzından Rory adı her çıktığında içimden sıcak bir öfke akıyor.

"Kendini . Ben de sana takıntılı olduğunu düşünmüştüm. Sadece seni bir insandan ziyade bir nesne olarak gördüğünü fark etmemiştim."

Omuz ve aynada bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Benim aşk hayatımı düzeltemeyiz, o yüzden seninkini halledelim. En çok hangisini seviyorsun? Yargılamak yok."

Durdum ve kapalı klozet kapağına oturdum. Hangisine? Siktir. Geçen yıl o çocuğa kalp masajı yaptığımızda Ash'in yüzünü düşünüyorum. Devon beni kızların soyunma odasında köşeye sıkıştırdığında Blaise'in sadık savunmasını düşünüyorum. Harlow'un burnunu kırmamı izleyen Harley'nin gözlerini düşünüyorum. Bedenimi bir ürperti ele geçirdi.

"Bilmiyorum. Hepsini seviyorum."

Avery duraksıyor, sonra ayakkabılarımı bana doğru kaydırırken yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. Resmen giydiriyor, çöküşümü atlatmama yardım ediyor. "Bununla başa çıkabilirim. O adamlara ilişkilerinin yürümesinin tek yolunun aynı kızla olduğunu söylemiştim."

Ona karşı nefes alıp verirken bile vücudumda sıcak bir şehvet dalgası zonkluyor. "Aynı kız mı? Hepsinin benimle birlikte çıkmak isteyeceğini mi sanıyorsun? Avery!"

Kıkırdıyor ve banyo kapısını iterek açıyor. Odanın gerçekten boş olduğundan emin olmak için tereddütle dışarı bakıyorum.

"Birbirlerini, bunun girmesine gerçekten izin vermeyecek kadar çok seviyorlar. Ama aynı zamanda seni de kadar çok sevdiklerini düşünüyorum. Daha önce bir kız için kavga ettiklerini *hiç* görmemişim ve sen ortalıkta yokken olan atışmalar aşırıya kaçıyor."

Yüzüm kızarıyor. Bu nasıl işe yarayacaktı ki? Ben bakireyim ve toplu sekse hazır değilim! Lanet olsun. Avery telefonunu ve bir mesaj yazmaya başladı. O fark edip bana sırtına kadar bir dakika boyunca ellerimi sıkıyorum.

"Bunun yüzünden eridiğini görebiliyorum. Panik yapma. Sadece Harley'nin hiç kimseyle çıkmak istemediğini söylüyorum. Asla. Blaise yıllar önce bir şey olduktan sonra flört köprüsünü yaktı. Ash... insanları asla içeri almaz. Arkadaş olmamız konusunda geri adım atmasının gerçek nedeni bu ve şimdi hafta sonunda eve gitme ve yaz tatilinde seni görememe fikrine dayanamıyor. O

Babamdan kaçıp seninle ve Harley'le Körfez'de kalmanın bir yolunu bulma konusunda beni zaten rahatsız ediyor. Herkesi mutlu edecek bir şeyler yapabileceğimize inan yeter."

"Peki ya sen? Hepimizin böyle bir arada olması tuhaf olmaz mıydı?" Koridorda kahvaltıya doğru ilerlerken kolumu onun koluna sokuyorum.

"Pek sayılmaz. Aslında bu hayatımı kolaylaştırıyor. Sana güveniyorum. Kardeşim konusunda sana güveniyorum. Harley ve Blaise konusunda sana güveniyorum. Hepimizi sırtımızdan bıçaklamandan endişe etmiyorum. Bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir."

Yemekhaneye vardığımızda salonu neredeyse boş bulduk. Sınav stresi tüm zamanların en yüksek seviyesinde olduğu için çoğu öğrenci aşağı inip resmi bir kahvaltı yapmayı umursamıyordu, bu yüzden çocuklara sadece bir avuç birinci sınıf öğrencisi katıldı, onlardan o kadar korkuyorlardı ki masanın diğer ucunda oturuyorlardı. Onları görünce midem bulanıyor.

"Nefes al çocuk." Avery gülümseyerek kendi koluna yakın tuttuğu kolumu sıkıyor.

Masaya bakmıyorum çünkü zaten ağrıyan bacağımı zar zor hizada tutuyorum, dizlerimin çözülmesini göze alamam. Avery bir tepsi kapıyor ama potansiyel çok eşli ilişkiyi düşünürken yemek yiyebileceğimden şüpheliyim. Ya da Çakal öğrenirse bu ilişkinin sonuçlarını. *Yüce Tanrım*. Bir bardak meyve suyu ve bir elma alıyorum ve Avery'nin keskin bakışını görmezden geliyorum.

"Bir deri bir kemik kalmışsın. Sana Fransız tostı getireceğim."

Burada servis ettikleri Fransız tostuna bayılıyorum. Ona küçük bir baş selamı veriyorum ve o da beni masaya yönlendiriyor. Üç çocuğun da bizi izlediğini hissedebiliyorum ve çılgılık atmak istiyorum. Avery kolumun gerildiğini hissetmiş olmalı ki elindeki tepsiyi gereğinden fazla bir güçle yere ve dikkatleri benden uzaklaşıyor. Yemeğimizi hazırlarken oturuyor ve kaşlarını kaldırarak onlara bakıyor.

"Sakin başlama. Lips stresliyken yemek yiyemez."

Harika. Şimdi kendimi acınası hissediyorum. Yaltaklanıyorum ve tabağı kendimden uzaklaştırıyorum. "Eğer Harley seni rahatsız ediyorsa-" Avery, Blaise'in sözünü keser.

"*Başlama* dedim." diye tıslıyor. Ash dikkatle beni izlerken Harley'nin Blaise'in karnına dirsek attığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum.

"Bir daha asla yemek yemeyeceğim. Hoşça kal memeler, seninle olmak güzeldi." Ben mırıldanıyorum ve Avery kıkırdıyor.

"Bu onları ! Memeler tehlikede."

Harley homurdanıyor ve Fransız tostunu bana geri itiyor. "Memeleri kendine sakla, Mounty."

Etrafımdakiler gülerken ben kızarıyorum ve yemeye başlıyorum. Tabağımdan başımı kaldırmayı reddediyorum. Hiçbiriyle göz göze gelmeyince midem yemek yiyebileceğim kadar sakinleşiyor.

"Ee! Yaz tatili için planlar?" Avery parlak bir şekilde söylüyor ve bir inilti korosuyla karşılaşıyor.

"Kora'nın oradaki şubesinde neler olduğunu görmek için babam tarafından New York'a sürükleniyorum. Hiçbirini dört gözle beklemiyorum ve turneye çıkmayacağım için çok kızgınım." diyor Blaise ve bana bir bardak meyve suyu daha dolduruyor. Kekelemeden ona teşekkür etmeyi başarıyorum ve kendimle gurur duyuyorum.

Harley başının arkasını kaşıyarak, "Annemi görmek için iki hafta sahilde kalacağım. Sonra Mount's Bay." Bunu bir söz verir gibi söylüyor. Diğer ikisi ona bakıyor ve ben de bakışlarımı onlardan kaçırıyorum.

"Joey'nin mezuniyetini kutlamak için Amsterdam'a gideceğiz. Şehri seçti ve babam da kabul etti çünkü sanırım kırmızı ışık bölgesinde biraz zaman geçirmek isteyecek. Umarım Joey

Ölümcül bir şey. Ya da en azından aletin çürüyüp düşmesine neden olacak bir şey. Dudaklar?" diyor Ash.

İyimserliğine homurdanıyorum. Artık boş olan tabağımı kenara itip Hannaford'un tedarik ettiği keten peçetelerden biriyle ağzımı siliyorum, sanki burası lise yemekhanesi değil de lüks bir restoranmış gibi. Harley her zamanki yoğunluğuyla beni izliyor ama şimdi ne olduğunu . Benden *hoşlanıyor*. *Yüce Tanrım*.

"Sırada bekleyen birkaç işim var. Bir de gitmem gereken kulüp etkinlikleri var." Hafifçe söyledim. Avery ilgiyle izliyor ama sorgulamıyor. Çocukların önünde ne kadar konuşmak istediğimi görmek için beklediğini biliyorum. "Üzerinde çalıştığım bazı... planlarım var. Bir sürü zemin çalışması ve dikkatlice düşünülmüş hamleler."

Avery sanki ona kendi planlarını hatırlatmışım gibi mırıldanıyor ve telefonunu çıkarıyor. Tatil boyunca onunla konuşmayı ne kadar özleyeceğim göğsüme çarpıyor. aynı şey değil ve ondan fikir almaya alışmıştım. Berbat bir şey.

Ash boğazını temizledi ve çekingen bir tavırla sordu: "Çakal'a geri dönüyorsun o zaman?"

Ya hep ya hiç. Eğer bu konuda karşı dürüst olmazsam, o zaman hiçbirisiyle çıkamam. Gerçek riskleri bilmeliler. Etrafıma bakındım ama hâlâ yalnızdık. "Hayır, ona geri dönmeyeceğim. Kulübün ne olduğunu biliyor musunuz? On İki'nin kim olduğunu?"

Sadece Blaise emin görünmüyor. "Çete lideri gibiler, değil mi?"

İrkildim. İyi bir başlangıç değil. "Pek sayılmaz. Bazıları öyle, Çakal da dahil. Uyuşturucu ticareti yapıyor, silah kaçakçılığı yapıyor, yeterince yüksek ödeme yapıldığında gaspla uğraşıyor. Ama aslında On İki'nin her üyesinin kendine has yetenekleri var ve bunu geliştiriyorlar." Hepsini başıyla onaylıyor ve ben de ağzımdan kaçırmadan önce son bir nefes alıyorum.

"Şahin öldüğünde ve On İki'de bir yer açıldığında on üç yaşıyordum. Adının gerçekten de 'acımasız işkence seansları' olarak değiştirilmesi gereken Oyun'u yürütüyorlardı. Çakal bana sponsor oldu. Otuz adama karşı çıktım ve kazandım."

Avery'nin eli benimkine kayıyor ve sıkıyor, telefonundan başını kaldırmasa da destek veriyor. Beklerken nefesimi çalışıyorum. Bir saniye sürüyor ve sonra hepsi birden konuşuyor.

"Sen mi

kazandın?" "Otuz

adam mı?" "Ne

oluyor lan?!"

Avery hepsiyle alay ediyor ve ekrandan başını kaldırıp bakıyor. "Herkes Mounts Bay'in Kurt'unu selamlasın."

"Kurt mu?!" diye mırıldanır Harley. Oh, *kahretsin*. Beni duymuş. Gözleri yüzümde ve kollarımda geziniyor, sonra eğilip masanın altından bacaklarıma bakıyor. Avery onun kaval kemiğine sert bir tekme attı. "Etek giyiyoruz, salak!"

Yanaklarım alev alev yanarken bana tekrar dönüp, "Oyunda uzaktan kuzenlerimden birini indirmişsin. Babası çok ve kaynak makinesiyle peşine düştü."

Avery'nin eli benimkinde bir tür spazm geçiriyor. O yara izini birkaç kez görmüştü ama nasıl olduğunu hiç anlatmamıştım. Lance'in benimle yattığı konusunda yalan söylediğini kanıtlamak için Darcy'ye göstermek zorunda kaldığım yara.

"Evet. Bunun için üzgünüm."

Harley bir saniye daha bana bakıyor ve sonra başını geriye kahrkahrarla kükrüyor. "Hepimizin Joey'nin seni öldürmesinden endişe ettiğimize inanamıyorum. Keşke yaptığın her şeyi bilseydi. Neden odasına gizlice o uyurken boğazını kesmedin?"

Yerin yarılmasını ve beni yutmasını istiyorum. O biliyor. Bu kadar çok hangi beceriye sahip olduğumu çok iyi biliyor. Başım dönüyor. Belki de yaşadığım iki ayrı hayat için hazır değilim.

Birleştir. Hay sikeyim.

"Kapa eneni pislik, onu korkutuyorsun." diye homurdanıyor Blaise. Tıpkı sahnede mikrofonuna bağırdığı gibi bağırıyor ama ben bu sestten zevk alamayacak kadar endişeliyim. Kulaklarımdaki arpıntı durana kadar gözlerimi hâlâ kahvaltımın şurubuyla yapış yapış olmuş atalbıağıma dikiyorum.

Onlara tekrar bakmadan önce derin bir nefes alıyorum. Yüzlerinde tiksinti, korku ve hatta nefret göreeğimi biliyorum. Yaptıklarını duyan biri ellerimin ne kadar kirli olduğunu nasıl düşünmez? Bütün bu zaman boyunca ocuklar Joey'nin ne kadar sosyopat olduğundan bahsedip durdular ama gerçek şu ki...

Gerçek ki, benim ellerim onunkilerden daha kanlı.

Harley bitkin görünüyor, yüzündeki tüm eğlence silinmiş. Blaise kızgın görünüyor. Ash ise soğuk ve kopuk maskesini yüz hatlarının üzerine dikkatle yerleştirmiş.

"Hannaford'a o hayattan olabildiğince uzaklaşmak için geldim. Gönüllü bir katılımcı değildim. İki seçeneğim vardı: Oyunu oynamak ya da akalların elinde ölmek. Yaptığım her şey kendimi hayatta tutmak içindi."

"Ben-" demek istemedim. Harley söylüyor ama Avery onun kesiyor.

"Lips, sen sınıfa gitmelisin. Seninle orada buluşuruz, çocuklarla sohbet etmem gerekiyor."

Başımı salladım ve çantamı almak için eğildim. Onların duyabiliyorum ve yemekhaneden çıkarken arkama bakmıyorum.

Gerçekten istediğim bir şeye sahip olmaya çok yaklaşmıştım ve geçmişim bir kez daha bunu benim için mahvetti.

M İlk dersimin yarısında bacağım tutmuyor ve sıkıp topallayarak odama dönmek zorunda kalıyorum. Bacaklarım ağrıdığında, iğnelerin bacağımı tam olarak nerede tuttuğunu her zaman hissedebiliyorum.

Kemiklerim bir arada. Sanki derimin ve kaslarımın altında nabız gibi atıyorlar ve bunu çok fazla düşünürsem midem bulanıyor. Avery'ye nerede olduğumu bildiren kısa bir mesaj attıktan sonra duşa girip ağrıyan kemiklerimin acısını kaynar suyla hafifletmeye çalışıyorum.

Tek ayağımın üzerinde zıplarken kurulanmam ve giyinmem on dakikamı alıyor ve o kadar acı ki sonunda pes edip Avery'nin benim için bulduğu ağrı kesicilerden biraz alıyorum.

Tahmin edildiği gibi, devreye girdikleri anda uçurtma gibi uçuyorum.

Düşük uyuşturucu toleransına sahip olmanın faydaları, artık kahvaltıda erkeklerin tepkisi konusunda endişelenmiyorum. Beynim çorba oldu ve saatlerce boş yere kıkırdıyor, yatağında ve kendi kendime kıkırdıyorum. Annemin neden bu coşku halinde kalmaya bu kadar kararlı olduğunu anlayabiliyorum. Çarşaflar çıplak tenimde harika bir his uyandırıyor.

Bir süre sonra kapının ama cevap vermek için bacaklarımı çalıştıramıyorum. Seslenmeyi başardığımdan bile emin değilim ama kişinin tepinerek uzaklaştığını ve beni sayıklamalarımla baş başa bıraktığını duyuyorum.

Sonra anahtarların sesi geliyor ve sadece Avery'de olduğunu bildiğim için gözlerimi kapatıp yatağımdaki yumuşak çarşafları okşamaya devam ediyorum. Bu çarşafları bana Avery almıştı. O çok iyi biri. Bunu ona söylemeyi düşünüyorum.

"Hiçbir şey düşünmüyorsun, konuşuyorsun. Kafan ne kadar iyi senin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu Avery'nin sesi değil.

"canım. Hâlâ sınavları var, ben de iyi olup olmadığını kontrol etmek için geldim. Bana hapları zorla boğazından geçirmemi söyledi ama görünüşe göre kontrol altına almışsın."

Hayır. Gözlerimi tekrar sıkıp kapatıyorum. Memelerimi kaybetmişken Blaise'in bu odada olmasına veremem. Kötü fikir. Göğüslerimin üzerine dönene kadar onu yanımda tutamam. Ya da bunun tam tersi her neyse.

"Meme demeyi kes. Bak, seni burada bırakamam. Kendine ne yapacağını kim bilir. Çarşafları okşamayı bırak, bu... biraz sıcak ve seni izlerken kendimi sapık gibi hissediyorum. Sadece yatağa gir. Gir, Lips. Yatağa gir. Lanet , işte."

Beni çarşafın altına götürürken ellerinin bana dokunduğunu hissediyorum ve ürperiyorum. Ağzımı kapatıyorum, hatta tedbir olsun diye bir kapatıyorum ve sonra, Tanrı yardımcım olsun, bir kahkaha atarken nefesini ensemde hissediyorum. Battaniyeler çenemin etrafından yukarı çekilirken yatağın eğildiğini hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda Blaise'i sırtını yaslamış, bacaklarını uzatmış ve bana doğru bastırmış, telefonunu çıkarmış ve yüzünde bir sırıtışla otururken buluyorum. Battaniyelerin üstünde, yani kapana kısıldım. Üniformasını giymiyor, üzerinde eski bir Vanth tişörtü var ki onu anında çalabilirim.

Kalp atışı ve normal gibi görünen ama muhtemelen Los Angeles'ta bir aylık kiradan daha pahalı olan bir eşofman. Arama düğmesine basıyor ve sonra çok yüksek sesle ve kendini beğenmiş bir şekilde konuşmaya başlıyor.

"Lips'i daha önce hiç kafası güzel gördün mü? Çok sevimli... O iyi ama onu bırakmıyorum... O yatakta... Sınavlarımı bitirdim, o günkü derslerimin geri e-posta göndereceğim ve onlara migrenim olduğunu söyleyeceğim... Sana yemin ederim, o iyi, sadece göğüslerini kapattı. Onun sözleri, benim değil... Tamam, hoşça kal."

Telefonunu komodininin üzerine atıyor ve sonra başı yastığının üzerine gelene kadar sürüyerek aşağı iniyor ve yan dönüp bana bakıyor. Ona bakmak için başımı çevirdiğimde o kadar yakınız ki, hâlâ ağzımı sıkıca kapatmış olan elimin arkası dudaklarına değiyor. Gülümsediğini hissediyorum ve elimi hızla çekiyorum.

Bu odadan onurumu koruyarak .

"Neyin var küçük bülbül?" Blaise mırıldanıyor ve eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. Bu kadar kendimde olmasam yanaklarım yanacaktı sanırım. Gözlerim daha önce hiç izin vermediğim bir şekilde yüzünde . Çene çizgisini, burnunun üzerindeki daha önce hiç fark etmediğim hafif çilleri, gözlerinin ürkütücü berrak derinliklerini inceliyorum.

"Bu iş çok kötü gidecek ve sonra benimle bir daha asla konuşmayacaksınız. Bu yıl bana güvenmeniz için o kadar uğraştım ve şimdi her şeyi berbat ettim." Kelimeleri çıkarmak için bir ton odaklanmak gerekiyor ve sesim hala garip ve dalgalı. Dalgalanma garip bir kelime.

"Doğru, garip bir kelime ama konudan sapmayalım." Kahretsin, yine farkında olmadan bir şeyler söylüyorum. "Evet, . Hiçbir şeyi beceremedin. Harley bu sabah kızgın değildi, etkilenmişti. Sonra seni üzdüğü için garip davrandı ve utandı."

Huh.

Bunu daha sonra kullanmak üzere beynimde dosyalamaya ama sanırım dosya dolabını kaybettim. Sanırım ofis bakım için kapalı. Umarım yeniden boyarlar.

"Siktir, seni kafayı buldurmamız lazım. Seni THC ile görmeliyim."

Hayır. Viski ya da hiçbir şey. Acil durumlarda votka. Muhtemelen tekila ama bazen tekila içerken çenem düşüyor ve kavga ediyorum.

"Not edildi. Telefonun çalmaya devam ediyor. ister misin?"

Başımı sallıyorum ve Blaise benden uzaklaştığında nefes almak için bir saniye duruyorum. Geri döndüğünde hâlâ kanımda yeterince oksijen yokmuş gibi hissediyorum. Ya da lanet beynimde.

Bana telefonumu uzatıyor ama gözlerimi odaklayamıyorum, ekrandan Blaise'in köprücük kemiğinin ortasındaki küçük çukura geri . Güzel bir çukur.

"İşte. Matteo'dan, o kim? Yarın seni görmek için sabırsızlanıyormuş. Sana Starbright diyor, bu da ne demek oluyor?"

Kozamdan çıkmak için mücadele ediyorum ve Blaise beni desteklemek zorunda kalıyor. Sanırım yüzümün yaptığı şey onu bana yardım edecek kadar endişelendiriyor. Pazularını tutup hafifçe sallıyorum. "Asla kimseye söyleme. Bu Çakal. O kötü biri. Adını kimseye söyleyemezsin. Onu görmeye gitmemi istiyor ama ben onu . Ondan hoşlanmıyorum ve kesinlikle onunla yatmak istemiyorum."

Bir an için şok edici bir şekilde kendime geldim. Blaise başını sallıyor ve elini bir aşağı bir yukarı gezdirerek beni ürkek bir çocukmuşum gibi sakinleştiriyor. Sanırım şu anda öyleyim. Yüce Tanrım, bir daha asla Avery'den ilaç almayacağım. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi bir an daha odaklıyorum.

"En önemlisi, sakın kimseye göbek adımın Starbright olduğunu söylemeyin."

Bana gülmemek için kendini zor tutarken kaşlarının ağzının geçirdiği akrobasiyi izliyorum. Bunu tam olarak takdir edemeyecek kadar berbat durumdayım. Çarpıcı yeşil gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda

O kadar içten konuşuyor ki, her kelimesinde ciddi olduğunu biliyorum. "Sırrını mezara götüreceğim, Mounty."

YAVAŞÇA UYANIYORUM, puslu ve kafam karışık.

Oda karanlık, sadece televizyonun dans eden renkli ışıklarıyla aydınlanıyor. Yatakta uyuduğum gibi düz yatmıyorum, sırtım kavisli ve yastığım omurgama bastırılmış. Kalçalarımın üzerinde beni sabit tutan bir ağırlık var. Biraz kıpırdanıyorum ve arkamdan bir inilti duyuyorum.

"Tanrı aşkına Mounty, böyle hareket etme. Avery bu gece beni iki kez hadım etmekle tehdit etti bile." diye fısıldıyor Harley ve ben soluk soluğa doğrulmaya çalışıyorum.

Alt tarafım onun kucığında, bacaklarım çıplak ve kığım ufacık pijama şortumla zar zor örtülüyor. Üst tarafım ise, *Tanrı aşkına*, Blaise'in kucığında. Bana sırtıyor ve ellerinin saçlarıma dolandığını fark ediyorum, sanki ben uyurken saçlarımla oynuyormuş gibi.

İkisinin de üzerinden kayıyorum ve kığım arasına düşüyor. "Ne-"

"Sakin ol. Uykunda çırpınıyordun ve seni üçümüzün de zamanını aldı." Avery her zamanki papatya çayını demlediği mutfaktan içeri dalıyor. Sakin elleriyle her yeri siliyor ve bu göğsümde bir şeyleri rahatlatıyor.

Yatak başlığına yaslanıp aralarına oturmak için kıvranırken ikisine de bakmayı reddediyorum. Blaise bana bir kahkaha atıyor ve ben kızarıyorum. "Kendini daha iyi hissediyor olmalısın, yanakların yeniden renklendi."

Yanaklarımdaki kızarıklık daha da artıyor ve boğazımı temizliyorum. "Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Ve saatlerce kelime kismama izin verdiğin için. Lütfen beni utançtan ölmeye bırak, kalan azıcık haysiyetimle."

Harley alay ediyor ve telefonunu çıkarıp bir video getiriyor ve bana uzatıyor. Orada, Blaise' kucığında oturmuş, deli kadın gibi kıkırdıyor ve çarşafılara saatlerce yaptığım gibi göğsünü okşuyorum. İkimizi de çektiğini görebiliyorum ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden bunu Harley'i kızdırmak için gönderdiği çok açık.

Ona dirsek atıyorum ama duvara dirsek atmış gibi oluyorum.

"Hey, bana sana neden sevimli dediğimi sordular. Bir videonun, bulabileceğim tüm açıklamalardan daha iyi olacağını düşündüm."

"O hapları bir daha asla almayacağım. Bir dahaki sefere acıya katlanacağım." Bunu söylediğimde Avery de dahil olmak üzere hepsi bana kışkırlarıyla güldüler. O güne dair pek bir şey hatırlamıyorum. Blaise'in en uzun süredir burada olduğunu biliyorum ama ne olduğunu düşünmeye çalıştığım da beynim sisle dolmuş gibi hissediyorum. Pek iyi değil.

Kapı çalınır ve Avery kapıyı Ash'i eşofman üniforması ve omzuna asılı spor çantasıyla karşısında bulur. Terli, kızarmış ve tamamen nefis. İki delicesine seksi erkeğin arasında sıkışmış ve hâlâ üçüncüsüne ağzımın suyu akıyor. Benim var böyle?

"Bay Ember bir iblis. Seneye atletizm yapmayacağım, onu da boktan tavrını da sikeyim." diye somurarak içeri giriyor. Avery ona burun kıvrıyor ve onu banyoya doğru itiyor.

"Git duş al, burada ter içinde uyumayacaksın."

Demek istediğimi yatağımda ter içinde uyumasına izin verirdim, ancak diğer ikisi uzanırken kelimenin tam anlamıyla yer kalmadı.

İşte o zaman Blaise ile olan konuşmamı hatırladım. Tuvalete giderken bacağım iflas ettikten sonra banyodaydık. Korkunç bir an için ben işerken onun orada olup olmadığını hatırlayamıyorum ama sonra hafızam siliniyor. Dışarı çıktı ve ona bağırmamı bekledi. *Yüce Tanrım*, bu çok kötü.

Ellerimi yıkarken beni tutmuş ve beni paylaşmaya nasıl karar verdiklerini anlatmıştı. masada oturmuşlar *ve beni paylaşma* konusunda anlaşmışlar. Kafamdaki kan boşaldı ve kendimi yeniden uçuyor gibi hissettim.

Tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve yataktan aşağı doğru kayıyorum, bacağım itiraz edince irkiliyorum. Erkeklerin tepkilerini görmek için arkama bakmıyorum ve Avery onu Chanel bornozunun kolundan dolaba çekerken bana kıkırdıyor.

"Tedbirli olmaya ne oldu?" Mırıldanıyorum ve o bana yan gözle bakıyor.

"Tedbirli davrandım. Sonra sana grup olarak kur yapmaya karar verdiler ve sonuç olarak hepsiyle aynı anda burada uğraşmak zorunda kalıyoruz. Şimdi sen uyandığına ve Ash de burada olduğuna göre Blaise'in ısrarla saçma sapan bir gerilim filmi izleyeceğiz, sonra da burada uyuyacaklar."

Bana kur mu yapıyorsun? Tanrım. Avery'nin yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmadım. zamanki kötülük dozuyla karışık bir neşe ve beni otobüsün altına atmak üzere olduğundan gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Kötü ya da tehlikeli bir şey değil, sadece kendi hastalıklı zevki için beni utandıracak. En iyi arkadaş olmamızın bir sebebi var.

"Neden ikiniz dolapta fısıldaşıyorsunuz?"

ve Ash'in kapıda durup Avery'nin kabarık beyaz havlularından biriyle saçlarını ovuşturduğunu görmek için dönüyorum. Üzerinde yine o lanet olası atletlerden biri var ve meme uçlarına bakmayı *reddediyorum*.

"Gizli kız işi." diyor Avery en masum sesiyle.

Adam ona gözlerini deviriyor. "Siz ikiniz için bu, bir kıyafetle doğru ayakkabıyı eşleştirmekten, kendi çıkarlarınız için pis ve zengin bir senatörü öldürmeyi planlamaya kadar her şey olabilir."

Onunla alay ediyorum ve kollarımı kavuşturuyorum ama iyi bir noktaya parmak basıyor. Avery onun göğsüne vuruyor ve şöyle diyor: "Lips herkesin nerede uyuduğu konusunda çıldırıyor. İlaçlar beynini karıştırmış ve ideal fantezi aleminde "

Hayır.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kendimi Avery'nin sözlerine attığı gürültülü kahkahadan uzak tutmak için banyoya doğru ilerliyorum. Daha önce hiç böyle güldüğünü duymamıştım. Yanından geçerken bana sesleniyor: "Bu pis düşüncelerine bir ara vermelisin, Mounty, Avery onun önünde yanağını öpersek bizi sikmekle tehdit etti bile."

Hepsi gülüyor ve ben kapıyı sıkıca kapatıp kilidi açıyorum.

Bundan sağ çıkamam.

FİLM KORKUNÇ, ama patlamış mısır iyi.

Ash, Blaise'i yatağımdan atıyor ve televizyona daha yakın olabilmek için yere yayılıyor. Avery yirmi dakika sonra izlemekten vazgeçiyor ve Cal King yatağında tek başına gayet rahat bir şekilde uykuya dalıyor.

Filmin büyük bir kısmında seğirmeyi bırakıp yorulacak kadar sakinleşiyorum. Ash ve Harley, Avery'ye verdikleri söze sadık kalarak bana hiç dokunmaya çalışmıyorlar ancak Blaise televizyonu kapatıp kanepeye yerleştikten sonra yataktan ayrılmayı planladıklarını anlıyorum.

Daha önce hiç aynı yatağı paylaşmamıştım ve bu beni karanlıkta biraz panikletiyor. Ya uykumda rahatsız edici olursam? Ya , horlarsam ya da salyalarım akarsa? Ya odadaki tüm seksi, karşı testosteron bana bir seks rüyası verirse ve uykumda inlersem? Tanrım.

Harley uykuya nefes alışından duyabiliyorum ve sonra Blaise bayıldığında hafifçe horluyor. Sevimli bir ses ve gülümsüyorum. Tekrar yatağa uzanıyorum ve iç çekiyorum.

bir el hissettiğimde neredeyse uyumak üzereydim, sonra Ash yüzümü ona çevirdi ve beni göğsüne bastırdı. istediği yere getirdiğinde, bir bacağım benimkinin arasında ve başım onun pazusuna yaslanmışken, bacağımın çıplak tenini nazikçe okşuyor. Bu cinsel bir dokunuş değil, sadece ben de uyuyana kadar hafif, rahatlatıcı bir .

Hiç bu kadar rahat olmamıştım.

I Çok sıcak.

Başparmağı dudaklarımın kenarlarında geziniyor, yumuşak deriyi ritmik şekilde okşuyor ve ben yer değiştirdiğimde belimdeki kol geriliyor. Gözlerimi açtığımda Harley' bana baktığını görüyorum, gözlerinin mavisi gölgeler arasında zar zor seçilebiliyor. Ash'in nefesi hala boynumda derin ve sabit, bu yüzden hala uyuduğunu biliyorum ve Blaise'in hafif horultuları hala odadaki tek gürültü.

Harley parmaklarını yanağımda gezdiriyor ve kalbim göğsümde küçük bir dans yapıyor. Saatin kaç olduğunu bilmek istiyorum ama diğerlerini uyandırırız diye konuşmak ya da hareket etmek istemiyorum. Bu küçük an sadece bizim için.

Harley'nin kaşları bana soru sorar gibi bir şey yapıyor. Henüz bu dili tam olarak bilmiyorum ama başımı sallıyorum. Şu anda ne istiyorsa ona vermeye hazırım.

Dudakları yavaş, şehvetli bir sırtışa dönüşüyor ve sonra sessiz kalmamı söylemek için bir parmağını dudaklarına bastırıyor. Ash uyanmasın diye başımı hafifçe sallıyorum, sonra öne doğru kayarak yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor.

Her şey tatlı başlıyor, hafif dokunuşlar ve dilinin benimkinin üzerinde nazikçe gezinmesi, ama o uzun zamandır bana aç ve ben de daha uzun zamandır ona açım. Bana doğru bastırana, beni uyuyan kuzenine bastırana kadar itiyor ve itiyor ve ben titriyorum. Bir dayanağım olsun diye bileklerini tutuyorum çünkü ağzından sarhoş olmuş durumdayım ve sessiz olmamız hızla unutuyorum. Başparmakları yanaklarımı saygıyla okşarken bile ağzı benimkinin üzerinde sıcak, talepkâr bir damga gibi duruyor.

"Avery seni öldürecek." diye fısıldıyor Ash ve ben irkilerek Harley'nin dudaklarından uzaklaşıyorum.

Aman Tanrım.

Beni paylaşacaklarını söylediklerini biliyorum ama niyetlerinin bu olup olmadığını bilmiyorum. Ash'in kollarına dolanmışım ve Harley'le sanki dudakları oksijen tankıymış ve ben boğuluyormuşum gibi öpüşüyorum. Tüm vücudum kıpkırmızı oldu ve utançtan kıvrandım. Harley öne doğru eğiliyor ve beni tekrar öperken dudaklarıma "Şşşt..." diye üflüyor. Ondak uzaklaşmak için kıpırdanıyorum ama sonra Ash'in dudaklarının boynumu sıyırıldığını ve belimdeki kolunun beni olduğum yerde tutmak için sıkılaştığını hissediyorum. Harley iç çekişimi yutuyor Ash boynumun omzumla birleştiği yumuşak kıvrımı emip ısırmadan önce tenime karşı sırtıyor. Daha fazla ten bulmak için gömleğimin yakasını çekerken mırıldanıyor: "Bizi yakalarsa seni suçlarım."

Harley benden sadece "Buna değer," fısıldayacak kadar uzaklaşıyor ve sonra alt dudağımla ağzına alıyor ve ellerini sahiplenici bir şekilde boğazımda gezdiriyor. Başka biri yapsa beni çılgına çevirecek bir hareket bu ama Harley'de kanımı tutuşturuyor

ve ben yeniden kıvranmaya başlıyorum. Ash homurdanıyor ve hareketimi durdurmak için bir elini kalçama koyuyor ve Harley nefes nefese tekrar geri çekiliyor.

"Lanet olsun. Antrenmana geç kalacağım. On dakika önce havuzda olmam gerekiyordu." diyor kaşlarını çatarak ve dudaklarına bakarak. Düşünmeden yalıyorum ve o da inliyor.

"Bu ses oh-i-hate-waking-up türünden bir ses olsa iyi olur, my-dick-is-so-hard türünden bir ses değil, Harley Éibhear Arbour." diye tersliyor Avery.

Çok utandım.

Yatağımdaki iki salak değil.

Harley dışarı çıkıyor ve Avery ona bağırıp bir yastık fırlattığında gülerek banyoya doğru yürüyor, "Sabah odununa engel olamıyorum, Ave's. Buna alışsan iyi olur çünkü ben ve mavi taşaklarım bütün hafta burada olacağız."

Avery Ash'e sert bir bakış fırlatıyor ve Ash'in yüzü masum bir maskeye dönüşüyor. Onu yatıştırma çabasına homurdanıyorum.

"Aletini kontrol altına alana kadar o yataktan çıkmaya *cesaret etme* yoksa onu keserim. Nasıl yapılacağını biliyorum, Lips öğretti." Tıslıyor ve sonra kendini yataktan dışarı atıp kahve makinesine doğru yürüyor.

"Günaydın sevgili kardeşim, umarım iyi uyumuşsundur. Bir kahve iyi olurdu, sorduğun için teşekkürler."

Avery bardakları sıraya vurmaya ve hepimize küfretmeye başladı. Ben beşinciye savunmayı ve çenemi kapalı tutmayı seçiyorum. Harley spor kıyafetleriyle banyodan çıkıyor ve sırtarak Avery'nin yanağını öpüyor. O da ona küfrediyor ama havuza götürmesi için yeniden kullanılabilir paket servis bardaklarından birini uzatıyor. Yatağa geri dönüyor ve göz kırparak beni de yanağımdan öpüyor sonra kapıdan çıkıyor.

"Saat kaç ve biz neden uyandık? Tanrı aşkına, bugün hafta sonu." Blaise homurdanıyor.

"Bu sabah sakin nasıl, Morrison?" Avery banyoya girip kapıyı çarparak çıkarken şöyle diyor.

Blaise göz kırpmıyor ve sonra bize dönüyor. "Bu saçmalık için çok erken."

Kanepeden yuvarlanıp yatağa doğru tökezledi ve Harley'nin az önce tırmandığı tarafa kaydı of.

"Buraya girmek onu daha çok kızdıracak." Diyorum ama içten içe bayılıyorum. Ash alay ediyor

Bacaklarını benimkilerden ayırıp yataktan kaymadan önce boynumu tekrar öpüyor. Avery'nin çekmecelerini karıştırıyor ve giymek için bir kot pantolon çıkarıyor. İhtiyaç duyma ihtimaline karşı her yere bırakabileceğin kadar çok kıyafetin olması güzel olmalı. İç çekiyorum. Zengin çocukları. "Onu baleye götüreceğim ve sonra hep birlikte yemek salonunda geç kahvaltı için buluşabiliriz. Morrison, bir saatiniz var. Akıllıca kullanın."

Blaise çoktan horlamaya başladı.

Ona gülüyorum ve güneşin altındaki bir kedi gibi uzanıyorum. Memnunum. Üç adamla, Hannaford'daki en seksi üç adamla çıkacağım için çok gerginim ama yine de o kadar mutluyum ki çılgılık atabilirim. Kalktım ve soğuk olmasına rağmen kahvemi içtim. Avery küçük bir sırıtışla yanımdan geçerken elimi sıkıyor, ben de ona karşılık veriyorum. Çocuklar konusunda zorba davrandığını biliyorum.

Bana karşı yavaş. O usta bir manipülatör olabilir ama ben onun çalışmasını fark etmekte oldukça iyiyim.

Duştan çıkıp yemeğe hazırlandığımda Blaise hâlâ uyuyordu. Cesaretli olsaydım üzerine tırmanır ve onu bir öpücükle uyandırırdım. Ya da daha fazlası.

Bu konuda hala acınacak derecede gerginim.

Odanın içinde fil sürüsü gibi tepinirken Blaise'in kıyamet boyunca uyuyabileceğini öğrendim. Harika. Aşağıya ineceğimiz saati teyit etmek için grup mesajına bir mesaj gönderiyorum ve o da telefonunu açmak için uyanmıyor. Lanet olsun!

Büyük kız külotumu giydim ve onu biraz salladım. Müstehcen bir şekilde inliyor ve ben kızarıyorum. Daha önce de benim için bu sesi çıkarmıştı ama o dilini emiyordum.

"Kahvaltıda bize katılmak istiyorsan hemen kalkmalısın."

Tek gözünü açıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. Sesi sert ve lezzetli. "Neden burada yiyemiyoruz? Normal insanlar gibi dört saat içinde?"

"Ben Fransız tostunu istiyorum. Avery meyve ve yoğurt, Ash krep, sen ve Harley de dağ gibi çırpılmış yumurta ve domuz pastırması alacaksınız. Dört farklı kahvaltı ve Avery'den bunu istersen seni bıçaklar. Hadi ama, kahvaltılara sadece bir hafta kaldı."

Kendini yukarı itiyor ve ellerimi saçlarında gezdirme isteğini bastırmak zorunda kalıyorum. Bana bakmak için arkasına yaslanırken kolları davetkâr bir şekilde esniyor. Sırıttıyor ve başını bana doğru sallıyor.

"Buraya gel. Bir günaydın öpücüğü istiyorum, sonra ."

Onunla alay ediyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum ama sırtışı daha da genişliyor. Yanağına hızlıca bir öpücük kondurmak için eğildim ve beni kucağına almak için ellerini uzattı. İçimden çıkan ciyaklamadan hiç gurur duymuyorum ama boğazına yumruk atmamak için reflekslerimi bastırmayı başarıyorum.

Muhtemelen hepsini bu konuda uyarmalıyım.

"Düzgün bir öpücük, küçük bülbul, beni kandırma." Kahvaltıya geç kalacağız.

doğru yürürken BLAISE beni kolunun altına alıyor ve ona bu kadar yakın olmaya asla alışamayacağıma karar veriyorum. Duş almadı, Ash'in yaptığı gibi sadece bir kot pantolon giydi ve yine de inanılmaz kokuyor. Erkeklerin kirli ve kokulu olması gerektiğini düşünürdüm ama bu üçü, *benim* üçüm, belli ki türün tek boynuzlu atlarıydı. Ne . Hayır, ciddi.

Avery ve Ash'i yemek salonunun dışında bizi beklerken buluyoruz ve sıraya girdiğimizde Harley mesaj atarak yolda olduğunu söylüyor. Ash, Avery, Harley ve kendisi için yiyecek alıyor, Blaise de bizimkileri düzenliyor. Yine, birbirleri için yüzlerce kez yaptıklarını gördüğüm bir şey ve kendimi de dahil edilmiş bulmak sarsıcı ama en iyi şekilde.

Avery her zamanki yerimizde oturan birkaç birinci sınıf öğrencisinin ödünü koparıyor ve biz de oturuyoruz. Tabakları hazırladığımız Harley geliyor, saçları damlıyor ve gözleri klordan biraz kızarmış.

"Mavi toplar nasıl?" Avery tatlı tatlı söylüyor ve ben yüzümü ellerimin arasına gömerek inliyorum. Harley ona kibirli bir bakış atıyor. "Ben kendi taşaklarım için endişelenirim, teşekkürler Floss."

Tostumu bırakıp elmamı alıyorum. Ash'in gözleri bana dik dik bakıyor ve tabağı tekrar önüme itiyor. Harika. Daha fazla yemek polisi.

"Benim taşaklarım mavi değil. Harley'nin biraz daha sık otuz bir çekmeyi öğrenmesi gerekecek." diye homurdanıyor Blaise ve Ash ona homurdanıyor.

Avery'nin gözleri sıfırın altındaki sıcaklıklara ulaşır. "Benim düşümde olmaz. Bu aktiviteleri odanızda yapın."

Blaise sırtıttıyor ve iPod'unu bana uzatıyor. Ağzım dolu olduğu için teşekkür ederek başımı sallıyorum ve çalma listesinde . Adını 'Starlight, Starbright' koymuş, arsız herif, boğazını yumruklamak

istiyorum. Suratıma gülüyor ve Avery'ye, " değil, Lips'i odamıza çekeriz.

haftanın geri kalanında."

Tanrım, lanet ruhuma merhamet et.

Gerginleşiyorum ve beni dikkatle izleyen Harley, Blaise'in kaval kemiğine öyle sert bir tekme atıyor ki sandalyesi arkaya sürtünüyor. Blaise ve Harley'e öyle bir küfür ediyor ki etrafımızdaki öğrenciler dikkat kesiliyor. Ash de ona ters ters bakmak için Harley'e katılıyor.

"Sen aptal mısın? Etrafımız sarıldı, devam eden bir bahis var ve Lips hâlâ izleniyor." diye tıslıyor Ash, Avery ise etrafımızdaki kimse duymasın diye gülüyor.

Blaise yüzünü buruşturuyor ve özür dilercesine bana bakıyor. Ona acıyorum çünkü koluna girip beni buraya kadar izin verdim ve ne yaptığımız ve riskler hakkında tam olarak konuşmadık.

"etmeyin. Lips'in Hannaford'dan bir yatmaya niyeti yok, bunu milyonlarca kez söyledi. Gerçekten buna hazır olan birini bul." Harley, etrafımızda yemek yiyen öğrencilerin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor ve kendi aralarında fısıldaşmaya başlıyorlar.

Ona minnettar bir bakış attım. Avery sözü devralıyor ve Pazartesi günü hep birlikte gideceğimiz dans resitali hakkında konuşmaya başlıyor.

Oda biraz boşaldığında ve biraz daha mahremiyetimiz olduğunda, odadaki fili, ilişkimizdeki üçüncü... bekle, hayır, beşinci tekerleği ele almaya karar veriyorum. Siktir.

"Bunu yapmanın tehlikeleri hakkında konuşmamız gerektiğini hissediyorum. Yani, benim... yüküm içine girmeden burada oturup sohbet bile edemiyoruz."

Avery boğazını temizliyor, yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra telefonunu alıp gidiyor. Onun desteğini ve katkısını umuyordum ama sanırım bu teknik olarak bir ilişki konuşması.

"Bu işi bahis için yapmıyoruz ve siz Çakal meselesini kontrol altına alana kadar, neler olup bittiği konusunda daha ihtiyatlı davranacağız. Diğer tek seçeneğimiz o artık bir sorun olmaktan çıkana kadar beklemek ve ben bunu yapmak istemiyorum." Harley kollarını kavuşturdu ve masanın karşısından bana baktı.

Ash içinden mırıldanıyor, gözleri odanın diğer ucunda konuşan Avery'nin üzerinde. "Onu geri çekertirmek için bir plan var mı? Ne kadar hakkında bir fikrimiz var mı?"

Omuz silkiyorum ve boş tabağımı itiyorum. "Bir plan var ama henüz başlamadı. Bu benim odak noktam . Daha acil konular üzerinde çalışıyorum."

Herkes birbirine bakar ve Ash, "Sanırım şu anda en acil konu bu," der.

Yüzüm kızarıyor ama onunla göz temasını kesmiyorum. "Bunun önemli olduğunu anlıyorum ama halledilmesi gereken başka şeyler de var. Joey, Senior, O'Cronin ailesi, hepsiyle ilgilenmek de önemli."

Harley başını sallıyor ama Blaise hepsi adına cevap : "Hayır, şu anda en büyük önceliğimiz Çakalla başa çıkmak. Tehlikede olan senin hayatın ve diğer durumlar... atlatılabilir."

Sadece onlar üzerinde çalıştığım için ama bundan bahsetmiyorum, onun yerine başımı sallıyorum ve gözlerimden süzülen yaşları kırpmaya çalışıyorum.

Avery'nin tüm yıl boyunca arkamı kollaması tamamen yabancı bir kavramdı, her saniyesini sevmiş olsam bile ama bu benim için neredeyse çok fazla. Bu üçü de benim öncelikli olduğum ve güvenliğimin diğer tüm sorunlardan daha önemli olduğu konusunda hemfikir. Benim refahım ve güvenliğim kendimden başka hiç kimse için öncelikli olmamıştı. Bu korkunç ve şaşırtıcı bir şey.

Okulun son haftasında HER GECE yatağında en az bir kişiyle birlikte uyuyorum.

Artık öpüşme yok çünkü çocuklar Avery'nin kendi kendine itiraf ettiği hadım etme becerileri konusunda endişeli görünüyorlar ama bu onlara yakın olmaya alışmama yardımcı oluyor. Demek istediğim, çok ateşliler ve külotumu mahvetmeden *beni paylaşmayı* kabul etmelerini düşünemiyorum ama artık sadece yakınlıklarından bile kızarmıyorum.

Çarşamba günü akşam yemeğinde kanepeyi kimin alacağı konusunda bir tartışma çıkıyor ve Avery hepsini dışarı atıyor. Sabah uyandığımda yüzüm Harley'nin göğsüne gömülmüştü ve Avery eve zorla girdiği için ona bağıırıyordu. Bütün gün ona bağıırıp çağırıyor, ta ki Harley çıkarken anahtarlarını çaldığını ve uyuduğunu tekrar içeri girmek için kullandığını itiraf edene kadar. Sinsi küçük pislik.

Cuma günü Avery yıl sonu bale partisi için hazırlanıyor ve çocuklara geride bıraktıkları tüm kıyafetlerini temizlemeleri gerektiğini söylüyor. Ben yatağında oturmuş yarın Hannaford'dan ayrılacağım için stres yapıyorum. Bir ilişkide nasıl olunur hiç bilmiyorum ve şimdi bir mafya babasının oğlu, katil bir milyarderin oğlu ve bir rock yıldızıyla uzun mesafeli gizli bir çoğul ilişkiyi yürütmeye çalışıyorum. Ne halt ettiğimizi sormak için kurnaz olmaya çalışıyorum ama pek de kurnaz kız sayılmam. Harley denemelerime gülüyor.

"Mounts Bay'de nerede kalıyorsun? Dediğim gibi, annemi ziyaret etmek için iki hafta izin alacağım ve sonra Körfez'de kalacağım. Bir otel bulabilirim ya da seninle kalabilirim, seçim ."

Avery'nin kendisi için yatağının üzerinde yığın halinde bıraktığı gömlekleri katlayıp bir çantaya tıkarkeno da dans çantasına bir şeyler atıyor. Ash onun dolabını karıştırıyor ve Blaise de buzdolabından bira arıyor. Nefes alıyorum ve içeri giriyorum. "Bak, Avery bana kur söyledi..." " yapmak da ne demek?" Harley'nin sesi uygun bir şekilde iğrenmişti. Blaise kahkahalarla kükrüyor, başını geriye atıp karnını tutmasına neden olan türden bir kahkaha. İyi görünüyor. O

Harley'e bir bira verir ve kendi birasını içerken yatağıma uzanır.

Ash, "Avery gizlice seksen yaşında ve kur yapmanın güncel terminolojide-" diye seslenirken kendini beğenmiş görünüyor.

"Ne için Ash?" Avery tatlı bir şekilde araya girer. Adam duraksıyor ve Avery onu tuzağa düşürdüğünü anlıyor. Bu çok komik ve endişe verici. Sonra ona gülümseyerek ve şeyi açık açık söyleyerek ikimizi de şoke ediyor. "Önemli bir şeye başladığın için."

Tamam. Dikkatini çekmek için Blaise'in Vanth tişörtünün önünü çekiştiriyorum. Harlow'dan onun için aldığım gömlek değil ama yine de çok nadir bulunuyor. "ne olduğu gerçekten değil. Bu gömleği alıyorum. Ash'in siyah tişörtünü ve Harley'nin gri tişörtünü de alıyorum. Onları moladan sonra geri vereceğim."

Blaise sersemlemiş bir halde bana bakıyor ve sonra oturup bir koluyla başının üzerinden uzanarak tipik bir seksi erkek gibi gömleğini çıkarıyor. Gömleği bana uzattığında kumaş hâlâ teninden sıcaktı. Baygınlığımı kontrol altına almakta giderek daha iyi oluyorum ama *Tanrım*. Hay sikeyim. Ben.

Hayır, cidden.

Hay sikeyim.

Ben.

Altın rengi teni, renkli dövmeleleri ve sıkı kasları var. Çıplak gövdesinden başka bir yere odaklanmakta zorlanıyorum. Sırtındaki gömleği istediğimi söylediğimde ne olmasını bekliyordum emin değilim ama bu olmadığı kesin.

"Teşekkür ederim." Ben ciyaklıyorum, o da bana göz kırpmıyor ve çantasını karıştırıp bir tane daha alıyor.

Avery yan gözle beni süzüyor ve sonra sırtıyor. "O Vanth tişörtünü ne zamandır istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Oh, bilirsin, tüm hayatım boyunca. Tamamen yalan söylüyorum, bunu soğuk, ölü ellerimden almak zorunda kalacak. En az sekiz dağlı kız tanıyorum ki bunun için beni parçalayacaklar, bu yüzden bir sonraki

gitmem gereken bir parti var."

Avery ile gülerken Harley'nin gözlerindeki parıltıyı görüyorum ve bir an için kıskandığından korkuyorum. Eşofmanını başımdan içgüdüsel olarak içime çekiyorum ve baş döndürücü kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Beni izliyor ve parıltı yırtıcı bir şeye dönüşüyor. Buna bayılıyorum.

Avery hepimize el sallıyor ve sonra partisine doğru yola çıkıyor. Ash elinde bir kucak dolusu kıyafetle dolaptan geri dönüyor.

"Biz yokken bizi koklayabilmek için bokumuzu mu alıyorsun? Bu çok saçma, Mounty." diyor Ash, ama istediğim siyah gömleği veriyor ve sonra kıyafetlerini düzgünce bir kutuya yığıyor.

"Ben tuhafım. Erkek tişörtleri ve süveterleri giyer, şort ve etek giyerim. Aynı üç albümü tekrar tekrar dinlerim. Fransız tost, kahve ve vişneli her şeyi severim. Doğum günümü ya da Noel'i kutlamam. Yetişkin bir adamı çıplak ellerimden başka bir şey kullanmadan sekiz farklı şekilde öldürebilirim. Asla normal olamayacağım."

Ash çenemi tutuyor ve bana bakıyor, boş maske gitmiş ve yerine için için yanan bir yoğunluk gelmiş. Başka tarafa bakamıyorum.

"Eğer bizi uyarmaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak. Hiçbir şeyi seni paylaşmaya karar verdiğimiz zamanki kadar çabuk kabul etmemiştik. Sana *kur* yapmayı planlamıyorum, seni elde tutmak ne yapmam gerekiyorsa onu yapmayı planlıyorum."

Ben yutkunuyorum, o dudaklarını yalıyor.

"Senin *bizde* kalmanı istiyorum. Seni sadece kendime saklamak istemiyorum, seni en iyi arkadaşlarımla paylaşmak istiyorum ve bunun her saniyesini sevmeni istiyorum."

Gözlerinde yalan yok, sadece yalın bir gerçek ve arzu var. Başımı sallıyorum ve o da sırtarak biraz rahatlıyor. "Kahve makinesi açılmadan yataktan çıkmayacağım. Blues nefret ederim ve Vanth'ı en az kadar dinlerim. çünkü bana ölüyormuşum gibi hissettiriyor ve bazen ihtiyacım oluyor. Annemi özlüyorum ve babamdan nefret ediyorum. Kardeşim beni çalışıyor ve babam da ne sürede başaracağına dair bahse giriyor. Joey'i Avery'nin cansız bedeninin başında bulmak içimde bir şeyleri kırdı ve bunu asla düzeltemeyeceğimi düşünüyorum. Ben senden daha büyük bir canavarım çünkü kimi öldürdüğün ya da bunu neden yaptığın umurumda değil. Aslında, şu andan itibaren sana yardım ediyorum.

bedenler."

Tamamen saçma ama muhtemelen söylediği önemsiz şeye takıldım. "Senin bir Vanth süper hayranı olduğuna ve bana bu konuda bu kadar saçmaladığına inanamıyorum. Tam bir baş belasısın Beaumont."

Blaise sanki benden sakladıkları büyük bir sır varmış gibi arkamdan kıs kıs gülüyor ve Ash sırtarak, "Blaise'e bir sonraki albümünde sana şarkı söyletmesi gerektiğini söyledim. Onu da tekrar tekrar dinleyeceğim."

durdu.

Bu gelmiş geçmiş en iyi, en kötü fikir ve ne var biliyor musunuz? Ben .

"Sana bir şarkı yazacağım, Mounty. Sen ve Arbour birlikte yaşarken ve tatilin her saniyesini severken, ben de ailemle New York'ta dolaşarak sana aşk şarkıları yazacağım." Blaise somurtuyor ve Harley ona boş bir elbise askısı fırlatıyor. Ona iPod'u uzatıyorum ve bana muhteşem bir sırıtışla bakıyor.

"görüntülü konuşacağım. Harley benimle kalabilir ve eğer siz de Körfez'e gidebilerseniz, siz de kalabilirsiniz."

H Kapımıza ilk Arley geldi. Kapıyı açtığında Avery inliyor ve adam geniş omzuna asılı tek bir spor çantasıyla ite kaka odaya giriyor. "Artık benim hayatım , değil mi? Günün her saati kapımda belirip en iyi arkadaşşıma göz süzüyorsunuz."

Harley buzdolabımızdan bir bira aldı ve yarısını iki büyük yudumda içti. "Gelecek yıl tek kişilik oda tutun. Her hareketimizi izlemesenz bizim için çok daha kolay olur."

Avery onun koluna bir tokat atar ve ardından göğsüne bir kutu sıkıştırarak eşyalarını toplamasını söyler. "Ben Mounty'me göz kulak oluyorum. Sizin onu yozlaştırmanızı istemiyorum."

Harley ona homurdanıyor ve ben de fazla çalışıyorum. hepsi toplanmıştı, kasam hariç her şey. Yatağımın altına giriyorum ve telefonumun ışığını kullanarak bıçağımla döşeme tahtalarını gevşetmeye başlıyorum.

Ben en değerli eşyalarımı ortaya çıkarma çabasıyla homurdanırken kapı çalınıyor. Sonra diğer iki adamın konuştuklarını ve duyuyorum. Yüzümün kızarmasını durdurmak için biraz yavaşlatabilirim.

"Harika manzara." diyor Blaise ve biri ona vururken homurdandığını duyuyorum. "Ne? Kız arkadaşımın kışını takdir etmeye hakkım var, özellikle de o şortun içindeyken. Ne yapıyorsun, Mounty?"

Kız arkadaşı. *Yüce Tanrım*. Buna alışabileceğimi sanmıyorum. "İnşaat işi." Alay ediyorum ve sonra Avery ne yaptığıma bakmak için eğiliyor.

"sakladığın yer orası!" "Neyi sakladığın?"

"Onun zulası." diyor Harley ve çok beğenmiş. Benim hakkımda diğerlerinden daha çok şey bilmeyi seviyor.

Kıvrıla kıvrıla dışarı çıkıyorum ve kasayı da yanımda sürüklüyorum. Avery ellerini bana doğru uzatıyor ve ben kıkırdıyorum. "Bunlar konusunda sana güvenebileceğimden emin değilim Beaumont."

Dudaklarını ısıyor ve şehvetli gözlerle metal kutuya bakıyor. "Ciddiyetle yemin ederim ki iyi bir şey yapmıyorum."

"İnek." Dedim ama kasayı açtım ve kadife kutuyu uzattım.

Avery kapağı kırarken inliyor ve Ash o kadar mahcup görünüyor ki hepimiz ona . "Seks oyuncakları mı? O kadar küçük bir kutuya bir çift Louboutin sığdıramazsın ve Floss'u bu kadar heyecanlandıracak başka bir şey düşünemiyorum." Homurdanıyor.

"Daha iyi. Çok daha iyi. Elmaslar!" Avery ciyak ciyak bağılıyor ve sonra elleriyle onları karıştırıyor. Harley' kaşları havaya kalkıyor ve omzunun üzerinden bakarken neredeyse saç çizgisinde kayboluyor.

"Bunlardan kaç tane var?"

Kırk sekiz. Omuz silkiyorum. "Yaptığım işte iyiyim ve mezun olduktan sonra her şeyden kurtulabilmek için stok yapıyorum."

Harley'nin gözleri sahiplenici bir şekilde parlıyor. Avery kanlı elmaslardan birini parmaklarının arasında yuvarlıyor ve yemin ederim nefes nefese kalıyor. Harley ona doğru boğazını temizliyor. "Onları yerine koy, Floss. Morrison doğum gününde sana bir tane alsın."

Blaise kutunun içindekilere ağzı açık bakmakla o kadar meşguldür ki bir karşılık veremez. Avery elmasları dikkatle kasaya geri koyarken suratını asıyor. "Sıkıcı, eski elmaslar istemiyorum. Paha biçilmez, kana bulanmış, iyilik elmasları istiyorum."

"Birinin neler olup bittiğini açıklamaya başlaması gerekiyor." diye homurdanıyor Ash.

Kasayı spor çantamın içine gömüp üzerini giysilerimle örttüğümde Avery hâlâ surat asıyor. Ash'e benim için cevap veriyor. "Onikiler ihtiyaç duyduklarında birbirlerine iyilik yaparlar. İyiliklerin fiziksel temsili olarak elmasları kullanıyorlar ve Lips'e düzinelerce var. Düzinelerce!"

"Neden? Neden onları zengin olmuyorsunuz? Neden burada okula gelip bize katlanıyorsunuz?" diyor Ash.

Omuz silkiyorum, onlar hakkında konuşmaktan tamamen rahatsızım. "Bunların çoğu için neredeyse ölüyordum. Şimdiye kadar sadece iki iyilik kullandım ve o da hayati tehlike arz durumlar içindi. Bundan daha azı için onları kullanmayacağım."

Telefonum çalışıyor ve yüzümü çalışıyorum. Avery bana bir bakış fırlatıyor çünkü kim olduğunu biliyor.

Bu odanın dışında sadece bir kişide numaram var.

Bina düşündüğümde daha . Umarım katılımcınız hafiftir, ikinizi de eve götürmek için BMW'yi getirdim.

Sikeyim.

Siktir, bu çok kötü. Kötü. Baaaaaaad.

Çakal'ın mesajından gözümü ayırdığımda Harley'i gülerken ve Avery için kutuları taşıırken buluyorum. Çok mutlu görünüyordu ve ben ona hayatının ciddi bir tehlike altında olduğunu söyleyerek bunu mahvedecektim. Çakal'dan kurtulmak için daha çok çalışmalıydım. Not ortalamama biraz daha az odaklanmalı ve asıl meseleden kaçmayı bırakmalıydım.

Yüzümün korkumun her zerresini gösterdiğini biliyorum çünkü bir Avery ve Harley kutuları bırakıp bana doğru .

"Lips, ne-"

"Siktir, bebeğim-"

Yatağa uzanıyorum ve kendime için on saniye veriyorum. On saniye sonra kendimi toparlayacak ve bunu atlatacağım.

"Çakal burada. Bizi alacak." .

JOEY merdivenlerin bizi bekliyor Gözleri bana dönene kadar her birimizin üzerinde geziniyor.

"Çakal'ı nereden tanıyorsun? O senin için burada."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve etraftan dolaşıyorum. Harley de onu takip , tam da ona söylediğim gibi ve kalbim göğsümde çarpıyor. Joey peşimizden gelecekmiş gibi hareket ediyor ama sonra Ash'in ona "Ölmek mi istiyorsun lan?" diye tısladığını duyuyorum.

Cevabı görmek için onlara bakamam.

Çakal burada.

Onu henüz göremiyorum ama her öğrenci, her veli, her öğretmen, hepsi aynı adama doğru dönmüş durumda, dehşet ve korku havada asılı duruyor. Yeterli sayıda insan onu tanıyor ve hepsi öldürmenin başlamasını bekliyor.

Son bir derin nefes alıyorum.

Lips Anderson'ı zihnimde bastırıyorum. küçük bir kutuya koyuyorum ve unutuyorum. Avery ile kahvaltılarımızı ve birlikte eski plaklarla dans etmemizi unutuyorum; geleceğimizi planlamayı ve dünya hakimiyetini unutuyorum. Not ortalamamı ve koro performansımın paniğini unutuyorum. Eteğimin kaşıntısını ve blazer ceketimin keskin hatlarını unutuyorum.

Aşık olmanın eşiğinde olduğum üç adamla tüm gömüyorum. Ve sonra, sadece Kurt oluyorum.

"İşte "

Onun sesinden öğreniyorum.

Luca ve Diarmuidi de getirmiş, iki yanında duruyorlar. Üçünün de silah taşıdığına dikkat ediyorum, hatta Diarmuid'in kalçasında bir kılıf var ve içinde on inçlik bir bıçak bağlı. Öyle biliyordum ama bu, zihnime girmeye çalışan sinirlerime yardımcı olmuyor. Diarmuid sırtıyor ve beni kucaklıyor. Neşesizce gülüyorum ve sırtını sıvazlıyorum. Kulağıma fısıldıyor, ancak bir nefesten daha fazla, "Oğlumuzu güvende tutmaya geldim," ve sonra tekrar ayaklarımın üzerine bırakıyor ve Harley'e sarılmak için arkamdan geçiyor. Harley'nin buna nasıl tepki verdiğini gerçekten bilmek istiyorum ama ona bakma riskini göze alamıyorum.

Luca bir adım öne çıkıyor ve kolayca karşılık verdiğim bir gülümsemeye çantamı alıyor. Yanağıma öpmek için eğildiğinde gözleri yoğun ve arkama kilitlenmiş durumda.

Tanrım beni bu sidik yarışından koru.

Luca uzaklaştığında, odadaki gerçek canavara dönüyorum. Çakal uzun boylu, kaslı lacivert takım elbisesi içinde çekici. İtalyan kökenleri kolayca ayırt edilebiliyor. Koyu kahverengi saçları dalga dalga yüzünün etrafına dökülüyor ve gözleri de aynı renkte, zeytin rengi teninden bakan koyu renkli havuzlar. Dövmelerinin kalın siyah çizgileri yanaklarının derisinde dans ederken bile yakışıklı bir adam ama benim için değil. Tek gördüğüm onun içinde yaşayan şeytan.

Gözleriyle buluşuyorum ve daha önce binlerce kez yaptığım gibi küçük bir gülümseme taklidi yapıyorum. Sanki ona söylediğim tüm yalanların tenime kazındığını gibi her santimetrekareme bakıyor. Derin nefes alıyorum ve onu beklerken kalbimi yavaşlamaya .

Sonunda, "Sarılmam nerede, küçük Starbright?" dedi.

Gözlerimi deviriyorum ve kollarına doğru bir adım atıyorum. Göğsümden kalçama kadar tamamen içime giriyor ve ben de silahlarını hissedebildiğim yere odaklanıyorum, böylece bu aleni iddiayı düşünmek zorunda kalmıyorum.

Ondan uzaklaşıyorum ve bedenimi kolunun altına alıyor, Harley ve adamlarının bizi takip etmesi için elini uzatıyor.

"Konuşacak çok şeyimiz var Kurt'um. Yoksa artık başka birine mi aitsin?" Kulağıma mırıldanıyor.

Sikeyim.

Harley'i biliyor.

Sikeyim.

TEŞEKKÜRLER

Laura Frazier'a beta okumaları, gece yarısı mesajları, hikayeler hakkında spekülasyonlar, ortak SJM sevgimiz hakkında dedikodular, bana viski göndermesi, spoilerlarıma katlanması ve her şey sardığında destekleyici bir arkadaş olması için kocaman bir teşekkür! Hayatıma ne kadar dokunduğunuzu ve ailem için gerçekten karanlık bir dönemi atlatmama ne kadar yardımcı olduğunuzu bilemezsiniz. Bu kitap senin sayende mümkün oldu <3

Laura Marrero'ya beta okuma yaptığı, amigoluk yaptığı, seksi erkeklerin fotoğraflarını değiş tokuş ettiği, saçmalıklarımı dinlediği ve bağımsız kitap topluluğunun böylesine destekleyici bir üyesi olduğu için teşekkür ederim. Bana ulaştığın için çok mutluyum!

JDO'ya bir şans veren ve daha fazla Hannaford çılgınlığı için geri gelen harika okuyucularıma teşekkür . Umarım üçüncü yıl için de gelirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

J Bree bir hayalperest, yazar, anne, çiftçi ve kedi bakıcısıdır. Önceliklerinin sırası her gün değişir.

Avustralya'da kimsenin adını bile duymadığı küçük bir kırsal kasabada küçük bir çiftlikte yaşıyor. Günlerini kitaplarındaki erkek arkadaşlarının hayalini kurarak, eşinin şaraplık üzümünün nasıl yetiştiğine dair sızlanmalarını ve iki çocuğuna atıştırma bir sürtük gibi geçiriyor.

J'nin bir sonraki kitabının ne zaman çıkacağını öğrenmek istiyorsanız, lütfen <http://www.jbreeauthor.com> adresindeki web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun veya Facebook'taki [Breezie's Wolves](#) grubuna katılın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.